

35 MERGINOS, VIENA KARŪNA IR KONKURSAS,
PAKEISIANČIS JŲ GYVENIMĄ

ATRANKA
KIERA CASS

Alma littera

Visa intelektinė nuosavybė į šios el. knygos turinį yra saugoma. Pirkėjui leidžiama naudotis el. knyga tokia apimtimi, kiek tokių teisių suteikė autorių teisių turėtojas.

Ši el. knyga skirta tik asmeniniam naudojimui Pirkėjo turimuose el. knygos skaitymo įrenginiuose.

Pirkėjui nesuteikiamos teisės daryti el. knygos ar jos dalių kopijas, platinti, atgaminti el. knygą bet koku būdu ir forma ir naudoti ją bet kokiais kitais būdais nei nurodyta šiose taisyklėse (toliau – Taisyklės), išskyrus teisę atgaminti nedidelę dalį el. knygos išimtinai asmeniniais nekomerciniais naudojimosi tikslais, nepažeidžiant galiojančių LR teisės aktų reikalavimų.

Suprasdamas, kad nuosavybės teisė į el. knygos turinį nesuteikiama bei jokios autoriaus turtinės teisės bei kita intelektinė nuosavybė į suteikiamą naudotis el. knygą Pirkėjui neperduodama ir nesuteikiama, Pirkėjas įsipareigoja nenaudoti el. knygos tokiu būdu, kad būtų pažeidžiamos autoriaus turtinės ar kitos intelektinės nuosavybės teisės į el. knygą bei pasižada neperduoti jų jokiems tretiesiems asmenims, nesudaryti sąlygų tretiesiems asmenims jokių būdu pasinaudoti el. knyga. Jeigu Pirkėjas netinkamai naudojasi (nesilaikydamas šių Taisyklių) el. knyga, el. knygos leidėjas ir (arba) platintojas turi teisę uždrausti toliau naudotis netinkamai naudojama el. knyga, o Pirkėjas įsipareigoja nedelsiant nuo reikalavimo gavimo momento nutraukti naudojimąsi ir įsipareigoja atlyginti dėl to leidėjo, platintojo ir (arba) trečiųjų asmenų patirtus visus tiesioginius ir netiesioginius nuostolius. Tokį reikalavimą visi nurodyti asmenys turi teisę pareikšti bet kuriuo metu, nes šios Taisyklių sąlygos lieka galioti visą el. knygos naudojimosi laikotarpį bei visą laikotarpį, kol bus tinkamai atlyginti leidėjo, platintojo ir (arba) trečiųjų asmenų patirti nuostoliai.

Draudžiama panaikinti el. knygos apsaugą, pašalinti el. knygos pavadinimą, viršelį, šriftų rinkinį ir (arba) ir kitus su el. knygos turiniu susijusius elementus.

El. knygos leidėjas ir (arba) platintojas nėra atsakingi už žalą, atsiradusią dėl netinkamo naudojimosi el. knyga.

Naudodamasis šia el. knyga, Pirkėjas sutinka su visomis aukščiau nurodytomis taisyklėmis ir sąlygomis.

Pirkėjo vardas, pavardė: **Indre Vencloviene**

El. pašto adresas: **indre@satela.lt**

Data: **12.01.2014**

Pardavėjas: **UAB VIPsupply**

Pardavimo ID: **113396**

ISBN/ISSN: **9786090112823**

Kiera Cass

A T R A N K A

Iš anglų kalbos vertė
Violeta Karpavičienė

Versta iš: Kiera Cass ATRANKA
HarperTeen, *An Imprint of HarperCollinsPublishers*,
New York, 2012

Ši kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo ir mokslo įstaigų bibliotekose, muziejuose arba archyvuose, be kūrinio autoriaus ar kito šio kūrinio autorių teisių subjekto leidimo ir be autorinio atlyginimo draudžiama mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

ISBN 9786090112823

The Selection

Copyright © 2012 by Kiera Cass

Jacket Art © 2012 by Gustavo Marx / Mergeleft Reps, Inc.

Jacket Design by Sarah Hoy

© Vertimas į lietuvių kalbą, Violeta Karpavičienė, 2013

© Leidykla „Alma littera“, 2013

Iš anglų kalbos vertė Violeta Karpavičienė

Redaktorė Simona Kaziukonytė

Korektorė Marijona Treigienė

Viršelį lietuviškam leidimui pritaikė Galina Talaiko

E. knygą maketavo Jurga Morkūnienė

Sveikas, tėti!

* mojuoju *

Pirmas skyrius

Kai pašto dėžutėje radome laišką, mano mama patyrė ekstazę. Ji nutarė, kad visos mūsų bėdos išsisprendė, dingo amžiams. Didžiausia kliūtis jos puikiame plane buvau aš. Nelaikiau savęs itin nepaklusnia dukra, bet dabar užsispyriau.

Aš nenorėjau tapti karališkosios šeimos nare. Aš nenorėjau priklausyti pirmai kastai. Nenorėjau nė *mėginti*.

Ieškodama ją paveiksiančio argumento, pasislėpiau savo kambaryje, vienintelėje vietoje, kur galėjau išvengti šnekų mūsų pilname gyventojų name. Kol kas turėjau nemažai nuoširdžių įsitikinimų... Nemaniau, kad ji būtų išklausiusi bent vieno.

Ilgiau mamos vengti negalėjau. Artėjo vakarienė. Buvau vyriausia iš namie likusių vaikų, todėl valgį ruošti teko man. Per jėgą išsiritau iš lovos ir įžengiau į sumaištį.

Mama tylėdama rūsčiai į mane pažiūrėjo.

Mes atlikome nebylų šoki virtuvėje ir valgomajame ruošdamos viščiuką, makaronus ir obuolių skilteles ir dengdamos stalą penkiems asmenims. Jei pakelčiau akis nuo savo darbo, mama pervertų mane žvilgsniu, tarsi taip galėtų sugėdinti ir aš išigeisčiau to paties kaip ir ji. Ji dažnai tuo naudodavosi. Tarkim, jei nenorėdavau imtis kokio pasiūlymo, nes mus kviečianti šeima be jokios priežasties elgdavosi nemandagiai. Arba jei liepdavo man iš pagrindų susitvarkyti, kai neišgalėdavome pasisamdyti patarnautojų iš šeštos kastos.

Kartais jai pavykdavo. Kartais – ne. Tačiau šįsyk aš buvau nepalenkiama.

Mama nepakentė mano užsispyrimo. Bet šį bruožą paveldėjau iš jos, taigi jai nereikėtų stebėtis. Beje, ne tik mano užsispyrimas buvo kaltas. Mama pastaruoju metu buvo įsitempusi. Vasaraėjo į pabaigą, ir netrukus atkeliaus šaltis. Ir rūpesčiai.

Ji trankiai pastatė arbatinuką stalo viduryje. Vien pagalvojus apie arbatą su citrina, man burnoje išsiskyrė seilės. Bet turėsiu palaukti; būtų be galo gaila išgerti savo stiklinę dabar, o vakarieniaujant pasitenkinti vandeniu.

– Juk nenumirsi, jei užpildysi anketą? – ištarė ji, ilgiau nepajėgdama tvardyti. – *Atranka* yra nuostabi galimybė tau, mums visiems.

Garsiai atsidusau galvodama, kad užpildžiusi tą anketą, ko gero, išties pasijusčiau lyg pasmerkta mirčiai.

Niekam nebuvo paslaptis, kad sukilėliai – pagrindinės kolonijos, kurios nekentė mūsų didelės ir palyginti jaunos šalies Ilėjos, – dažnai rengė prieš rūmus žiaurius

išpuolius. Mes žinojome, ką anksčiau jie pridarė Karolinoje. Iki pamatų buvo sudegintas teisėjo namas ir suniokoti kelių antrai kastai priklausančių žmonių automobiliai. Sykį netgi buvo suorganizuotas išpūdingas pabėgimas iš kalėjimo. Tačiau jie tik išlaisvino nėščią paauglę ir septintos kastos vyrą, devynių vaikų tėvą, todėl, mano manymu, tąkart buvo teisūs.

Net jei negrėstų pavojus, vien pasvarsčius apie *Atranką*, man imtų gelti širdį. Nenoromis šypsojasi, galvodama apie visas priežastis, dėl kurių turiu likti čia.

– Keli pastarieji metai buvo labai sunkūs tavo tėvui, – sušnypštė mama. – Jei turi bent kiek užuojautos, pagalvok apie jį.

Tėtis. Taip. Aš išties norėjau padėti tėčiui. Ir Mei, ir Džeradui. Ir tikriausiai netgi mamai. Girdint tokius žodžius, nebuvo ko šypsotis. Pernelyg ilgai vertėmės labai sunkiai. Klausiau savęs, ar mano apsisprendimas padėtų tėčiui grįžti į normalų gyvenimą, o pinigai pagerintų mūsų reikalus.

Mirti badu mums negrėsė. Mes nebuvo skurdžiai. Bet nuolat kentėme nepriteklių.

Mūsų kasta trečia nuo apačios. Mes dailininkai. O dailininkams ir klasikinės muzikos atlikėjams iki skurdo tebuvo trys žingsniai. Mūsų namuose buvo griežtai skaičiuojamas kiekvienas centas, o pajamos priklausė nuo metų laiko.

Aprintoje istorijos knygoje skaičiau, kad visos didžiosios šventės yra sugrūstos į žiemos mėnesius. Padėkos diena eina po kažkokio Helovino, tada Kalėdos ir Naujieji metai. Visos šalia viena kitos.

Kalėdos visada būdavo tuo pačiu metu. Juk negalėjai pakeisti Dievo gimimo datos. Bet, Ilėjai pasirašius garsiąją taikos sutartį su Kinija, pagal Mėnulio kalendorių Naujieji metai atkeliavė vasarį arba vasarį. Visos asmeninės ir mūsų šalies nepriklausomybės šventės dabar buvo vadinamos tiesiog Didžiąja švente. Ji ateidavo vasarą. Tai buvo metas švęsti Ilėjos susikūrimą ir džiūgauti, kad mes vis dar čia.

Aš nežinojau, kas yra Helovinas. Jis taip ir neatėjo.

Taigi mažiausiai tris kartus per metus visa šeima turėdavo užtektinai darbo. Tėtis su mama piešdavo, o klientai pirkdavo jų kūrinius dovanoms. Be to, mudvi su mama koncertuodavome vakarėliuose – aš dainuodavau, ji skambindavo pianinu, – neatsisakydavome nė vieno pasiūlymo, jei tik spėdavome. Kai buvau mažesnė, bijodavau dainuoti žiūrovams. Bet dabar ėmiau laikyti save pritariančiąja dainininke. Juk savo darbdavių akyse tokie ir turėjome būti: girdimi, bet nematomi.

Džeradas dar neatrado savo talento. Bet jam tik septyneri. Jis dar turi šiek tiek

laiko.

Netrukus nukris lapai, ir mūsų pasaulėlis vėl taps nepastovus. Penkios burnos, o tik keturi dirbantieji. Niekas negali užtikrinti, kad iki Kalėdų gausime darbo.

Taip maštant *Atranka* atrodė tarsi virvė, kurios turėčiau įsikibti. Tas kvailas laiškas galėjo ištraukti mane iš tamsos, o aš paskui save ištraukčiau šeimą.

Žvilgtelėjau į motiną. Keista, ji atrodė stamboka, nors priklausė penktai kastai. Mama nebuvo rajūnė, o ir persivalgyti neturėjome ko. Gal taip atrodo kūnas pagimdžius penkis vaikus. Jos plaukai buvo rudi, kaip ir mano, tačiau su daugybe žvilgančių baltų gijų. Jos atsirado maždaug prieš dvejus metus – netikėtai ir gausiai. Akių kampučiuose susimetė raukšlės, nors mama dar buvo ganėtinai jauna, sukdamasi virtuvėje kūprinosi, tarsi pečius slėgtų nematoma našta.

Žinojau, kad ant jos gula didžiulė atsakomybė. Taip pat žinojau, kad dėl to ji tapo itin valdinga man. Mudvi bardavomės užtektinai ir tada, kai nekildavo įtampos, bet tyliai atslenkant tuščiam rudeniui ji tapdavo dar irzlesnė. Žinojau, kad dabar ji laiko mane neišmintinga, nes nė nenoriu užpildyti kvailos anketos.

Tačiau šiame pasaulyje buvo dalykų – svarbių dalykų, kuriuos aš mylėjau. Ir tas popieriaus lapas prilygo akmeninei sienai, skiriančiai mane nuo svajonės. Gal ji ir buvo kvaila. Gal netgi negalėčiau jos įgyvendinti. Bet ji buvo mano. Kad ir kiek daug man reikštų šeima, svajonių dėl jos paaukoti negalėčiau. Be to, aš jiems jau ir taip daug daviau.

Kenai ištekėjus ir Kotai išėjus, likau vyriausia, tad teko kuo greičiau imtis savo vaidmens. Stengiausi prisidėti kiek galėdama. Mano pamokos namuose buvo planuojamos laisvu nuo repeticijų, kurios užimdavo beveik visą dieną, metu, – aš mokiausi groti keliais instrumentais ir dainuoti.

Bet gavus šį laišką mano darbas jau nieko nereikšė. Mamos vaizduotėje jau buvau karalienė.

Jei būčiau galvota, būčiau paslėpusi tą kvailą pranešimą prieš ateinant tėčiui, Mei ir Džeradui. Betgi nežinojau, kad mama įsikiš jį drabužiuose ir, vakarienei įpusėjus, ištrauks.

– Singerių namams, – pragydo ji.

Mėginau jį pačiupti, tačiau mama pasirodė vikresnė. Pagaliau juk anksčiau ar vėliau vis tiek visi sužinos, bet pranešdama taip ji laimės visų palankumą.

– Mama! – maldavau aš.

– Aš noriu išgirsti, – sucypė Mei. Mažoji sesutė buvo mano kopija, tik trimis metais jaunesnė. Nors atrodėme beveik vienodai, mūsų charakteriai visiškai skyrėsi. Kitaip nei aš, ji mėgo bendrauti ir buvo daug žadanti. O dabar dar ir

pametusi galvą dėl berniukų. Visa tai jai pasirodė neįtikėtinai romantiška.

Sutrikusi nuraudau. Tėtis klausė įdėmiai, o Mei tiesiog striksėjo iš džiaugsmo. Džeradas, mielas mažylis, valgė kaip valgęs. Mama atsikosėjo ir skaitė toliau:

- Paskutinis gyventojų surašymas patvirtino, kad jūsų namuose gyvena netekėjusi mergina, priklausanti šešiolikos-dvidešimties metų amžiaus grupei. Norėtume informuoti jus apie galimybę pagerbti didžiąją Ilėjos tautą.

Mei sucypė dar kartą ir čiupo man už rankos.

- Tai tu!

- Žinau, išdykėle. Liaukis, sulaužysi ranką. - Bet ji laikėsi jos įsitvėrusi ir šokinėjo.

- Mūsų mylimas princas Maksonas Skrivas, - skaitė toliau mama, - šį mėnesį sulauks pilnametystės. Įžengęs į naują gyvenimo tarpsnį, jis tikisi gauti žmoną, veddamas ištikimą Ilėjos dukrą. Jei jūsų šiuos reikalavimus atitinkanti dukra, sesuo ar globotinė norėtų pamėginti tapti princo Maksono nuotaka ir dievinama Ilėjos princese, prašom užpildyti anketą ir gražinti ją į vietinę Provincijos paslaugų tarnybą. Iš kiekvienos provincijos burtų keliu bus ištraukta po vieną merginą, kuri susipažins su princu.

Viešnagės metu dalyvės bus apgyvendintos gražiuose Ilėjos rūmuose Anchelese. Kiekvienos dalyvės šeimai bus išmokėta *didelė kompensacija*, - mama pasistengė, kad šie žodžiai padarytų įspūdį, - už paslaugas karališkajai šeimai.

Jai skaitant aš varčiau akis. Taip buvo elgiama su sūnumis. Karališkojoje šeimoje gimusios princesės būdavo ištekinamos siekiant sustiprinti dar tik besimezgančius Ilėjos santykius su kitomis šalimis. Supratau, kodėl taip buvo daroma, - mums reikėjo sąjungininkų. Bet man tai nepatiko. Aš neprivalėjau to matyti ir tikėjausi, kad niekada neteks. Jau trys kartos, kai karališkojoje šeimoje negimė princesė. Taigi princai vedavo iš liaudies kilusias moteris, siekdami palaikyti mūsų kartais įnoringos tautos pasitikėjimą. Mano manymu, *Atranka* turėjo mus suburti ir priminti kiekvienam, kad Ilėja gimė beveik iš nieko.

Man netiko nė vienas pasirinkimas. Ir vien mintis dalyvauti konkurse, kur visa šalis žiūrės, kaip šis patenkintas savimi lepšis rinksis iš būrio gražiausią ir lėkščiausią merginą, kuri tebus tylus, gražus veidelis, rodomas šalia jo per televiziją... vertė mane klykti. Ar gali būti didesnis pažeminimas?

Be to, man teko ganėtinai daug lankytis antros ir trečios kastos žmonių namuose, kad įsitikinčiau nenorinti būti tarp jų, o juo labiau priklausyti pirmai kastai. Nebent, kai būdavome alkani, - mane visiškai tenkino penkta kasta. Mama norėjo įkopti į aukštesnę luomą, aš - ne.

- Žinoma, jam patiktų Amerika! Ji tokia graži, - leipo mama.

- Liaukis, mama. Beje, aš vidutinė.

- Netiesa! - pasakė Mei. - Aš esu tavo kopija ir *aš esu* graži. - Ji taip plačiai nusišypsojo, kad negalėjau susilaikyti nenusijuokusi. Teisybė, nes Mei išties buvo graži.

Ir ne tik jos veidas, ne tik pavergianti šypsena ir ryškios akys. Mei spinduliavo energiją ir entuziazmą, dėl kurių norėjosi būti ten, kur buvo ji. Mei traukė žmones, o aš ne.

- Džeradai, ką manai? Ar aš tau graži? - paklausiau.

Visų akys nukrypo į jauniausią šeimos narį.

- Ne! Mergaitės yra bjaurios!

- Džeradai, prašau. - Mama suirzusi atsiduso, bet nesupyko. Ant jo buvo sunku pykti. - Amerika, turi žinoti, kad esi labai miela mergaitė.

- Jei esu tokia miela, kodėl niekas neužsuka kviesti manęs į pasimatymą?

- Užsuka, bet aš juos nuveju. Mano mergaitės yra per gražios, kad tekėtų už penktos kastos vaikinų. Kena gavo ketvirtą, o tu, neabejoju, gali pasiekti dar daugiau. - Mama gurkštelėjo arbatos.

- Jo vardas Džeimsas. Liaukis vadinusi jį skaičiumi. Ir nuo kada čia užsuka berniukai? - Mano balsas darėsi vis aštresnis ir aštresnis. Nesu mačiusi nė vieno berniuko ant mūsų laiptų.

- Jau kuris laikas, - pirmą kartą įsiterpė tėtis. Jo balse girdėjosi liūdesio gaidelė, ir jis atkakliai spoksojo į savo puodelį. Stengiausi suprasti, kas jį taip nuliūdino. Užsukantys berniukai? Tai, kad mudvi su mama ir vėl ginčijamės? Mintis, kad aš nedalyvausiu konkurse? Kaip toli nueičiau, jei dalyvaučiau?

Mudu su tėčiu buvome artimi. Manau, kad man gimus mama jau buvo šiek tiek išsekusi, taigi manimi daugiausia rūpinosi tėtis. Būdą paveldėjau iš mamos, o gailestingą širdį tėčio.

Akimirką jis pakėlė akis, ir tada aš supratau. Jis nenorėjo šito manęs prašyti. Jis nenorėjo, kad išvažiuočiau. Bet nauda patekus nors vienai dienai būtų didžiulė. To jis negalėjo paneigti.

- Amerika, būk protinga, - pasakė mama. - Turbūt esam vieninteliai tėvai visoje šalyje, įkalbinėjantys dukrą. Pagalvok apie galimybę! Kada nors taptum karaliene!

- Mama, net jei ir norėčiau tapti karaliene, - nors aš to visiškai nenoriu, - mūsų provincijoje yra tūkstančiai kitų laimę mėginsiančių mergaičių. Tūkstančiai. Ir jei mano vardą netyčia ištrauktų, ten būtų dar trisdešimt keturios mergaitės, be jokių abejonių, geriau išmanančios gundymo meną, nei aš kada įsivaizdavau.

Džeradas įtempė ausis.

– Kas yra gundymas?

– Niekas, – atsiliepėme chorū.

– Žinant visa tai, būtų juokinga galvoti, kad galėčiau laimėti, – baigiau.

Mama atsistojo, pastumdama kėdę, ir pasilenkė prie manęs per stalą.

– Kas nors laimės, Amerika. Tu turi tokį pat šansą kaip ir kitos. – Ji numetė servetėlę ir ketino išeiti. – Džeradai, kai baigsi, metas maudytis.

Jis sudejavo.

Mei valgė tylėdama. Džeradas paprašė dar, bet daugiau valgio nebuvo. Jiems pakilus, ėmiau nurinkinėti indus, o tėtis sėdėjo gurkšnodamas arbatą. Jo plaukuose ir vėl buvo šiek tiek dažų, šikart geltonų, ir tai privertė mane nusišypsoti. Jis atsistojo, nubraukdamas nuo marškinių trupinius.

– Atleisk, tėti, – sumurmėjau, paimdama lėkštes.

– Nebūk kvailutė, katyte. Aš nepykstu. – Jis nusišypsojo ir apkabino mane.

– Aš tik...

– Neprivalai man aiškinti, brangioji. Aš žinau. – Jis pabučiavo man į kaktą. –

Grižtu prie darbo.

Tada aš nuėjau į virtuvę ir pradėjau tvarkytis. Į servetėlę įvyniojau savo beveik nepalietą lėkštę ir paslėpiau šaldytuve. Visi kiti paliko tik trupinius.

Eidama į savo kambarį ruošti miegui, atsidusau. Visas šis reikalas mane siutino.

Kodėl mama taip stipriai mane spaudžia? Nejau ji nesijaučia laiminga? Ar ji nemyli tėčio? Kodėl jos netenkina toks gyvenimas?

Gulėjau ant kauburiuoto čiužinio ir stengiausi galvoti apie *Atranką*. Tikriausiai ji turi pranašumą. Būtų smagu gerai valgyti bent kurį laiką. Bet nebuvo priežasties vargintis. Aš neįsimylėsiu princo Maksono. Per *Ilėjos svarbiausių pranešimų* laidą mačiau, kad man tas vaikinai netgi nepatiktų.

Kol sulaukiau vidurnakčio, rodos, prabėgo visa amžinybė. Prie mano durų buvo veidrodis, tad stabtelėjau įsitikinti, ar plaukai atrodo taip puikiai kaip širyti, ir užtečiau šiek tiek lūpų blizgio, kad veidas įgautų spalvą. Mama griežtai reikalavo taupyti kosmetiką pasirodymams arba išėjimams į viešumą, bet tokiomis naktimis kaip ši aš šiek tiek nudžiaudavau.

Kuo tyliausiai išėlinau į virtuvę. Pačiupau savo lėkštę, truputį sužiedėjusios duonos, obuolį ir viską surišau. Buvo tikra kančia lėtai grįžti į kambarį tokį vėlyvą metą. Bet jei būčiau pasiruošusi anksčiau, nebūčiau nustygusi vietoje.

Atvėriau langą ir pažvelgiau į nedidelį mūsų kiemo lopinėlių. Didesnioji mėnulio dalis buvo pasislėpusi, tad prieš pajudėdama turėjau pripratinti akis. Kitoje

pievelės pusėje buvo matyti neryškus medžio namelio siluetas. Kai buvom mažesni, Kota pririšdavo prie šakų paklodes, ir jis atrodydavo kaip laivas. Kota buvo kapitonas, o aš jo pirmoji padėjėja. Į mano pareigas įėjo grindų šlavimas ir maisto, kurį atstojo smėlis ir į mamos kepimo formas sukištos šakelės, gaminimas. Jis pasemdavo šaukštą smėlio ir „suvalgydavo“, išberdamas jį per petį. Tai reiškė, kad man vėl teks šluoti, bet aš neprieštaravau. Jaučiausi laiminga, būdama laive su Kota.

Apsidairiau. Visuose kaimyniniuose namuose buvo tamsu. Niekas nestebėjo. Atsargiai iššliaužiau pro langą. Anksčiau šliaužti nemokėjau, tad ant pilvo atsirasdavo mėlynių, bet dabar tai buvo lengva – per kelerius metus įgudau. Beje, nenorėjau sutrinti maisto.

Nuskuodžiau per pievelę, vilkėdama savo gražiausią pižamą. Galėjau nenusivilkti dieninių drabužių, bet šitaip jaučiausi geriau. Maniau, apranga nieko nereiškia, bet su rudais šortukais ir prigludusiais baltais marškinėliais jaučiausi graži.

Kopti į medį įkaltais skersiniais, prisilaikant tik viena ranka, jau nebuvo sunku. Tą įgūdį irgi išstobulinau. Sulig kiekvienu žingsniu aukštyn jaučiau palengvėjimą. Atstumas iki čia nebuvo didelis, bet atrodė, tarsi sambrūzdis namuose būtų likęs už daugelio mylių. Čia man nereikėjo būti niekieno princese.

Lipdama į mažą dėžę, kuri buvo mano išsigelbėjimas, žinojau, kad esu ne viena. Tolimajame kampe kažkas slėpėsi. Mano kvėpavimas padažnėjo; nieko negalėjau padaryti. Padėjau ant grindų maistą ir prisimerkiau. Žmogus sujudėjo, uždegdamas užsilikusį žvakigalį. Šviesos buvo nedaug – iš namo niekas nepamatytų, bet mums užteko. Galiausiai įsibrovėlis prabilo, vylingai nusišypsodamas:

– Sveika, gražuole.

Antras skyrius

Įsiropščiau į medžio namelį. Tai buvo ne daugiau kaip penkių pėdų ilgio, pločio ir aukščio kubas; netgi Džeradas negalėjo jame atsistoti. Bet man jis patiko. Čia tebuvo anga išliaužti į vidų ir langelis priešingoje sienoje. Kampe buvau pastačiusi suolelį pasilypėti, kuris atstojo stalą žvakei, ir patiesusi kilimėlį, tokį seną, kad vargu ar jauteisi patogiau sėdėdamas ant jo nei ant lentjuosčių. Ne kažin kas, bet tai buvo mano prieglobstis. *Mūsų prieglobstis.*

- Prašau nevadinti manęs gražuole. Pirmiausia mama, tada Mei, dabar tu. Tai mane nervina.

Iš Aspeno žvilgsnio buvo aišku, kad man nesiseka įrodyti, jog esu negraži. Jis nusišypsojo.

- Nieko negaliu padaryti. Gražesnės už tave neteko matyti. Taigi negali pykti, jei taip pasakau tą vienintelį kartą, kai man yra leidžiama. - Jis ištiesė rankas ir suėmė jomis mano veidą, o aš žvelgiau jam giliai į akis.

Daugiau nieko nereikėjo. Jo lūpos palietė manąsias, ir aš jau apie nieką kitą negalėjau galvoti. Neliko nei *Atrankos*, nei nelaimingos šeimos, nei Ilėjos. Ant nugaros jaučiau tik Aspeno rankas, kurios traukė mane artyn, o ant skruostų Aspeno kvėpavimą. Mano rankos paniro į juodus jo plaukus, dar drėgnus po dušo, - jis visuomet maudydavosi naktį, - ir susiraizgė į tobulą mazgą. Jis kvėpėjo savo mamos virtu milu. Aš sapnuodavau tą kvapą. Mudu atšlijom vienas nuo kito, ir aš negalėjau nesišypsoti.

Jo kojos buvo plačiai pražergtos, tad atsisėdau šonu tarp jų, tarsi vaikas, kurį reikia pasupti.

- Atleisk, kad esu prastokos nuotaikos. Tik... šiandien pašto dėžutėje radom kvailą pranešimą.

- A, taip, laišką, - atsiduso Aspenas. - Mes gavome du.

Žinoma. Juk dvynukėms ką tik suėjo šešiolika.

Kalbėdamas Aspenas tyrinėjo mano veidą. Jis taip darydavo, kai būdavome kartu, tarsi norėtų įsidėmėti mano bruožus atmintinai. Buvome nesimatę ilgiau nei savaitę; jei prabėgdavo daugiau nei kelios dienos, mudu abu sėdėdavome kaip ant adatų.

Aš jį irgi nužvelgiau. Neišskiriant nė vienos kastos, Aspenas buvo pats gražiausias vaikinys mieste. Jis turėjo tamsius plaukus, žalias akis ir paslaptinę šypseną. Buvo aukštas, bet ne per daug. Lieknas, bet ne išdžiūvėlis. Blausioje

šviesoje po akimis pastebėjau maišelius; taigi nekilo jokių abejonių, kad visą savaitę jis dirbo iki vėlumos. Juodi marškinėliai keliose vietose buvo visiškai suskideę, kaip ir nunešioti džinsai, kuriuos jis mūvėjo beveik kasdien.

Jei tik galėčiau atsisėsti ir juos sulopyti. Tai buvo mano didysis troškimas. Tapti ne Ilėjos, o Aspeno princese.

Mane skaudino, kad esu nuo jo atskirta. Kai kuriomis dienomis ėjau iš proto, galvodama, ką jis veikia. Kai negalėdavau tvirti, mokiausi muzikos. Tik Aspenui turėjau dėkoti, kad tapau tokia muzikante, kokia esu. Jis varė mane iš proto.

Ir tai buvo blogai.

Aspenas priklausė šeštai kastai. Šeštos kastos žmonės buvo tarnai ir tik vienu laipteliu aukščiau už septintą – jie turėjo geresnį išsilavinimą ir buvo išmokyti dirbti viduje. Aspenas buvo protingesnis, nei kiti manė, ir pribloškiamai gražus, bet merginai tekėti už žemesnės kastos vyro buvo neįprasta. Vyras iš žemesnės kastos galėjo prašyti tavo rankos, bet retai išgirdavo „taip“. Norintiems susituokti skirtingų kastų žmonėms tekdavo užpildyti specialias anketas ir laukti tris mėnesius, kol bus sutvarkyti visi teisiniai dalykai. Daug kas sakė, jog taip suteikiama proga apsigalvoti. Taigi mudu, užmezgę asmeninius santykius ir susitikinėdami gerokai po Ilėjos komendanto valandos... galėjome patekti į rimtą bėdą. O ką jau kalbėti apie pragarą, kuri man užkurtą motina.

Bet aš mylėjau Aspeną. Mylėjau Aspeną beveik dvejus metus. Ir jis mylėjo mane. Kai sėdėjo čia, glostydamas man plaukus, aš negalėjau įsivaizduoti, kad dalyvauju *Atrankoje*. Aš jau buvau įsimylėjusi.

– Ką apie tai manai? Turiu galvoje *Atranką*, – paklausiau.

– Tikriausiai tai visai normalu. Juk *kažkaip* vargšas vaikinai turi susirasti merginą. – Išgirdau sarkazmą. Bet aš tikrai norėjau žinoti jo nuomonę.

– Aspenai.

– Gerai jau, gerai. Viena vertus, manau, kad tai liūdna. Argi princas nevaikšto į pasimatymus? Nejau jis tikrai negali *ko nors* susirasti? Jei jie ištekina princeses už kitų princų, kodėl negali apvesdinti jo? Juk kur nors turi būti jam tinkama mergina iš karališkos šeimos. Aš nesuprantu. Ir tiek. Bet vėlgi, – jis atsiduso, – antra vertus, manau, jog tai geras sumanymas. Įdomus. Jis įsimylės visų akivaizdoje. Ir man patinka, kad kažkas paskui gyvens ilgai ir laimingai. Bet kuri mergina gali tapti mūsų karaliene. Tai teikia vilčių. Imu galvoti, kad galbūt taip pat gyvensiu ilgai ir laimingai.

Jo pirštai tyrinėjo mano lūpas. Žalių akių žvilgsnis giliai prasiskverbė man į sielą, ir aš pajutau tą ryšio kibirkštį, kuri išsižiebė tik su juo. Aš irgi norėjau, kad

mūsų gyvenimas būtų ilgas ir laimingas.

- Taigi tu akini dvynukes dalyvauti? - paklausiau.

- Taip. Juk mes visi retsykais matome princą; jis atrodo ganėtinai mielas vaikas. Be abejonės, akiplėša, bet draugiškas. Mergaitės taip nekantrauja; smagu žiūrėti. Kai šiandien grįžau namo, jos šoko. Niekas negali paneigti, kad tai būtų naudinga šeimai. Mama turi vilčių, nes mūsų namuose yra ne viena, o dvi dalyvės.

Tai buvo pirma gera žinia apie šį siaubingą konkursą. Negaliu patikėti, kad buvau taip išsigilinsi į save, jog nepagalvojau apie Aspeno seseris. Jei viena jų dalyvautų, jei viena jų laimėtų...

- Aspenai, ar supranti, ką tai reikštų? Jei Kember ar Silija laimėtų?

Jis tvirčiau mane apkabino, lūpomis braukydamas per kaktą. Viena jo ranka keliavo mano nugara aukštyn žemyn.

- Tik apie tai šiandien ir galvojau, - pasakė jis. Ryžtingas jo balso skambesys išstūmė visas kitas mintis. Aš tenorėjau, kad Aspenas mane liestų, bučiuotų. Taip būtų prabėgusi visa naktis, jei ne jo urzgiantis pilvas, pažadinęs mane iš tos būsenos.

- Atnešiau mums užkąsti, - tariu nerūpestingai.

- Tikrai? - Aš mačiau, kaip jis stengėsi neparodyti džiugesio, bet šiek tiek entuziazmo vis tiek prasiveržė.

- Tau patiks šis viščiukas; pati gaminau.

Suradau savo ryšulėlį ir stumtelėjau arčiau Aspeno, kuris, - tai buvo jo pranašumas, - ėmė iš lėto kramsnoti. Aš atsikandau obuolio, kad jis pasijustų, tarsi valgis skirtas *mums*, bet paskui padėjau jį ir leidau Aspenui suvalgyti.

Valgis kėlė rūpesčių mano namuose, o Aspeno namuose tai buvo gyva bėda. Jis turėjo pastovesnį darbą nei mes, bet jam mokėjo kur kas mažiau. Jo šeimai nuolat stigo maisto. Jis buvo vyriausias iš septynių vaikų, ir lygiai taip, kaip aš, atėjus laikui, stoji padėti. Jis atiduodavo savo nedidelę valgio porciją broliams, seserims ir mamai, kuri nuolat buvo pavargusi nuo darbo. Jo tėtis mirė prieš trejus metus, ir dabar Aspeno šeima beveik visais atžvilgiais priklausė nuo jo.

Patenkinta žiūrėjau, kaip jis nuo pirštų nulaižė viščiuko prieskonius ir puolė prie duonos. Neįsivaizdavau, kada jis valgė paskutinį kartą.

- Tu puikiai gamini. Vieną dieną padarysi kokį nors vyrą labai storą ir laimingą, - pasakė, atsikandęs didelį kąsnį obuolio.

- Padarysiu *tave* storą ir laimingą. Tu tai žinai.

- Mane storą?!

Mes abu pasijuokėm, ir jis papasakojo, kaip gyveno po paskutinio mūsų susitikimo. Jis gavo perrašinėtojo darbo vieno fabriko kontoroje; jo užteks ir kitai savaitei. Jo mama galiausiai buvo priimta tvarkyti kelių antros kastos žmonių namus mūsų rajone. Dvynukės liūdėjo, nes mama liepė mesti užklasinę dramos klubą, kad jos galėtų ilgiau dirbti.

- Gal man pavyks gauti darbo sekmadieniais ir uždirbti daugiau pinigų. Man nepatinka, kad joms tenka atsisakyti pomėgio, - pasakė jis tikėdamas tikrai galįs tai padaryti.

- Aspenai Legeri, nediršk! Tu ir taip per sunkiai dirbi.

- Ai, Mer, - jis sušnibždėjo man į ausį. Man visas kūnas pagaugais nuėjo. - Juk pažįsti Kember ir Siliją. Jos turi būti tarp žmonių. Jos negali būti uždarytos ir nuolat valyti ir rašyti. Tai prieštarauja jų prigimčiai.

- Bet nesąžininga tikėtis, kad viską padarysi tu, Aspenai. Tikrai žinau, ką jauti savo seserims, bet turi tausoti jėgas. Jei išties jas myli, geriau pasirūpink jų maitintoju.

- Dėl nieko nesijaudink, Mer. Manau, horizonte nusimato ir gerų dalykų. Juk amžinai taip nedirbsiu.

Bet jis dirbs. Jo šeimai visuomet reikės pinigų.

- Aspenai, žinau, kad gali tai padaryti. Betgi tu nesi superdidvyris. Negali tikėtis viskuo aprūpinti kiekvieną mylimą žmogų. Tiesiog... neįmanoma visko padaryti.

Akimirką tylėjome. Vyliausi, kad jis dedasi mano žodžius į širdį, suvokia, kad jei nesulėtins tempo, išseks. Anokia čia naujiena šeštos, septintos ar aštuntos kastos žmogui mirti nuo išsekimo. Negalėjau to pakelti. Dar stipriau prisispaudžiau jam prie krūtinės, stengdamasi išmesti šią mintį iš galvos.

- Amerika?

- Ką? - sušnibždėjau.

- Ar dalyvausi *Atrankoje*?

- Ne! Žinoma, ne! Nenoriu, kad kas nors manytų, jog *svarstau* galimybę ištekėti už nepažįstamojo. Aš myliu *tave*, - pasakiau tvirtai.

- Nori priklausyti šeštai kastai? Nuolat jausti alkį? Rūpesčius? - paklausė jis. Aspeno balse girdėjau skausmą, bet ir nuoširdų klausimą: jei tektų rinktis tarp gyvenimo rūmuose, apsuptai tarnų, ir gyvenimo trijų kambarių bute su jo šeima, ką aš pasirinkčiau?

- Aspenai, mes išgyvensime. Mes sumanūs. Nepražūsime. - Troškau, kad tai būtų tiesa.

- Žinai, kad bus ne taip, Mer. Aš vis tiek turėsiu remti savo šeimą; negaliu jos

palikti. – Susigūžiau jo glėbyje. – Ir jei turėtume vaikų...

– *Kai* turėsime vaikų. Mes saugosimės. Kas sako, kad privalome turėti daugiau nei du?

– Bet tai ne mūsų valioje! – Aš išgirdau pyktį jo balse.

Negalėjau jo kaltinti. Jei esi pakankamai turtingas, vaikų skaičių gali planuoti. Jei priklausai ketvirtai ar dar žemesnei kastai, esi paliktas likimo valiai. Pastarąjį pusmetį, kai rimtai pradėjome ieškoti būdo būti kartu, tai tapo mūsų ginčų tema. Vaikai – nenusipėjamas dalykas. Daugiau vaikų – daugiau darbo rankų. Bet ir daugiau alkanų burnų...

Mudu vėl nutilome, nežinodami, ką pasakyti. Aspenas buvo aistringas; ginčydamasis užsimiršdavo. Dabar jis jau pramoko susitvardyti ir neįniršdavo, taip buvo ir šįsyk.

Nenorėjau, kad jis rūpintųsi ar nusimintų; tikrai maniau, kad mes susitvarkysime. Jei tik planuotume viską, ką įmanoma suplanuoti, išvertume ir tai, ko suplanuoti neįmanoma. Gal buvau pernelyg didelė optimistė, pernelyg įsimylėjusi, bet išties tikėjau, kad galima pasiekti visko, ko mudu su Aspenu labai trokštame.

– Manau, kad turėtum, – jis staiga ištarė.

– Ką turėčiau?

– Dalyvauti *Atrankoje*. Manau, turėtum.

Aš rūsčiai į jį pažvelgiau.

– Gal išsikraustei iš proto?

– Mer, paklausk. – Jo lūpos buvo prie pat mano ausies. Tai buvo nesąžininga; jis žinojo, kad taip mane blaško. Prabilo gaudydamas kvapą, lėtai, tarsi kalbėtų romantiškus žodžius, deja. – Jei turėtum geresnį šansą ir dėl manęs juo nepasinaudotum, niekada sau neatleisčiau. Negalėčiau to pakęsti.

Susierzinusi iškvėpiau.

– Tai juokinga. Pagalvok, ten dalyvaus tūkstančiai mergaičių. Manęs netgi neišrinks.

– Jei tavęs neišrinks, kodėl bijai pamėginti? – Dabar jo plaštakos trynė man rankas – aukštyn žemyn. Kai jis taip daro, nepajėgiu ginčytis. – Aš tik noriu, kad dalyvautum. Kad pamėgintum. Jei turėsi išvykti, išvyksi. Jei liksi, tada bent jau nepriekaištausiu sau, kad tave sulaikiau.

– Bet aš jo nemyliu, Aspenai. Man jis netgi nepatinka. Aš jo netgi *nepažįstu*.

– Niekas jo nepažįsta. Čia ir yra esmė, tačiau jis gali tau patikti.

– Aspenai, liaukis. Aš myliu *tave*.

- Ir aš tave myliu. - Jis lėtai mane pabučiavo, norėdamas tai įrodyti. - Ir jei tu mane myli, dalyvausi, kad aš neišprotėčiau, spėliodamas, kas būtų, jei...

Kai kalba pasisukdavo apie jį, tapdavau bejėgė. Aš negalėjau jo skaudinti. Dariau viską, kas buvo mano jėgoms, kad jo gyvenimas būtų lengvesnis. Ir aš buvau teisi. Juk manęs nė už ką neišrink. Taigi man tereikia atlikti formalumus, visus nuraminti, ir, kai nebūsiu išrinkta, visi tai pamirš.

- Prašau, - sušnabždėjo jis man į ausį. Per kūną perbėgo šiurpas.

- Puiku, - sušnibždėjau. - Aš tai padarysiu. Bet žinok, aš nenoriu būti kažkokia princese. Aš tenoriu būti tavo žmona.

Jis paglostė man plaukus.

- Ir būsi.

Turbūt dėl šviesos stygiaus galėjau prisiekti, kad tariant šiuos žodžius jo akyse susitvenkė ašaros. Aspeniui teko daug iškentėti, bet tik kartą mačiau jį verkiantį - kai aikštėje mušė jo brolių. Mažasis Džemis pavogė vaisių iš dėžės turguje. Suaugęs būtų buvęs patrauktas į teismą, įmestas į kalėjimą arba nuteistas myriop, nelygu, kokia pavogtų daiktų vertė. Džemiui buvo tik devyneri, taigi jį mušė. Aspeno mama neturėjo pinigų nuvesti jį pas gerą gydytoją, todėl Džemio nugara liko išraižyta randų.

Tą naktį laukiau prie lango, norėdama pamatyti, ar Aspenas įlips į medžio namelį. Jam įlipus išsėlinau pas jį. Visą valandą jis verkė mano glėbyje, kartodamas, kad jei būtų dirbęs sunkiau ir labiau pasistengęs, Džemiui nebūtų reikėję vogti. Jo manymu, neteisinga Džemiui kentėti dėl to, kad brolis susimovė.

Man buvo kančia tai girdėti, nes tai buvo netiesa. Bet negalėjau jam to pasakyti; jis nebūtų išgirdęs. Aspenas ant savo pečių nešė visų mylimų žmonių poreikių našta. Kažkaip stebuklingai aš tapau vienu tų žmonių. Taigi stengiausi, kad mano naštos dalis jam būtų kuo lengvesnė.

- Ar padainuosi man? Pamaloninsi prieš miegą?

Aš nusišypsojau. Man patiko jam dainuoti. Taigi įsitaisiau arti ir padainavau tylią lopšinę.

Aspenas leido man dainuoti kelias minutes, kol jo pirštai ėmė nerūpestingai bėgioti man už ausies. Plačiai atitraukęs marškinėlių apykaklę, nusėjo bučiniais kaklą ir ausis. Tada, trūktelėjęs aukštyn rankovėlę, bučiavo ranką taip aukštai, kaip tik galėjo pasiekti. Lioviausi kvėpavusi. Jis taip elgdavosi beveik kiekvieną kartą, kai dainuodavau. Manau, labiau nei dainavimas jam patiko mano nelygaus kvėpavimo garsas.

Netrukus mudu gulėjome susipynę ant purvino plono kilimėlio. Aspenas

užsitraukė mane ant viršaus, o aš pirštais šukavau susivėlusius jo plaukus, užhipnotizuota šio jausmo. Jis bučiavo mane aistringai ir stipriai. Jaučiau, kaip jo pirštai sminga man į liemenį, nugarą, klubus, šlaunis. Visuomet stebėdavausi, kaip ant mano kūno nelieka mėlynių.

Mes buvome atsargūs, niekada nesiryžome tam, ko iš tiesų norėjome. Tarsi sulaužyti komendanto valandą dar būtų per maža. Kad ir kokie apribojimai mus varžė, kažin ar kas nors kitas Ilėjoje buvo apimtas stipresnės aistros nei mes.

– Myliu tave, Amerika Singer. Mylėsiu, kol gyvas būsiu. – Jausmingas jo balsas mane pavergė.

– Myliu tave, Aspenai. Tu visuomet būsi mano princas.

Ir jis mane bučiuodavo, kol sudegdavo žvakė.

Turbūt prabėgo kelios valandos, nes mano akių vokai apsunko. Aspenas niekada nesijaudindavo neišsimiegosiąs, bet visad pagalvodavo apie mane. Taigi aš pavargusi nusileidau kopėčiomis žemyn, pasiėmiau lėkštę ir pensą.

Kai dainuodavau, Aspenas godžiai klausydavosi, mėgaudavosi. Retsykiais, kai turėdavo, sumokėdavo man pensą. Jei Aspenui pavykdavo sukrapštyti pensą, man norėdavosi, kad atiduotų jį savo šeimai. Be jokių abejonių, jiems labai jų reikėjo. Kita vertus, tie pensai, kurių nedrįsau išleisti, priminė man viską, ką Aspenas troško dėl manęs padaryti, ir viską, ką aš jam reiškiau.

Grįžusi į kambarį, išsitraukiau iš slėptuvės stiklainiuką su pensais ir klausiausi, kaip atsitrenkęs į savo kaimynus džiugiai skambteli naujasis pinigėlis. Palaukiau dešimt minučių, žiūrėdama pro langą, kol pamačiau, kaip Aspeno šešėlis nusileidžia ir nubėga užpakaliniu keliuku.

Dar kurį laiką neužmigau, galvodama apie Aspeną, apie savo meilę jam ir jausmą būti jo mylimai. Jaučiausi ypatinga, neįkainojama, nepakeičiama. Tikriausiai jokia karalienė jokiam soste negalėtų jaustis svarbesnė, nei jaučiausi aš.

Ir užmigau su ta mintimi, saugiai apsigyvenusia mano širdyje.

Trečias skyrius

Aspenas buvo apsirengęs baltai. Jis atrodė tarsi angelas. Mes vis dar buvome Karolinoje, tik aplink nebuvo matyti nė gyvos dvasios. Tik mudu, bet mes nieko ir nepasigedome. Aspenas iš šakelių pynė man karūną, ir mes buvome drauge.

– Amerika, – užgiedojo mama, pažadindama mane iš sapno.

Ji įjungė akis spiginančią šviesą, ir aš tryniau jas rankomis stengdamasi atsipeikėti.

– Pabusk, Amerika. Turiu tau pasiūlymą. – Aš žvilgtelėjau į žadintuvą. Šiek tiek po septynių. Taigi... lovoje pragulėjau penkias valandas.

– Ilgiau pamiegoti? – sumurmėjau.

– Ne, brangioji, sėskis. Turiu aptarti su tavim rimtą klausimą.

Aš šiaip taip atsisėdau, drabužiai buvo suglamžyti, plaukai styrojo į visas puses. Mama keletą kartų pliaukštelėjo delnais, tarsi greitindama pabudimą.

– Nagi, Amerika, pabusk.

Aš nusižiojavau. Du kartus.

– Ko nori? – paklausiau.

– Pateik prašymą *Atrankai*. Mano manymu, būtum puiki princesė.

Tam buvo gerokai per anksti.

– Mama, iš tiesų aš... – atsidusau, prisiminusi praėjusią naktį Aspenui duotą pažadą: bent jau pamėginsiu. Bet dabar, dienos šviesoje, nebuvau tikra, ar galiu prisiversti tai padaryti.

– Žinau, kad priešiniesi, bet pamaniau, sudarysiu su tavimi sandorį, kuris galbūt privers apsigalvoti.

Pastačiau ausis. Ką ji man pasiūlys?

– Vakar vakare mudu su tavo tėvu pasikalbėjome ir nusprendėme, kad jau esi pakankamai didelė dirbti viena. Pianinu skambini taip pat gerai kaip ir aš ir jei dar šiek tiek pasistengsi, nepriekaištingai grieši smuiku. O geresnio balso už tavo, mano manymu, nėra visoje provincijoje.

Aš blausiai nusišypsojau.

– Dėkui, mama. Išties. – Tačiau aš ne itin troškau dirbti viena. Nesupratau, kaip tai galėtų mane suvilioti.

– Čia dar ne viskas. Tu gali pati tartis dėl darbo, dirbti viena... ir pasilikti pusę uždarbio. – Tai sakydama ji nusivaipė.

Plačiai atmerkiau akis.

- Bet tik tada, jei sutiksi dalyvauti *Atrankoje*. - Ji ėmė šypsotis. Žinojo, kad taip mane palenks, nors tikriausiai tikėjosi didesnio pasipriešinimo. Bet kaip aš galėjau priešintis? Jau ketinau užsirašyti į konkursą, o dabar dar ir pinigų užsidirbsiu!

- Bet aš galiu tik užsirašyti, ar ne? Negaliu priversti jų mane pasirinkti.

- Žinau. Tačiau pamėginti verta.

- Tai bent, mama, - papurčiau galvą priblokšta. - Gerai, šiandien užpildysiu anketą. Ar dėl pinigų kalbėjai rimtai?

- Žinoma. Anksčiau ar vėliau vis tiek tapsi savarankiška. Tau bus naudinga išmokti tvarkytis su pinigais. Tik prašau nepamiršti šeimos. Mums vis dar tavęs reikia.

- Aš jų nepamiršiu, mama. Kaip galėčiau, kai esu taip graužiama? - Aš mirktelėjau, ji nusijuokė, ir sandoris buvo sudarytas.

Palindau po dušu, bandydama susivokti, kas įvyko greičiau nei per dvidešimt keturias valandas. Užpildžiusi anketą, laimėsiu šeimos pritarimą, padarysiu Aspeną laimingą ir uždirbsiu pinigų, kurie padės man ir Aspenui susituokti!

Man nelabai rūpėjo pinigai, bet Aspenas atkakliai tvirtino, kad pradžia reikia turėti šiek tiek savų santaupų. Teks sumokėti už teisinę procedūrą, po vestuvių mudu norėjome surengti nedidelę šventę šeimai. Aš maniau, kad tam ilgai taupyti nereikės, kai jau nuspręsimė, jog esame pasirengę, bet Aspenas norėjo daugiau. Gal man pradėjus rimtai dirbti galiausiai jis patikės, jog ne visada kišenėse švilpaus vėjas.

Nusipraususi susitvarkiau plaukus ir švelniai pasidažiau norėdama atšvesti, tada nuėjau prie spintos ir apsirengiau. Didelio pasirinkimo nebuvo. Beveik visi drabužiai smėlio, rudos arba žalios spalvos. Turėjau kelias gražesnes sukneles darbui, deja, jau beviltiškai nemadingas. Tokia buvo tikrovė. Šešta ir septinta kasta beveik visuomet vilkėjo džinsinio ar kito tvirto audinio drabužiais. Penkta kasta rengėsi paprastai, nes dailininkų drabužius slėpė chalatai, o dainininkams ir šokėjams sublizgėti reikėjo tik per pasirodymus. Aukštesnės kastos retsykais nešiojo rusvai žalsvą ar džinsinį audinį, norėdamos atrodyti kitaip, bet tada ta medžiaga patekdavo į kitą lygmenį. Tarytum jiems nebūtų užtekę, kad gali turėti beveik viską, ko įsigeidžia, jie paversdavo mūsų kasdienybę prabanga.

Apsimoviau rusvai žalsvus šortus ir apsivilkau žalią palaidinukę - pačius išpūdingiausias savo dieninius drabužius - ir prieš eidama į svetainę nužvelgiau save veidrodyje. Šiandien jaučiausi graži. O gal tiesiog akių gilumoje slėpėjo džiaugsmas.

Mama su tėčiu sėdėjo prie virtuvinio stalo ir niūniavo. Jie porą kart pakėlė į

mane akis, bet netgi jų žvilgsniai man netrukdė.

Paėmusi laišką, šiek tiek nustebau. Aukštos kokybės popierius. Niekada nebuvo tokio lietusi. Storas ir drauge įdomus. Akimirką popieriaus svoris priminė man šio užmojo svarbą. Į galvą šovė du žodžiai: *kas, jeigu?*

Bet, nusipurčiusi šios minties, rašikliu paliečiau popierių.

Anketa buvo ganėtinai paprasta. Parašiau savo vardą, amžių, kastą ir telefoną pasiteirauti. Taip pat turėjau nurodyti ūgį ir svorį, plaukų, akių ir odos spalvą. Man buvo smagu paminėti, kad kalbu trimis kalbomis. Daugelis mokėjo kalbėti bent dviem, bet mama reikalavo, kad išmoktume prancūzų ir ispanų, nes šios kalbos dar buvo vartojamos kai kuriose šalies dalyse. Ir dainuojant pagelbėdavo, nes buvo daug gražių prancūziškų dainų. Be to, turėjome nurodyti, kiek klasių esame baigusios, atsakymai galėjo stipriai įvairuoti, nes tik šešta ir septinta kasta lankė valstybines mokyklas ir tiksliai tą žinojo. Išsilavinimo grafa jau buvo beveik užpildyta. Prie specialiųjų gebėjimų įrašiau dainavimą ir grojimą keliais instrumentais.

- Kaip manai, ar pomėgis numigti įeina į specialiuosius gebėjimus? - paklausiau tėčio, stengdamasi atrodyti susikrėtusi dėl tokio sprendimo.

- Taip, įrašyk. Ir nepamiršk paminėti gebėjimo sukirsti vakarienę greičiau nei per penkias minutes, - atsakė jis.

Aš nusijuokiau. Tai buvo tiesa; išties buvau linkusi kone įkvėpti maistą.

- Baikit judu! Gal geriau parašyk, kad esi visiška pagonė! - Mama išlėkė iš kambario. Negalėjau patikėti, kad ji taip nusiminusi, - pagaliau juk gavo tai, ko norėjo.

Klausiamai pažvelgiau į tėtį.

- Ji tik nori tau, kas geriausia. - Jis vėl atsilošė kėdėje, bandydamas šiek tiek atsikvėpti prieš imdamasis užsakyto paveikslo, kurį reikėjo baigti iki mėnesio galo.

- Tu irgi, bet niekuomet nebūni toks piktas, - pareiškiau.

- Taip. Bet mudu su mama skirtingai suprantame, kas tau yra geriausia. - Jis man nusišypsojo. Iš tėčio paveldėjau burną - tiek lūpas, tiek polinkį sakyti, regis, nekaltus dalykus, kurie paprastai įstumdavo mane į bėdą. Būdas buvo mamos, bet jai geriau sekėsi esant reikalui prikąsti liežuvį. Man ne. Kad ir dabar.

- Tėti, jei norėčiau ištekėti už šeštos ar septintos kastos vaikino, kurį labai myliu, ar leistum?

Tėtis pastatė puodelį ir įsmeigė į mane akis. Mėginau nutaisyti abejingą veidą. Jis sunkiai ir liūdnai atsiduso.

- Amerika, jei mylėtum aštuntos kastos vaikiną, norėčiau, kad už jo ištekėtum.

Bet žinok, kad santuokos sunkumai kartais nuslopina meilę. Žmogaus, kurį dabar įsivaizduoji mylinti, gali pradėti nekęsti, jei jis nesugebės tavimi pasirūpinti. O jei negalėsite pasirūpinti savo vaikais, bus dar blogiau. Meilė ne visuomet ištvėria tokiomis aplinkybėmis.

Tėtis padėjo ranką ant manosios, priversdamas mane pažvelgti jam į akis. Stengiausi paslėpti susirūpinimą.

- Bet kad ir kas nutiktų, noriu, kad būtum mylima. Tu nusipelnei būti mylima. Tikiuosi, tau pavyks ištekėti iš meilės, o ne dėl išskaičiavimo.

Jis negalėjo pasakyti to, ką aš troškau išgirsti, - kad aš *ištekėsiu* iš meilės, o ne dėl išskaičiavimo, - bet tai buvo geriausia, ko galėjau tikėtis.

- Dėkui, tėti.

- Būk pakantesnė mamai. Ji stengiasi pasielgti teisingai. - Jis pabučiavo man į kaktą ir išėjo dirbti. Aš atsidusau ir toliau pildžiau prašymą. Jaučiausi taip, tarsi mano šeima manytų, jog aš neturiu teisės turėti savo norų. Tai man kėlė rūpestį, bet aš žinojau, kad galiausiai nustosiu ant jų pykti. Troškimų prabanga buvo ne mūsų kišenei. Mes turėjome poreikių.

Paėmiau prašymą ir išėjau į kiemą ieškoti mamos. Ji sėdėjo, dygsniuodama palanką, Mei ruošė namų darbus medžio namelio pavėsyje. Aspenas skūsdavosi griežtais valstybinių mokyklų mokytojais. Aš rimtai abejoju, ar kuris nors jų galėtų prilygti mamai. Dėl Dievo, juk buvo vasara.

- Ar tikrai užpildei? - paklausė Mei, pašokdama ant kojų.

- Žinoma.

- Kas tave privertė apsigalvoti?

- Mama moka įtikinėti, - ištariau pabrėžtinai, tačiau buvo akivaizdu, kad mama nesigėdija savo pakišos. - Mama, kai būsi pasirengusi, galėsime eiti į paslaugų tarnybą.

Ji šyptelėjo.

- Šaunuolė. Pasiimk daiktus, ir galėsime keliauti. Noriu nunešti tavo anketą kaip galima greičiau.

Nuėjau pasiimti batų ir rankinės, kaip liepta, ir trumpam stabtelėjau prie Džerado kambario. Jis spoksojo į tuščią drobę ir atrodė sugniuždytas. Džeradui buvo siūlomi įvairūs užsiėmimai, bet nė vienas jų nelipo. Užteko žvilgtelėti į suspardytą futbolo kamuolį kampe arba į nenaują mikroskopą, kurį per vienas Kalėdas gavome vietoj užmokesčio, ir tapdavo aišku, kad jo širdis - ne menininko.

- Šiandien nejauti įkvėpimo? - paklausiau įeidama į kambarį.

Jis pakėlė akis ir papurtė galvą.

- Gal turėtum pamėginti skulptūrą kaip Kota. Turi puikias rankas. Lažinuosi, tau sektųsi.

- Aš nenoriu lipdyti skulptūrų. Nei tapyti, nei dainuoti, nei skambinti pianinu. Aš noriu žaisti futbolą. - Jis spyrė į apspurusį kilimą.

- Žinau. Gali žaisti laisvalaikiu, bet tau reikia rasti amatą, kurio išmokęs užsidirbtum pragyvenimui. Gali užsiimti ir vienu, ir kitu.

- Bet kodėl? - suinkštė jis.

- Žinai, kodėl. Toks įstatymas.

- Taip nesąžininga! - Džeradas nuvertė drobę ant grindų, ir pro langą sklindančioje šviesoje sukilo dulkės. - Ne mūsų kaltė, kad prosenelis ar kas kitas buvo vargšas.

- Žinau. - Išties atrodė neprotinga riboti žmogaus gyvenimo kelio pasirinkimą, remiantis protėvių gebėjimu padėti valdžiai, bet tokia buvo tvarka. Tikriausiai turėčiau jausti dėkingumą, kad esame saugūs. - Manau, tuo laiku tai buvo vienintelis būdas šio to pasiekti.

Džeradas tylėjo. Aš atsidusau, pakėliau drobę ir pastačiau ją į vietą. Tai buvo jo gyvenimas, ir jis negalėjo kaip niekur nieko jo atsisakyti.

- Neprivalai atsisakyti pomėgių, bičiuli. Bet juk nori padėti mamai ir tėčiui, užaugti ir vesti? - Bakstelėjau jam į šoną.

Jis žaismingai bjauriai iškišo liežuvį, ir mudu sukikenome.

- Amerika! - per koridorių sušuko mama. - Kur taip ilgai užtrukai?

- Ateinu! - šūktelėjau ir pasisukau į Džeradą. - Žinau, kad sunku, bičiuli, bet tokia tvarka. Gerai?

Tačiau aš žinojau, kad nėra gerai. Anaip tol.

Mudvi su mama pėsčiomisėjome į vietinę paslaugų tarnybą. Kartais, jei reikėdavo nuvykti kur labai toli arba jei dirbdavome, važiuodavome visuomeniniu autobusu. Ateiti į antros kastos namus suprakaitavus buvo blogas tonas. Jie ir taip keistai į mus žiūrėjo. Bet diena buvo graži, o kelionės pernelyg ilga nepavadinsi.

Aišku, kad ne mes vienos norėjome kuo greičiau paduoti anketą. Mums atėjus gatvė prieš Karolinos provincijos paslaugų tarnybą buvo sausakimša moterų.

Stovėdama eilėje, priekyje savęs mačiau mergaites iš mūsų rajono, laukiančias, kol pateks į vidų. Eilė buvo maždaug keturių žmonių pločio, apsivyniojusi aplink pusę kvartalo. Dalyvauti ruošėsi kiekviena provincijos mergina. Nežinojau, ką jausti - siaubą ar palengvėjimą.

- Magda! - kažkas sušuko. Išgirdusios jos vardą mudvi su mama atsigrėžėme.

Prie mūsų artėjo Aspeno motina su Silija ir Kember. Tikriausiai ji šiam reikalui

buvo pasiēmusi laisvą dieną. Dukros buvo aprengtos taip švariai, kiek įmanoma, ir atrodė itin tvarkingai. Drabužiai nebuvo ypatingi, bet jos gerai atrodė, kad ir ką vilkėtų, kaip ir Aspenas. Kember ir Silija buvo tamsiaplaukės ir gražiai šypsojosi.

Aspeno mama nusišypsojo man, aš nusišypsojau jai. Aš ją dievinau. Pasikalbėti su ja tekdavo tik retsykais, bet ji visuomet buvo man maloni. Ir tikrai ne todėl, kad aš stovėjau vienu laipteliu aukščiau; teko matyti, kaip ji vargingoms šeimoms atiduoda savo vaikų išaugtus drabužius. Ji tiesiog buvo miela.

– Sveika, Lena. Kember, Silija, kaip laikotės? – mama pasveikino jas.

– Gerai! – atsiliepė jos unisonu.

– Gražiai atrodote, – pasakiau aš, permesdama Silijos garbaną ant menčių.

– Norėjome gražiai atrodyti nuotraukoje, – pareiškė Kember.

– Nuotraukoje? – paklausiau.

– Taip, – Aspeno mama kalbėjo tyliau. – Vakar tvarkiau vieno teisėjo namus. Ši loterija visai nėra loterija. Todėl jie fotografuoja ir renka daug informacijos. Kam rūpėtų, keliomis kalbomis kalbi, jei tai būtų atsitiktinumas?

Man tai *pasirodė* keista, bet pamaniau, kad viso to prireiks vėliau.

– Pasirodo, informacija nutekėjo; apsidairykite. Dauguma mergaičių persistengė.

Permečiau akimis eilę. Aspeno motina buvo teisi – tarp žinojusiųjų ir nežinojusiųjų buvo matyti didelis skirtumas. Mergaitė už mūsų, be abejonės, iš septintos kastos, vilkėjo darbo drabužiais. Galbūt jos purvini batai į nuotrauką nepateks, bet dulkės ant chalato tikrai matysis. Už kelių žingsnių nuo mūsų kita mergina iš septintos kastos juosėjo įrankių diržą. Bent jau jos veidas buvo švarus.

Kitaip negu paminėtųjų, prieš mane stovinčios mergaitės plaukai buvo surišti, veidą gaubė garbanėlės. Jos kaimynė, – sprendžiant pagal drabužius, priklausė antrai kastai, – atrodė taip, tarsi mėgintų paskandinti pasaulį savo iškirptėje. Keletas mergaičių buvo su tokiu storu makiažo sluoksniu, kad priminė klounus. Jos bent jau stengėsi.

Aš atrodžiau padoriai ir tikrai nepersistengiau. Kaip ir septintos kastos merginos, nieko nežinojau, tad iš anksto nerimauti neteko. Netikėtą jaudulio antplūdį pajutau dabar.

Bet kodėl? Susitvardžiau ir surikiavau mintis.

Aš to nenorėjau. Jei nesu pakankamai graži, man tik geriau. Bent jau atsidursiu šiek tiek žemiau už Aspeno seseris. Jos gražios iš prigimties ir neryškiai pasidažiusios atrodė dar mielesnės. Jei Kember ar Silija laimėtų, būtų pakylėta visa Aspeno šeima. Žinoma, tuomet mano mama negalėtų prieštarauti mano

santuokai su pirmos kastos atstovu, net jei jis ir nebūtų princas. Taigi informacijos stygius man buvo palaima.

- Manau, tu teisi, - tarė mama. - Ta mergaitė atrodo taip, tarsi ruoštusi Kalėdų vakarėliui. - Ji nusijuokė, bet jutau, kad yra nepatenkinta.

- Nesuprantu, kodėl kai kurios mergaitės persistengia. Pažvelk į Ameriką. Ji tokia graži. Džiaugiuosi, kad nėjai tuo keliu, - pasakė ponija Leger.

- Aš niekuo neypatinga. Kas rinksis mane, kai šalia stovi Kember ir Silija? - Aš joms mirktelėjau, ir jos nusišypsojo. Mama irgi nusišypsojo, bet nenorom. Matyt, ji svarstė - likti eilėje ar liepti man bėgti namo persirengti.

- Nekvailiok! Kaskart, kai Aspenas grįžta namo, padėjęs tavo broliui, sako, kad Singeriai paveldėjo talento ir grožio daugiau, nei jiems priklauso, - pareiškė Aspeno motina.

- Tikrai? Koks mielas berniukas! - suulbėjo mano mama.

- Taip. Nė viena motina negali norėti geresnio sūnaus. Jis daug padeda ir labai sunkiai dirba.

- Vieną dieną jis padarys kurią nors mergaitę laimingą, - pasakė mano mama. Ji nebuvo įsijautusi į pokalbį ir toliau mėgino įvertinti konkurso svarbą.

Ponia Leger greitai apsižvalgė.

- Kalbant tarp mudviejų, rodos, jis jau turi kažką numatęs.

Aš sustingau. Nežinojau, ar turėčiau kištis, nebūdama įsitikinusi, kad atsakymas manęs neišduos.

- Kas ji? - paklausė mano mama. Net ir planuodama mano santuoką su nepažįstamuoju, ji rado laiko pasišnekučiuoti.

- Nežinau! Tiesą sakant, aš jos nepažįstu. Tik spėju, kad jis su kažkuo susitikinėja, nes pastaruojau metu atrodo laimingesnis, - atsakė ji švytėdama.

Pastaruojau metu? Mes susitikinėjame jau beveik dveji metai. Kodėl tik pastaruojau metu?

- Jis niūniuoja, - tarė Silija.

- Ir dainuoja, - pritarė Kember.

- Dainuoja? - sušukau.

- Taip, - atsiliepė jos choru.

- Tada jis tikrai su kažkuo susitikinėja! - įsiterpė į pokalbį mano motina. - Įdomu, kas ji.

- Nežinau. Bet veikiausiai nuostabi mergina. Paskutiniuosius mėnesius jis daug dirbo, daugiau nei įprastai. Ir jis taupo. Manau, stengiasi sutaupyti vestuvėms.

Nejučia tyliai aiktelėjau. Man pasisekė, kad visos priskyre tai susijaudinimui

išgirdus tokią žinią.

- Esu be galo patenkinta, - kalbėjo ji toliau. - Net jei jis dar nėra pasirengęs ją pristatyti, aš ją jau myliu. Jis šypsosi ir atrodo laimingas. Buvo sunku praradus Heriką; Aspenas prisiėmė didžiulę našta. Bet kuri mergina, daranti jį tokią laimingą, man jau yra dukra.

- Jai pasiseks! Tavo Aspenas nuostabus berniukas, - pareiškė mama.

Negalėjau patikėti. Jo šeima vos suduria galą su galu, o jis atideda pinigų man! Nežinojau - išbarti jį ar išbučiuoti. Aš tik... neradau žodžių.

Jis tikrai *paprašys* manęs už jo tekėti!

Galvoje sukosi tik viena mintis: *Aspenas, Aspenas, Aspenas*. Sulaukiau eilės, prie langelio pasirašiau, patvirtindama, jog duomenys mano anketoje teisingi, ir nusifotografavau. Atsisėdau į kėdę, kartą ar du krestelėjau plaukus, kad taptų puresni, ir pasisukau į fotografą.

Vargu ar kuri nors kita mergaitė Ilėjoje galėjo šypsotis plačiau nei aš.

Ketvirtas skyrius

Buvo penktadienis, taigi *Ilėjos svarbiausių pranešimų* laidą rodys aštuntą. Mes neprivalėjome jos žiūrėti, bet praleisti būtų buvę neprotinga. Netgi aštunta kasta – benamiai, klajūnai – susirasdavo parduotuvę ar bažnyčią, kur galėtų pažiūrėti *Pranešimus*. Artėjant *Atrankai*, *Pranešimai* buvo kone privalomi. Visi norėjo sužinoti, kas ten vyksta.

– Kaip manote, ar nugalėtojos bus paskelbtos šį vakarą? – paklausė Mei, kimšdama į burną bulvių košę.

– Ne, brangioji, kiekviena teisėta kandidatė dar turi devynias dienas prašymui paduoti. Tikriausiai praeis dar dvi savaitės, kol sužinosime. – Tokio švelnaus mamos balso jau seniai nebuvo girdėję. Ji buvo rami ir patenkinta, nes pasiekė tai, ko išties norėjo.

– Ak! Nekenčiu laukti, – pasiskundė Mei.

Ji nekenčia laukti? Juk katilė – mano vardas!

– Mama sako, kad gana ilgai stovėjote eilėje. – Nustebau, kad tėtis panoro dalyvauti šiame pokalbyje.

– Taip, – atsakiau. – Nesitikėjau, kad susirinks tiek daug mergaičių. Kam rengėjai duoda dar devynias dienas; prisiekiu, visos iš šios provincijos jau padavė prašymus.

Tėtis sukikeno.

– Ar buvo smagu įvertinti konkurso svarbą?

– Nesivarginau, – atsakiau nuoširdžiai. – Palikau tai mamai.

Ji linktelėjo.

– Taip, taip, negalėjau susilaikyti. Bet, mano manymu, Amerika atrodė gerai. Elegantiška, bet natūrali. Ir išties tu esi *labai* graži, brangioji. Jei jie tikrai peržiūrės kandidatės, užuot rinkę atsitiktinai, turi netgi daugiau šansų, nei maniau.

– Nežinau, – apsidraudžiau. – Viena mergaitė buvo taip storai užsitepusi raudonų lūpų dažų, kad lūpos atrodė kaip kruvinos. Gal princui patinka tokios.

Visi nusijuokė, o mudvi su mama ir toliau linksminome namiškius komentariais apie pretendenčių drabužius. Mei viską dėjosi į galvą, o Džeradas tik šypsojosi valgydamas. Kartais būdavo lengva pamiršti, kad mūsų namuose tvyro įtampa.

Aštuntą visi susirinkome į svetainę – tėtis įsitaisė kėdėje, Mei ant sofos šalia mamos, laikančios ant kelių Džeradą, aš išsitiesiau ant grindų – ir įsijungėme

visuomeninį televizijos kanalą. Tai buvo vienintelis nemokamas kanalas, taigi net ir aštunta kasta galėjo jį žiūrėti, jei tik turėjo televizorių.

Buvo sugrotas himnas. Gal tai kvaila, bet mūsų valstybinis himnas man visuomet patiko. Tai buvo viena tų giesmių, kurias mėgau giedoti.

Ekране pasirodė karališkoji šeima. Prie pakylės stovėjo karalius Klarksonas. Vienoje pusėje sėdėjo jo patarėjai, turintys naujos informacijos apie infrastruktūrą ir aplinkosaugą; kamera parodė juos iš arčiau. Regis, šį vakarą išgirsime kelis pranešimus. Kairėje ekrano pusėje sujungtose į sostą panašiose kėdėse sėdėjo karalienė ir princas Maksonas, vilkintys elegantiškais drabužiais, – didingi ir orūs.

– Štai tavo vaikas, Amerika, – pasakė Mei, ir visi ėmė juoktis.

Pažvelgiau į Maksoną iš arti. Jis buvo savaip gražus. Tačiau visai kitoks negu Aspenas. Jo plaukai buvo medaus spalvos, akys rudos. Jis priminė vasarą, ir tikriausiai kai kuriems žmonėms atrodė patrauklus. Plaukai buvo trumpai kirpti ir tvarkingai sušukuoti, pilkas kostiumas gulėjo kaip nulietas.

Bet kėdėje jis sėdėjo lyg pastiręs. Atrodė įsitemęs. Švarūs plaukai buvo itin išpuoselėti, pagal užsakymą siūtas kostiumas pernelyg šiugždantis. Jis labiau panėšėjo į portretą nei į žmogų. Man beveik pagailo mergaitės, kuriai teks už jo ištekėti. Tikriausiai nuobodesnio gyvenimo negalėtum įsivaizduoti.

Visą dėmesį sutelkiau į jo motiną. Ji atrodė rami. Irgi sėdėjo pasitempusi, bet nesustingusi. Aš supratau, kad, priešingai nei karaliui ir princui Maksonui, jai neteko augti rūmuose. Tai buvo garsi Ilėjos dukra. Gal netgi panaši į mane.

Karalius jau kalbėjo, bet aš turėjau žinoti.

– Mama, – sušnibždėjau, stengdamasi netrukdyti tėčiui.

– Ką?

– Karalienė... Kas ji? Iš kokios kastos?

Mano smalsumas pralinksmino mamą. Ji nusišypsojo.

– Iš ketvirtos.

Ketvirtos. Kaip asmenybė, ji susiformavo dirbdama fabrike ar parduotuvėje, o gal ūkyje. Norėjau sužinoti apie jos gyvenimą. Ar ji turėjo didelę šeimą? Tikriausiai augant jai nestigo maisto. Ar draugės jai pavydėjo, kai buvo pasirinkta? Jei aš turėčiau artimų draugių, ar jos man pavydėtų?

Tai kvaila. Juk manęs neišrink.

Taigi sutelkiau dėmesį į karaliaus žodžius.

– Šįryt dar vienas išpuolis Naujojoje Azijoje sudrebino mūsų bazines. Po jo mūsų karių liko šiek tiek mažiau nei užpuoliku, bet esame įsitikinę, kad naujas šaukimas kitą mėnesį pakels mūsų kariuomenės dvasią ir sustiprins jos pajėgumą.

Aš nekenčiau karo. Deja, mūsų šalis buvo jauna, ir jai teko gintis nuo visų. Kažin ar ši žemė atlaikys dar vieną įsiveržimą.

Karaliui pateikus naujausią informaciją apie paskutinį įsiveržimą į sukilėlių stovyklą, Finansų komanda išdėstė, kiek turime skolų, Infrastruktūros komiteto pirmininkas pranešė, kad po dvejų metų planuojama pradėti atstatyti keletą greitkelių – kai kurie jų nebuvo naudojami nuo Ketvirtojo pasaulinio karo. Galiausiai ant pakylės užlipo renginių organizatorius.

– Labas vakaras, Ilėjos ponios ir ponai. Kaip žinote, ne per seniausiai paštu buvo išsiuntinėti pranešimai apie dalyvavimą *Atrankoje*. Mane jau pasiekė pirmieji prašymai, malonu paskelbti, kad tūkstančiai Ilėjos gražuolių jau įrašė savo vardą į atrankos loteriją!

Tolimajame kampe Maksonas šiek tiek sujudėjo kėdėje. Ar jį išmušė prakaitas?

– Karališkosios šeimos vardu norėčiau padėkoti už jūsų entuziazmą ir patriotizmą. Jei pasiseks, prieš Naujuosius metus jau švęsime mūsų mylimo princo Maksono ir žavios, talentingos ir protingos Ilėjos dukters sužadėtuves!

Keletas patarėjų paplojo. Maksonas sutrikęs nusišypsojo. Plojimams nutilus, renginių organizatorius kalbėjo toliau:

– Žinoma, diduma mūsų programos bus skirta susipažinti su *Atrankoje* dalyvaujančiomis merginomis, ką jau kalbėti apie specialius reportažus, kurie nušvies jų gyvenimą rūmuose. Mums nepavyko rasti labiau patyrusio vedlio šiai jaudinančiai kelionei nei mūsų šalis ponas Gavrilas Feidėjas!

Pasigirdo daugiau plojimų, bet šįkart plojo mano mama ir Mei. Gavrilas Feidėjas buvo legenda. Tikriausiai jau dvidešimt metų jis komentavo Padėkos dienos paradus, kalėdinius pasirodymus ir kitas rūmų šventes. Man neteko matyti, kad karališkosios šeimos narius ar jų artimiausius draugus būtų kalbinęs kas nors kitas, o ne jis.

– Amerika, tu galėtum susipažinti su Gavrilu! – užniūniavo mama.

– Štai jis! – ištarė Mei, mosikuodama mažomis rankutėmis.

Taip, išties iš lėto artinosi Gavrilas, vilkintis mėlyną šiugždantį kostiumą. Jam galėjo būti netoli penkiasdešimties, ir jis visuomet atrodė elegantiškai. Jam einant per sceną, atlake sušvytėjo smeigtukas – aukso blyksnis, panašus į *forte* ženklus mano partitūroje.

– Laabas vakaras, Ilėja! – uždainavo jis. – Prisipažįstu, man didelė garbė dirbti šioje *Atrankoje*. Man pasisekė, nes susipažinsiu su trisdešimt penkiomis gražuolėmis! Koks kvailys nenorėtų tokio darbo? – Jis mirktelėjo mums į kamerą. – Bet prieš susipažindamas su šiomis mielomis panelėmis, kurių viena taps mūsų

naujaja princese, turiu malonumo pasikalbėti su pačiu svarbiausiu žmogumi, princu Maksonu.

Ir tada Maksonas perėjo kilimu išklota scena prie dviejų, jam ir Gavrilui, pastatytų kėdžių. Jis ištiesino kaklaraištį ir pasitaisė kostiumą, tarsi būtų troškęs atrodyti dar *elegantiškiau*. Paspaudė Gavrilui ranką ir atsisėdo priešais paimdamas mikrofoną. Kėdė buvo aukšta, tad Maksonas kojomis atsirėmė į skersinį, jungiantį kėdės kojas. Taip jis atrodė daug paprastesnis.

- Malonu vėl jus matyti, Jūsų Šviesybe.

- Dėkoju, Gavrilai. Man irgi. - Maksono balsas buvo šaltakraujiškas kaip ir jis pats. Nuo jo sklido oficialumas. Suraukiau nosį vien pagalvojusi apie buvimą su juo viename kambaryje.

- Greičiau nei po mėnesio į jūsų namus persikels trisdešimt penkios moterys. Ką apie tai manote?

Maksonas nusijuokė.

- Jei nuoširdžiai, šiek tiek *nervinuosi*. Įsivaizduoju, kad atvykus tokiam dideliame viešnių skaičiui kils daug triukšmo. Tačiau vis tiek nekantriai jų laikiu.

- Ar klausėte brangaus tėčio patarimo, kaip jam pavyko gauti tokią gražią žmoną, kai buvo jo eilė?

Maksonas ir Gavrilas pažvelgė į karalių ir karalienę. Kamera parodė juos žiūrinčius vienas į kitą, besišypsančius ir besilaikančius už rankų. Tai atrodė nuoširdu, bet iš kur mums žinoti?

- Tiesą sakant, ne. Kaip žinote, padėtis Naujojoje Azijoje nestabili, tad mudu daugiau kalbame kariniais klausimais. Mergaitėms aptarinėti neužtenka laiko.

Mama ir Mei nusijuokė. Tikriausiai tai buvo juokinga.

- Liko nedaug laiko, tad pateiksiu dar vieną klausimą. Kokią įsivaizduojate tobulą merginą?

Maksonas, regis, apstulbo. Sunku pasakyti, bet, galimas daiktas, jis paraudo.

- Garbės žodis, nežinau. Manau, tuo *Atranka* ir yra žavi. Juk ten nebus dviejų vienodų dalyvių - nei išvaizda, nei pomėgiais, nei būdu. Susipažinęs ir pabendraavęs su jomis, tikiuosi sužinoti, ko noriu, ir galiausiai surasti, - nusišypsojo Maksonas.

- Dėkui, Jūsų Šviesybe. Puikiai atsakyta. Manau, visos Ilėjos vardu galiu palinkėti jums sėkmės, - Gavrilas dar kartą padavė ranką.

- Dėkui, pone, - ištarė Maksonas. Kamera buvo per lėtai nusukta, tad galėjai matyti, kaip jis žvelgia į tėvus, klausdamas, ar teisingai pasakė. Tada kamera pritraukė Gavrilo veidą, taigi jų atsakymo nesužinojome.

- Deja, ši vakarą mūsų laikas baigiasi. Dėkui, kad žiūrėjote *Ilėjos svarbiausius pranešimus*, ir iki pasimatymo kitą savaitę.

Tuomet užgrojo muzika, ir pasirodė laidos kūrėjų pavardės.

- Amerika ir Maksonas sėdi medyje, - uždainavo Mei.

Aš čiupau pagalvę ir mečiau į ją, bet ši mintis mane prajuokino. Maksonas buvo toks sustingęs ir tylus. Sunku įsivaizduoti, kad kuri nors pasijustų laiminga su tokiu stabaru.

Kitą vakaro dalį stengiausi nekreipti dėmesio į Mei pašaipas ir galiausiai nuėjau į savo kambarį pabūti viena. Nuo minties būti šalia Maksono Skrivo darėsi nejauku. Visą naktį negalėjau pamiršti Mei laidytų strėlių, ir man sunkiai sekėsi užmigti.

Buvo sunku tiksliai nustatyti mane pažadinusį garsą, bet jį išgirdusi stengiausi apžvelgti kambarį visiškai nejudėdama, jei kartais ten kas nors būtų.

Tuk, tuk, tuk.

Lėtai pasukau veidą į langą ir pamačiau man besišypsantį Aspeną. Išlipau iš lovos ir pirštų galais nuėjau uždaryti ir užrakinti durų. Tada grįžau į lovą ir, atsukusi lango užraktą, iš lėto jį pravėriau.

Aspeni lipant pro langą ant mano lovos, mane užplūdo karščio banga, visiškai nesusijusi su vasara.

- Ką čia veiki? - sušnibždėjau šypsodamasi tamsoje.

- Turėjau pamatyti tave, - ant skruosto pajutau jo alsavimą, jo rankos, apsivijusios mano kūną, traukė mane žemyn, kol abu išsitiesėme vienas šalia kito ant lovos.

- Turiu tau tiek daug papasakoti, Aspenai.

- Ššš, nieko nesakyk. Jei kas išgirs, kils siaubinga sumaištis. Tik leisk man į tave žiūrėti.

Taigi paklusau. Gulėjau tyliai ir ramiai, o Aspenas žvelgė man į akis. Pasisotinęs jis ėmė glaustytis veidu man prie kaklo ir plaukų. Tada jo ranka pradėjo keliauti aukštyn žemyn mano liemens vingiu iki šlaunies. Girdėjau padažnęjusį jo kvėpavimą, ir tai mane užbūrė.

Jo lūpos ėmė bučiuoti man kaklą. Mano kvėpavimas pagilėjo. Nieko negalėjau padaryti. Aspeno lūpos keliavo smakru aukštyn ir užčiaupė burną, išmaniai nutildydamos mano aikčiojimus. Visu kūnu apsivijau apie jį; nuo skubių glamonių ir nakties drėgmės apsipylėme prakaitu.

Tai buvo pavogta akimirka.

Galiausiai Aspeno lūpos aprimo, nors aš nė neketinau liautis. Bet mes turėjome

būti protingi. Jei būtume nuėję toliau ir būtų likę įrodymų, abudu būtume įmesti į kalėjimą.

Dar viena priežastis, kodėl visi tuokiasi jauni: laukimas yra kančia.

- Turiu eiti, - sušnibždėjo jis.

- Tačiau aš noriu, kad pasiliktum, - mano lūpos buvo prie pat jo ausies. Vėl užuodžiau jo mamos muilą.

- Amerika Singer, ateis laikas, kai kas vakarą užmigs mano glėbyje. Ir kas rytą pabusi nuo mano bučinių ir glamonių. - Pagalvojusi apie tai prikandau lūpą. - Bet dabar turiu eiti. Mes smarkiai rizikuojame.

Atsidusau ir atleidau pirštus. Jis buvo teisus.

- Myliu tave, Amerika.

- Myliu tave, Aspenai.

Šios slaptos akimirkos padės man išverti tai, kas laukia: mamos nusivylimą, kai nebūsiu išrinkta; darbą, kurį dirbdama padėsiu Aspenui taupyti; vulkano išsiveržimą, kai jis paprašys tėčio mano rankos; ir visus sunkumus, su kuriais susidursime susituokę. Tačiau visa tai nesvarbu. Jei tik turėsiu Aspeną.

Penktas skyrius

Po savaitės namely medyje pasirodžiau pirmiau už Aspeną.

Buvo nelengva tyliai sunešti į viršų visus daiktus, bet man pavyko. Paskutinį kartą perstačiusi lėkštes, išgirdau lipant į medį.

– Bū. – Aspenas nusijuokė.

Aš uždegiau naują žvakę, ją nupirkau tamtyč mums. Jis pasislinko arčiau, pabučiavo, ir netrukus aš jau pasakojau apie tai, kas nutiko per savaitę.

– Neturėjau progos papasakoti tau, kaip nunešiau anketą, – pasakiau susijaudinusi.

– Kaip sekėsi? Mama sakė, ten buvo sausakimša.

– Tikra beprotybė, Aspenai. Kad būtum matęs, kaip merginos buvo apsirengusios! Turbūt žinai, kad ne tokia jau ten ir loterija, kaip tvirtinama. Taigi aš buvau teisi. Karolinoje galima rinktis iš kur kas įdomesnių merginų nei aš; daug triukšmo dėl nieko, ir tiek.

– Vis dėlto dėkui, kad nuėjai. Man tai daug reiškia. – Jo akys vis dar buvo išmeigtos į mane. Jis net neapsižvalgė po namelį. Kaip ir visuomet gėrėjosi manimi.

– O geriausias nuotykis buvo su mama, kuri nieko nežinodama apie mano pažadą tau papirko mane, kad tik dalyvaučiau, – nejučia nusišypsojau. Šią savaitę šeimos jau pradėjo rengti vakarėlius dukroms, įsitikinusios, kad kaip tik jos pateks į *Atranką*. Dainavau mažiausiai septyniose tokiose šventėse, dėl pinigų sugrūsdavau po dvi per vakarą. O mama žodžio laikėsi. Turėdama savo pinigų, pasijutau laisvesnė.

– Papirko? Kuo? – jo veidas švytėjo iš susijaudinimo.

– Žinoma, pinigais. Žiūrėk, paruošiau tau puotą! – Aš atšlijau ir ėmiau kilnoti lėkštes. Pagaminau daugiau maisto vakarienei, kad liktų Aspenui; kelias dienas kečiau pyragaičius. Mudvi su Mei labai mėgstame saldumynus, tad ji džiūgavo, kai aš šitaip leidau pinigus.

– Kas čia?

– Valgis. Pati paruošiau, – švytėjau, didžiuodamasi savo pastangomis. Galiausiai ši vakarą Aspenas pasisotins. Bet, jo žvilgsniui klajojant nuo vienos lėkštės prie kitos, šypsena išblėso.

– Aspenai, kas negerai?

– Taip neteisinga, – jis papurtė galvą ir nusisuko nuo vaišių.

- Ką turi galvoje?

- Amerika, tai aš turėčiau tavimi rūpintis. Man žema ateiti čia ir visu tuo naudotis.

- Bet aš visuomet tave maitinau.

- Likučiais. Manai, aš nesuprantu? Aš nesijaučiu blogai imdamas tai, ko tu nenori. Bet kai tu darai, ką aš turėčiau...

- Aspenai, tu visuomet man ką nors dovanoji. Tu manimi rūpiniesi. Aš turiu visus pen...

- Pensus? Manai, kalbėti apie juos *dabar* yra geras sumanymas? Rimtai, Amerika, ne jau nesupranti, kaip man tai nepatinka? Aš mėgstu klausytis tavo dainavimo, bet negaliu sumokėti, o visi kiti sumoka.

- Tu man nieko neturi mokėti! Tai dovana. Gali imti viską, kas priklauso man! - Žinojau, kad mudu turime būti atsargūs ir kalbėti tyliai. Bet tą akimirką man niekas nerūpėjo.

- Amerika, man nereikia labdaros. Aš esu vyras. Aš turiu aprūpinti šeimą.

Aspenas panardino rankas į plaukus. Jutau, kaip pagreitėjo jo kvėpavimas. Kaip ir visuomet, mums besiginčijant jis turėjo savo nuomonę. Bet šįkart jo žvilgsnis buvo kitoks. Vietoj susikaupimo veide buvo matyti vis didesnis sutrikimas. Kai pamačiau jį tokį suglumusį, mano pyktis veikiai išblėso. Užplūdo kaltė. Juk aš norėjau jį palepinti, o ne pažeminti.

- Myliu tave, - sušnibždėjau.

Jis papurtė galvą.

- Aš tave irgi myliu, Amerika. - Bet vis tiek į mane nežiūrėjo. Aš paėmiau savo keptos duonos ir įdėjau jam į ranką. Aspenas buvo pernelyg alkanas, kad neatsikąstų.

- Nenorėjau tavęs įskaudinti. Maniau, būsi laimingas.

- Ne, Mer, man tai patinka. Tik negaliu patikėti, kad visa tai padarei dėl manęs. Tu nė nenutuoki, kaip man sunku, kad negaliu tau atsilyginti tuo pačiu. Tu esi verta daugiau. - Laimė, kalbėdamas jis valgė.

- Liaukis taip apie mane galvojęs. Kai esame dviese, aš nepriklausau penktai kastai, o tu nepriklausai šeštai. Mes esame Aspenas ir Amerika. Nieko pasaulyje netrokštu, tik tavęs.

- Bet aš negaliu apie tai negalvoti, - jis pažvelgė į mane. - Esu taip išauklėtas. Nuo pat vaikystės man buvo kalama į galvą, kad šešta kasta gimsta tarnauti ir turi būti nematoma. Visą gyvenimą buvau mokomas būti nematomas. - Jis pačiuo mano ranką ir tvirtai ją suspaudė. - Jei būsime kartu, Mer, tu irgi tapsi nematoma.

O aš tau to nelinkiu.

- Aspenai, mes jau apie tai kalbėjome. Žinau, kad mano gyvenimas pasikeis, ir esu tam pasiruošusi. Kaip dar aiškiau pasakyti? - Uždėjau ranką jam ant širdies. - Kai tik būsi pasirengęs pasipiršti, aš pasakysiu „taip“.

Buvo baisu taip atsiskleisti ir aiškiai parodyti, kokia gili yra mano meilė. Jis suprato, ką jam sakiau. Bet jei parodydama, kokia esu pažeidžiama, suteiksiu jam drąsos, aš tai iškęsiu. Jo akys ieškojo mano akių. Bet jei jis tikėjosi pamatyti jose abejones, veltui gaišo. Aspenas buvo vienintelis, dėl kurio jaučiausi tikra.

- Ne.

- Ką?

- Ne. - Šis žodis man prilygo antausiui.

- Aspenai?

- Nesuprantu, kaip galėjau save apgaudinėti, kad kas nors iš to išeis. - Jis vėl perbraukė pirštais plaukus, tarsį norėtų iš galvos išmesti visas mintis apie mane.

- Bet tu ką tik pasakei, kad mane myli.

- Taip, Mer. Čia ir yra esmė. Negaliu padaryti tavęs tokios kaip aš. Negaliu nė įsivaizduoti tavęs alkanos, sušalusios ar išsigandusios. Negaliu įstumti tavęs į šeštą kastą.

Pajutau, kaip tvenkiasi ašaros. Jis taip negalvojo. Negalėjo galvoti. Bet nespėjus man pasakyti, kad atsiimtų savo žodžius, Aspenas jau ruošėsi lipti iš namelio medyje.

- Kur... kur tu eini?

- Išeinu. Einu namo. Atleisk, kad taip su tavimi pasielgiau, Amerika. Viskas baigta.

- Ką?

- Viskas baigta. Daugiau čia neateisiu. Tik ne taip.

Prapliupau verkti.

- Aspenai, prašau. Pasikalbėkime. Tu nusiminęs.

- Aš labiau nusiminęs, nei tu įsivaizduoji. Bet tu čia niekuo dėta. Aš taip negaliu, Mer. Negaliu.

- Aspenai, prašau...

Jis tvirtai prisitraukė mane artyn ir pabučiavo - tikrai pabučiavo - paskutinį kartą. Tada pranyko naktį. Ši šalis yra tokia, kokia yra, čia galioja mus slėptis verčiančios taisyklės, todėl aš netgi negalėjau sušukti jam įkandin. Negalėjau dar kartą pasakyti jam, kad myliu.

Per keletą kitų dienų šeima suprato, jog kažkas negerai, bet tikriausiai siejo mano nervingumą su *Atranka*. Aš tūkstantį kartų norėjau pravirkti, bet susilaikydavau. Nekantriai laukiau penktadienio, tikėdamasi, kad per *Svarbiausius pranešimus* paskelbus vardus gyvenimas grįš į įprastas vėžes.

Aš jau viską įsivaizdavau. Kaip jie paskelbs Siliją ar Kember, ir mano mama bus nusivylusi, bet ne taip nusivylusi, jei būtų išrinkta nepažįstamoji. Tėtis ir Mei dėl jų džiaugsis; mūsų šeimos artimos. Žinojau, kad Aspenas tikrai galvoja apie mane, kaip ir aš galvoju apie jį. Lažinuosi, kad dar nepasibaigus programai jis jau bus čia, mels atleidimo ir paprašys mano rankos. Tai bus šiek tiek skubota, nes mergaičių ateitis dar neužtikrinta, tačiau jis pasiduos visuotiniam dienos jauduliui. Tikriausiai tai užglaistytų daugelį nesklandumų.

Mano mintyse viskas klostėsi sklandžiai. Mano mintyse visi buvo laimingi...

Iki *Pranešimų* buvo likę dešimt minučių, bet mes susirinkome anksti. Tikriausiai buvome ne vieninteliai, nenorintys praleisti nė vienos pranešimo akimirkos.

– Prisimenu, kai išrinko karalienę Amberli! Iš pat pradžių žinojau, kad jai pasiseks. – Mama spragino kukurūzus, tarsi tai būtų filmas.

– Mama, ar tu dalyvavai loterijoje? – paklausė Džeradas.

– Ne, branguti. Mama buvo dvejis metais per jauna. Bet man pasisekė – aš gavau tavo tėvą. – Ji nusišypsojo ir mirktelejo.

Oho. Matyt, ji geros nuotaikos. Neatmenu, kada paskutinį kartą buvo tokia meili tėčiui.

– Karalienė Amberli yra pati geriausia karalienė iš visų. Ji graži ir protinga. Kaskart, kai pamatau ją per televizorių, noriu būti tokia kaip ji, – atsiduso Mei.

– Ji gera karalienė, – tyliai pridūriau aš.

Galiausiai laikrodžio rodyklė sustojo ant aštuonių, ekrane pasirodė valstybinis herbas, ir pasigirdo griežiamas mūsų himnas. Ar aš drebėjau? Troškau, kad visa tai baigtųsi.

Pasirodė karalius ir trumpai nušvietė karo įvykius. Kiti pranešimai irgi buvo trumpi. Rodos, visi ten gerai nusiteikę. Bet turbūt ir jie jaudinasi.

Galiausiai atėjo renginių organizatorius ir pristatė Gavrilą, šis nužingsniavo tiesiai prie karališkosios šeimos.

– Labas vakaras, Jūsų Didenybe, – pasveikino jis karalių.

– Gavrilai, visuomet gera tave matyti. – Karalius buvo šiek tiek susijaudinęs.

– Laukiate pranešimo?

- Taip. Vakar buvau tame kambaryje, kai ištraukė keletą vardų; visos mergaitės labai žavios.

- Taigi jūs jau žinote, kas jos? - sušuko Gavrilas.

- Tik keletą, tik keletą.

- Ar jis pasidalijo šia informacija su jumis, pone? - Gavrilas pasisuko į Maksoną.

- Tikrai ne. Išvysiu jas kartu su visais, - atsakė Maksonas. Galėjai matyti, kaip jis stengiasi paslėpti jaudulį.

Man sudrėko delnai.

- Jūsų Didenybe, - Gavrilas priėjo prie karalienės, - gal duosite patarimą išrinktosioms?

Ji nusišypsojo ramia šypsena. Nežinojau, kaip atrodė kitos moterys, kai ji dalyvavo *Atrankoje*, bet negalėjau įsivaizduoti kitos tokios grakščios ir gražios kaip ji.

- Mėgaukitės paskutiniu savo, kaip paprastos mergaitės, vakaru. Rytoj, kad ir kas nutiktų, jūsų gyvenimas pasikeis amžiams. Yra senas, bet geras patarimas: būkite savimi.

- Išmintingi žodžiai, mano karaliene. Išmintingi žodžiai. O dabar atskleiskime tas trisdešimt penkias atrinktas merginas. Ponios ir ponai, prašau kartu su manimi pasveikinti šias Ilėjos dukras!

Ekране pasirodė valstybinis herbas. Viršutiniame dešiniajame kampe atsirado mažas langelis su Maksono veidu, kad matytume jo reakciją į nuotraukas ekране. Jis jas vertins, kaip ir mes visi.

Gavrilas rankose laikė korteles, pasirengęs perskaityti merginų, kurių pasaulis, pasak karalienės, pasikeis amžiams, vardus. *Atranka* prasidėjo šią akimirką.

- Panelė Eleina Stouls iš Hansporto, trečia kasta. - Pasirodė smulktės mergaitės porcelianine oda nuotrauka. Ji atrodė kaip dama. Maksonas švytėjo.

- Panelė Tjuzdei Kiper iš Veiverlio, ketvirta kasta. - Pasirodė strazdanota mergaitė. Ji atrodė vyresnė ir labiau subrendusi. Maksonas kažką sušnibždėjo karaliui.

- Panelė Fiona Kastli iš Palomos, trečia kasta. - Ši buvo brunetė degančiomis akimis. Gal mano amžiaus, bet atrodė labiau... patyrusi.

Pasisukau į mamą ir Mei, sėdinčias ant sofos.

- Ar ji neatrodo siaubingai...

- Panelė Amerika Singer iš Karolinos, penkta kasta.

Atsigrėžiau ir pamačiau ją - savo nuotrauką, darytą tuomet, kai sužinojau, jog Aspenas taupo mudviejų santuokai. Aš švytėjau, buvau kupina vilties ir graži.

Atrodžiau, tarsi būčiau įsimylėjusi. O koks nors kvailys galvoja, kad mano meilė skirta princui Maksonui.

Mama suspiegė prie pat mano ausies, Mei pašoko, išbarstydama spragėsius. Džeradas irgi apsidžiaugė, paskui leidosi šokti. Tėtis... Sunku pasakyti, bet manau, kad pasislėpęs už knygos jis slapčia šypsojosi.

Aš nepamačiau Maksono išraiškos.

Suskambo telefonas.

Skambučiai nesiliovė ištisas dienas.

Šeštas skyrius

Kitą savaitę į mūsų namus pradėjo plūsti pareigūnai, turintys ruošti mane *Atrankai*. Apsilankė bjauri moteris, mananti, kad pusę savo pareiškimo primelavau; po jos atėjo rūmų sargybinis, jis aptarė saugumo klausimus su vietiniais kareiviais ir paskubomis patikrino mūsų namus. Pasirodo, galimų sukilėlių išpuolių turėjau bijoti dar nė nepatekusi į rūmus. Nuostabu.

Sulaukėme dviejų telefono skambučių iš moters, vardu Silvija, – ji kalbėjo gyvai ir sykiu dalykiškai, – teiravosi, ar mums ko nors netrūksta. Maloniausias svečias buvo liesas, smailia barzdele vyras, atvykęs išmatuoti manęs naujam garderobui. Nežinojau, kaip jausiuosi, vilkėdama oficialias, kaip karalienės, sukneles, bet nekantriai laukiau permainos.

Paskutinis svečias atvyko trečiadienio popietę, dvi dienos iki man išvažiuojant. Jo pareiga buvo supažindinti mane su privalomomis taisyklėmis. Jis buvo liesas kaip kartis, riebiais, atgal suglostytais juodais plaukais ir apsipylęs prakaitu. Įėjęs į namus pasiteiravo, ar yra kokia nors vieta, kur galėtume pasikalbėti asmeniškai. Tada pirmąkart suvokiau, jog kažkas vyksta.

– Jei neprieštaraujate, galime susėsti virtuvėje, – pasiūlė mama.

Atvykėlis nosine nusišluostė kaktą ir pažvelgė į Mei.

– Tiesą sakant, tiks bet kur. Tik gal paprašykite jaunesniąją dukrą išeiti.

Ką jis gali pasakyti, ko negali girdėti Mei?

– Mama? – paklausė ji nusiminusi, kad teks išeiti.

– Mei, brangioji, padirbėk prie paveikslo. Šią savaitę tu jį šiek tiek apleidai.

– Bet...

– Aš tave palydėsiu, Mei, – pasisiūliau, matydama jos akyse besitvenkiančias ašaras.

Kai išėjome į koridorių, kur niekas negalėjo girdėti, prisitraukiau ir apkabinau sesutę.

– Nesijaudink, – sušnibždėjau. – Pažadu vakare viską papasakoti.

Ji pateisino pasitikėjimą, – neatskleidė mūsų paslapties, kaip visuomet pašokdama aukštyn. Tik liūdnai linktelėjo ir nuėjo į savo kampelį tėčio studijoje.

Mama džiūsnai išvirė arbatos, ir mes susėdome prie virtuvės stalo. Jis turėjo šūsnį popierių ir rašiklį šalia aplanko su mano vardu. Tvarkingai visa tai išdėliojęs, prakalbo:

– Atsiprašau už paslaptinę, bet turiu aptarti keletą jaunoms ausims

netinkamų girdėti klausimų.

Mudvi su mama skubiai susižvelgėme.

- Panele Singer, tai nuskambės šiurkščiai, bet nuo praėjusio penktadienio esate Ilėjos nuosavybė. Jūs privalote pradėti rūpintis savo kūnu. Supažindindamas jus su visa informacija, duosiu pasirašyti keletą popierių. Taip pat turiu įspėti, kad dėl menkiausio taisyklių nesilaikymo būsite nedelsiant pašalinta iš *Atrankos*. Ar supratote?

- Taip, - atsakiau nedrąsiai.

- Labai gerai. Pradėkime nuo lengvų dalykų. Tai vitaminai. Priklausote penktai kastai, todėl manau, ne visuomet išgalite visavertiškai maitintis. Gerkite po vieną kasdien. Dabar esate viena pati, bet rūmuose kas nors jums padės. - Jis stumtelėjo per stalą didelį butelį kartu su popierium, kurį turėjau pasirašyti, patvirtindama, kad vitaminus gavau.

Vos užgniaučiau juoką. Kam reikalinga pagalba išgerti vitaminą?

- Aš turiu jūsų gydytojo pažymą. Jūs esate puikios sveikatos, nors, pasak jo, blogai miegate.

- Na... kai tiek jaudulio, sunku užmigti. - Tai buvo beveik tiesa. Dienomis siausdavo pasiruošimo į rūmus uraganas, o naktimis gulėdama ramiai galvojau apie Aspeną. Tik naktį negalėjau išvengti jo apsilankymų mintyse, ir atrodė, kad jis visai nenori iš jų išeiti.

- Suprantu. Šį vakarą galėtume jums atvežti migdomųjų, jei reikia. Mes norime, kad gerai pailsėtumėte.

- Ne, vargu...

- Taip, - įsiterpė mama. - Atleisk, brangioji, atro dai išsekusi. Prašau atvežti jai migdomųjų.

- Gerai, ponია. - Džiūsna antrą kartą kažką pasižymėjo mano byloje. - Tęskime pokalbį. Žinau, kad tai asmeniška, bet privalau aptarti šį klausimą su kiekviena konkurso dalyve, tad prašau nesidrovėti. - Jis kiek patylėjo. - Man reikia patvirtinimo, kad esate skaisti.

Mamai akys vos neiššoko ant kaktos. Štai kodėl turėjo išeiti Mei.

- Jūs juokaujate? - negalėjau patikėti, kad jie atsiuntė vyriškį tai išsiaiškinti. Bent jau moterį galėjo atsiųsti...

- Deja, taip. Jei nesate skaisti, turime tuoj pat tai žinoti.

Ir dar girdint mamai.

- Aš žinau įstatymą, pone. Nesu kvaila. Žinoma, esu skaisti.

- Bet atsiminkite, jei meluojate...

- Dėl Dievo, Amerika nėra vaikino nėra turėjusi! - pasipiktino mama.
- Tiesa, - griebiausi gelbėjimo virvės, tikėdamasi taip užbaigti gėdingą pokalbį.
- Labai gerai. Pasirašykite čia, patvirtindama savo pareiškimą.

Užverčiau akis, bet paklusau. Džiaugiausi, kad Ilėja egzistuoja, turint galvoje, kad ši žemė vos nebuvo paversta griuvėsiais, bet šitos taisyklės dusino, tarsi nematomos grandinės tempė žemyn. Įstatymai, nurodantys, ką mylėti, ir popierius apie išsaugotą nekaltybę siutino.

- Dabar kartu peržiūrėsime taisykles. Jos paprastos, tad neturėtų būti sunku joms paklusti. Jei iškiltų neaiškumų, klauskite.

Nuo šūsnies popierių džiūsna pakėlė akis į mane.

- Klausiu, - sumurmėjau.

- Jūs negalite palikti rūmų savo noru. Privalote būti išleista paties princo. Net karalius ir karalienė negali jūsų išvaryti. Jie tik gali pasakyti princui, kad jūsų kandidatūrai nepitaria, bet sprendimą, kas lieka, o kas išvyksta, priima princas.

Konkretus *Atrankos* laikas nėra nustatytas. Ji gali baigtis per kelias dienas arba trukti iki kelerių metų.

- Metų? - paklausiau pasibaisėjusi. Mintis būti taip ilgai išvykus varė mane iš proto.

- Nesijaudinkite. Vargu ar princas šitaip užtęstų *Atranką*. Tai proga parodyti savo ryžtingumą, tad *Atrankos* ištęsimas būtų jam nepalankus. Bet jei kartais jis to panorėtų, turėtumėte likti ten taip ilgai, kol princas ką nors pasirinks.

Turbūt mano veide atsispindėjo baimė, nes mama ištiesė ranką ir paglostė manąją. Tačiau džiūsna išliko ramus.

- Jūs neskiriate pasimatymų princui. Jei jis panorės jūsų draugijos, pats jus susiras. Kitas reikalas, jei būsite didesniame viešame renginyje, kuriame jis dalyvaus. Tačiau nekviesta pas jį neinate.

Nors niekas nesitiki, kad sutarsite su kitomis trisdešimt keturiomis dalyvėmis, negalite su jomis bartis ir joms kenkti. Jei būsite pastebėta skriaudžianti kitą dalyvę, kelianti jai įtampą, vagianti iš jos ar kitaip kenkianti jos ir princo asmeniniams santykiams, jis nuspręs - palikti jus ar nedelsiant pašalinti.

Romantiški santykiai galimi tik su princu Maksonu. Jei būsite sučiupta rašanti meilės laiškeliu kam nors iš čia esančiųjų ar užklupta bendraujanti su kuo kitu rūmuose, tai bus laikoma išdavyste ir baudžiama mirtimi.

Mama išpūtė akis, nors tai buvo vienintelė man nerimą kelianti taisyklė.

- Jei būsite užklupta laužanti bet kurį rašytinį Ilėjos įstatymą, būsite nubausta įstatymo numatyta tvarka. *Atrankos* dalyvės statusas nuo bausmės neatleidžia.

Negalite vilkėti kitų drabužių ar valgyti kito maisto, tik tai, kas bus duota specialiai jums rūmuose. Tai saugumo klausimas ir jo bus griežtai laikomasi.

Penktadieniais dalyvausite *Svarbiausių pranešimų* laidose. Retsykiaais, bet visuomet įspėjus, rūmuose bus kamerų ir fotografų; jūs būsite mandagi ir leisite jiems pamatyti jūsų gyvenimo su princu būdą.

Už kiekvieną gyvenimo rūmuose savaitę jūsų šeima gaus atlygį. Prieš išeidamas paliksiu jums pirmąjį čekį. Jei rūmuose neliktumėte, padėjėjai pagelbės jums prisitaikyti prie gyvenimo po *Atrankos*. Jūsų pagalbininkė padės jums galutinai pasiruošti išvykimui į rūmus, susirasti naujus namus ir darbą.

Jei pateksite į geriausiųjų dešimtuką, būsite laikoma *Elitu*. Pasiekusi tą statusą, būsite supažindinta su specifine gyvenimo veikla ir pareigomis, kurios jūsų laukia, jei taptumėte princese. Aiškintis šiuos dalykus anksčiau yra draudžiama.

Nuo šios akimirkos jūs priklausote trečiai kastai.

- Trečiai? - sušukome abi su mama.

- Taip. Po *Atrankos* mergaitėms būna sunku grįžti į senąjį gyvenimą. Antrai ir trečiai kastai sekasi gerai, o ketvirtai ir žemesnėms tenka įdėti daug pastangų. Jūs dabar priklausote trečiai kastai, bet jūsų šeima lieka penktoje. Jei laimėtumėte, jūs ir visa šeima pereitų į pirmą kastą kaip karališkosios šeimos nariai.

- Pirmą, - vos girdimai ištarė mama.

- Jei pasieksite finalą, ištekėsite už princo Maksono ir tapsite karūnuota Ilėjos princese, prisiimdama visas šiam titului priklausančias teises ir pareigas. Supratote?

- Taip, - nors tie žodžiai skambėjo labai didingai, su jais susitaikyti buvo lengviausia.

- Labai gerai. Paprašysiu pasirašyti šį popierių ir patvirtinti, kad susipažinote su visomis taisyklėmis; o jus, ponia Singer, paprašysiu parašu patvirtinti gavus čekį.

Aš nemačiau sumos, bet mamos akys sudrėko. Jaučiausi nelaiminga dėl išvykimo, bet tvirtai žinojau, kad net jei būsiu sugrąžinta namo kitą dieną, šio čekio užteks mums patogiai pragyventi ištisus metus. Kai grįšiu, visi kvies mane dainuoti. Turėsiu daug darbo. Bet ar trečios kastos atstovei bus leista dainuoti? Jei turėčiau rinktis trečios kastos karjerą, tikriausiai būčiau mokytoja. Gal nors galėčiau kitus mokyti muzikos?

Džiūsna susirinko popierius ir atsistojo išeiti, dėkodamas už sugaištą laiką ir arbatą. Iki išvykimo turėsiu bendrauti jau tik su viena pareigūne, savo pagalbininke: ta mergina lydės mane iš namų į išleistuves oro uoste. O tada... liksiu viena pati.

Svečias paprašė manęs palydėti ją iki durų, ir mama sutiko, nes norėjo pradėti ruošti vakarienę. Man nepatiko būti vienai su juo, bet pasivaikščiojimas buvo trumpas.

- Beje, dar šis tas, - tarė džiūsna, laikydamas durų rankeną. - Tai nėra taisyklė, bet būtų neišmintinga jos nepaisyti. Kai princas Maksonas pakvies jus ką nors kartu nuveikti, neatsisakykite. Kas ir kas tai būtų - vakarienė, išvyka, bučiniai - daugiau nei bučiniai - bet kas. Neatstumkite jo.

- Atleiskite, ką? - Ar tas pats žmogus, kuris privertė mane pasirašyti, kad esu skaisti, dabar siūlo leisti Maksonui atimti man nekaltybę, jei jis to užsigeistų?

- Žinau, kad tai skamba... nepadoriai. Bet nepritiktų atsakyti princui jokiais aplinkybėmis. Gero vakaro, panele Singer.

Buvau pasibjaurėjusi ir pasipiktinusi. Pagal Ilėjos įstatymą turėjai laukti iki santuokos. Tai buvo veiksmingas būdas užkirsti kelią ligoms ir išlaikyti nepažeistas kastas. Nesantuokinius vaikus išmesdavo į gatvę, ir jie įgydavo aštuntos kastos statusą; jei kas nors apie tai sužinodavo asmeniškai arba nėštumo metu, būdavo baudžiama kalėjimu. Vien tik dėl įtarimų galėjai praleisti kelias naktis belangėje. Tiesa, tai ribojo mano intymius ryšius su žmogumi, kurią mylėjau, ir tai man nepatiko. Bet dabar, kai mudu su Aspenu išsiskyrimė, džiaugiamasi, kad buvau priversta save tausoti.

Apėmė įniršis. Argi ką tik nepasirašiau popiergalio, kur buvo sakoma, kad sulauksiu bausmės, jei sulaužysiu Ilėjos įstatymą? Aš privalau paklusti taisyklėms; juk džiūsna taip sakė. Bet akivaizdu, kad princas neprivalo. Pasijutau purvina ir atsidūrusi žemiau už aštuntą kastą.

- Amerika, brangioji, pas tave svečias, - uždainavo mama. Aš girdėjau durų skambutį, bet neskubėjau atidaryti. Jei dar kas nors atėjo autografo, bijojau, kad neištversiu.

Nuėjau koridoriumi ir pasukau už kampo. Ten su puokšte laukinių gėlių stovėjo Aspenas.

- Sveika, Amerika, - jo balsas santūrus, beveik dalykiškas.

- Sveikas, Aspenai, - silpnai pralemenau.

- Tai nuo Kember ir Silijos. Jos linki tau sėkmės, - jis priėjo artyn ir padavė man gėles. Gėles nuo savo seserų, ne nuo savęs.

- Kaip miela! - sušuko mama. Buvau beveik pamiršusi, kad ji kambaryje.

- Aspenai, džiaugiuosi, kad atėjai, - mėginau kalbėti atsainiai kaip ir jis. -

Dėdamasi daiktus, viską sujaukiau. Gal padėtum susitvarkyti?

Kambaryje buvo mama, tad jam teko sutikti. Įprastai šešta kasta darbo neatsisakydavo. Tuo atžvilgiu mes buvome vienodi.

Jis iškvėpė pro nosį ir linktelėjo.

Aspenas, šiek tiek atsilikęs, nusekė man iš paskos. Pagalvojau, kiek kartų apie tai svajojau – Aspenas įeina pro laukujes duris tiesiai į mano kambarį. Ar begali būti dar blogiau nei dabar?

Atvėriau savo kambario duris ir sustojau tarpduryje. Aspenas garsiai nusijuokė.

– Gal leidai šuniui dėti daiktus?

– Nutilk! Tiesiog buvo sunku surasti tai, ko ieškojau, – nejučia nusišypsojau.

Jis ėmėsi darbo – dėliojo į vietas daiktus ir lankstė drabužius. Žinoma, aš padėjau.

– Ar šių drabužių nesiveši? – sušnibždėjo jis.

– Ne. Nuo rytojaus mane rengs organizatoriai.

– Tai bent.

– Tavo seserys nusivylė?

– Tiesą sakant, ne. – Aspenas papurtė galvą, pats tuo netikėdamas. – Kai tik jos išvydo tavo veidą, pratrūko visi namai. Visuomet buvo pametusios dėl tavęs galvą. Ypač mama.

– Myliu tavo mamą. Ji man visada maloni.

Kiek patylėjome, ir kambaryje iš lėto stoji įprasta tvarka.

– Tavo nuotrauka... – prabilo Aspenas, – buvo labai graži.

Jam buvo skaudu pasakyti man, kad esu graži. Taip nesąžininga. Net ir po to, ką jis padarė.

– Tai dėl tavęs, – sušnibždėjau.

– Ką?

– Aš... aš maniau, kad tu man greitai pasipirši, – mano balsas skambėjo skausmingai.

Aspenas kiek patylėjo rinkdamas žodžius.

– Ketinau, bet dabar tai jau nesvarbu.

– Svarbu. Kodėl man nepasakei?

Jis pasitrynė kaklą kaupdamas ryžtą.

– Laukiau.

– Ko? – Ko jis galėjo laukti?

– Šaukimo į kariuomenę.

Tai išties *sudarė* keblumą. Sunku žinoti, kaip geriau – būti pašauktam ar ne.

Ilėjoje kiekvienas devyniolikos metų sulaukęs jaunuolis buvo laikomas tinkamu tarnauti. Kareivius imdavo du kartus per metus, kad per pusmetį po gimtadienio pakliūtų kiekvienas. Tarnauti reikėjo nuo devyniolikos iki dvidešimt trejų. Ta data jau artėjo.

Žinoma, mes apie tai kalbėjome, bet kažkaip nerūpestingai. Tikriausiai abu tikėjome, kad jei ignoruosime šaukimą, jis aplenks mus.

Gera buvo tai, kad tapęs kareiviu savaime pereidavai į antrą kastą. Valdžia tave mokė ir mokėjo atlyginimą iki gyvenimo galo. Trūkumas – niekada nežinotai, kur pateksi. Bet tikrai būsi išsiųstas iš provincijos. Valdžios manymu, tarnaudamas tarp pažįstamų žmonių tikriausiai būsi atlaidesnis. Galėjai patekti į rūmus ar į kitos provincijos policijos pajėgas. Arba į armiją ir būti išsiųstas į karą. Nedaug vyrų iš mūsų grįždavo namo.

Jei vyras prieš šaukimą buvo nevedęs, dažniausiai dar palūkdavo. Pačiu geriausiu atveju būtum atskirtas nuo žmonos ketveriems metams. Blogiausiu – ji taptų labai jauna našle.

– Aš tik... nenorėjau taip su tavimi pasielgti, – sušnibždėjo jis.

– Suprantu.

Aspenas atsilošė mėgindamas pakeisti temą.

– Taigi ką imi su savimi?

– Drabužius, kuriais galėsiu apsirengti, kai būsiu iš ten išspirta. Kelias knygas ir nuotraukas. Sakė, instrumentų nereikės. Viską, ko panorėsiu, rasiu ten. Taigi tik tą kuprinėlę.

Kambarys jau buvo sutvarkytas, ir kuprinėlė atrodė didžiulė. Jo atneštos gėlės ant stalo itin ryškios, palyginti su mano pilkšvais daiktais. O gal dabar viskas atrodė blyškiau... dabar, kai tarp mūsų viskas baigta.

– Visai nedaug, – pareiškė jis.

– Kad būčiau laiminga, man daug nereikia. Maniau, tu tai žinai.

Jis užsimerkė.

– Liaukis, Amerika. Aš pasielgiau teisingai.

– Teisingai? Aspenai, tu privertei mane patikėti, kad mudu galime būti laimingi. Privertei tave pamilti. O tada įkalbėjai dalyvauti šitame prakeiktame konkurse. Ar žinai, kad jie siunčia mane būti vienu Maksono žaisliukų?

Jis staigiai pasuko galvą ir pažvelgė į mane.

– Ką?

– Man neleidžiama jam atsakyti. *Nieko*.

Aspenas pasibjaurėjo ir įpyko. Sugniaužė kumščius.

- Net... net jei jis nenorės tavęs vesti... galės?..

- Taip.

- Atleisk. Aš nežinojau. - Jis keletą kartų giliai įkvėpė. - Bet jei jis tave išsirinks...

bus gerai. Tu nusipelnei būti laiminga.

To man jau buvo per daug. Pliaukštelėjau jam per skruostą.

- Kvaili! - pašnibždomis sušukau. - Aš jo nekenčiu! Aš mylėjau tave! Aš norėjau tavęs; aš norėjau tik tavęs!

Jo akys sudrėko, bet man tai nerūpėjo. Jis siaubingai mane iškaudino, ir dabar atėjo mano eilė atkeršyti.

- Turiu eiti, - ištarė jis ir pasuko link durų.

- Palauk. Aš tau nesumokėjau.

- Amerika, tu neprivalai man mokėti, - jis jau žengė per slenkstį.

- Aspenai Legeri, nedrįsk pajudėti! - mano balsas skambėjo piktai. Ir jis sustojo, galiausiai man pakludamas.

- Puiki proga pasipraktikuoti prieš tampant pirmos kastos nare. - Jei ne jo akys, būčiau pamaniusi, kad tai juokelis, o ne įžeidimas.

Papurčiau galvą, nuėjau prie stalo ir ištraukiau visus pinigus, kuriuos buvau uždirbusi. Visus, iki paskutinio penso, įdėjau jam į delnus.

- Amerika, aš jų neimsiu.

- Kurgi ne. Man jų nereikia, o tau pravers. Jei kada nors mane mylėjai, paimsi. Ar tavo išdidumas dar mažai mums pakenkė? - Pajutau, kaip Aspenas užsisklendė. Jis liovėsi priešintis.

- Gerai.

- Ir šituos. - Paieškojusi už lovos, ištraukiau stiklainėlį su pensais ir supyliau jam į delną. Vienas maištingas pensas liko prilipęs prie dugno. - Jie priklauso tau. Išleisk.

Dabar jau neturėjau nieko jo. Ir kai jis iš nevilties išleis tuos pensus, neturės nieko, kas priklausė man. Iš skausmo plyšo širdis. Mano akys sudrėko, ir tik gilus kvėpavimas sulaikė raudą.

- Atleisk, Mer. Sėkmės. - Jis susikišo banknotus ir pensus į kišenės ir išbėgo.

Ne taip tikėjaisi verkti. Aš laukiau smarkaus, šaižaus kūkčiojimo, o ne lėtai byrančių smulkių ašarų.

Jau buvau bepadedanti stiklainėlį ant lentynos, bet pamačiau pensą. Įkišusi į vidų pirštą, atklijavau jį. Jis vienas barškėjo stiklainėlyje. Garsas buvo duslus, o jo aidas skambėjo krūtinėje. Kad ir kas būtų, aš dar nesu išsilaisvinusi nuo Aspeno. Gal niekada neišsilaisvinsiu. Atsegiau kuprinę, įsikišau stiklainėlį ir vėl užsegiau.

Į kambarį įsėlino Mei, ir aš išgėriau vieną tų kvailų tablečių. Užmigau ją apsikabinusi, galiausiai nieko nebejausdama.

Septintas skyrius

Kitą rytą apsirengiau atrinktuju uniformą: juodas kelnes, baltus marškinius, į plaukus įsisegiau mūsų provincijos gėlę – leliją. Batus teko autis savo. Pasirinkau nunešiotus raudonus lygiu padu. Pamaniau, iš pat pradžių aiškiai parodysiu netinkanti būti princese.

Buvome pasiruošę netrukus vykti į aikštę. Šiandien kiekvienai atrinktajai jos provincija ruošė išleistuves; aš jų nelaukiau. Į mane spoksos minia žmonių, o aš nieko nedarysiu, tik stovėsiu. Visa tai atrodė juokinga, nes saugumo sumetimais būsiu vežama dvi trumpas mylias.

Diena prasidėjo nejaukiai. Kena su Džeimsu atvyko manęs išlydėti; iš jos pusės tai buvo labai gražu, nes ji laukėsi ir buvo pavargusi. Kota irgi atvyko, nors jo buvimas kėlė daugiau įtampos, nei ramino. Einant iš namų į mūsų laukiantį automobilį, Kota judėjo lėčiausiai, suteikdamas progą fotografams ir susirinkusiems sveikintojams gerai į jį įsižiūrėti. Tėtis tik papurtė galvą; automobilyje sėdėjome tylėdami.

Mei vienintelė teikė man paguodos. Ji laikė mano ranką ir stengėsi įlieti entuziazmo. Išlipdamos į sausakimšą aikštę, mes vis dar buvome susikibusios. Regis, manęs išlydėti susirinko visi iki vieno Karolinos provincijos gyventojai. Arba pažiūrėti, kas svarbaus įvyks. Stovėdama ant pakylos, mačiau, kaip mane varsto akimis minia žmonių.

Taip pat iš ten mačiau kastas skiriančias ribas. Margareta Stains priklausė trečiai kastai ir kartu su tėvais žiūrėjo į mane šnairomis. Tenilė Diger buvo iš septintos ir siuntė man bučinius. Aukštesnės kastos žvelgė į mane taip, tarsi būčiau ką nors iš jų pavogusi. Ketvirta ir žemesnės kastos džiaugsmingai sveikino mane – paprastą mergaitę, kuri buvo paaukštinta. Supratau, ką reiškiau kiekvienam jų, tarsi atstovaučiau kažkam, kas siejo visus.

Aukštai iškėlusi galvą stengiausi sutelkti dėmesį į veidus. Buvau pasiryžusi laikytis šauniai. Būsiu geriausia iš mūsų, aukščiausia iš žemiausiųjų. Aš įgijau tikslą. Amerika Singer – žemuju kastų čempionė.

Meras kalbėjo su patosu:

– Karolina padrąsins gražiąją Magdos ir Šalomo Singerių dukrą, panelę Ameriką Singer!

Minia plojo ir džiūgavo. Kai kas mėtė gėles.

Akimirką gėriau į save tą garsą, šypsodamasi ir mojuodama, paskui toliau

stebėjau minią, tik šikart turėdama kitą tikslą.

Norėjau dar kartą pamatyti jo veidą. Nežinojau, ar jis atėjo. Vakar pasakė, kad gražiai atrodo, bet buvo dar labiau atitolęs ir atsargesnis nei medžio namelyje. Viskas buvo baigta, ir aš tą žinojau. Bet juk negalima mylėti žmogaus beveik dvejus metus ir per naktį jį pamiršti.

Teko kelis kartus peržvelgti minią, bet aš jį pamačiau ir tą pat akimirką pasigailėjau radusi. Aspenas stovėjo su Brena Butler, nerūpestingai apkabinęs ją per liemenį ir šypsodamasis.

Gal kai kurie žmonės ir gali pamiršti per naktį.

Brena priklausė šeštai kastai ir buvo maždaug mano amžiaus. Ganėtina graži, nors nė kiek nepanaši į mane. Dingtelėjo, kad jai atiteks tos vestuvės ir gyvenimas, kuriam jis taupė su manimi. Matyt, šaukimas į kariuomenę jau nekėlė jam rūpesčių. Nusišypsojusi Aspenui, Brena nuėjo prie savo šeimos.

Gal ji jam seniai patiko? Gal ji buvo ta mergaitė, su kuria jis matydavosi kasdien, o aš – ta, kuri jį maitino ir apipildavo bučiniiais kartą per savaitę? Man toptelėjo, kad galbūt nuo mūsų slaptų pokalbių likęs laikas jam visai ne ilgos ir nuobodžios darbo valandos.

Buvau pernelyg supykusi, kad verkčiau.

Be to, susirinkę gerbėjai reikalavo mano dėmesio. Taigi Aspenui nė nežinant, kad jį mačiau, grįžau prie mane dievinančių veidų. Nusišypsojau plačiau nei kada nors ir ėmiau mojuoti. Aspenas daugiau nepatirs malonumo, dar labiau daužydamas man širdį. Jis mane čia pastatė, tad man belieka tuo pasinaudoti.

– Ponios ir ponai, prašau padėti man išlydėti Ameriką Singer, mylimą Ilėjos dukrą! – sušuko meras.

Man už nugaros orkestrėlis sugrojo valstybinį himną.

Dar daugiau sveikinimo šūksnių, daugiau gėlių. Visai netikėtai meras sušnibždėjo man į ausį:

– Gal norėtum ką nors pasakyti, brangioji?

Nežinojau, kaip ištarti „ne“, – pasirodyčiau nemandagi.

– Dėkoju, bet esu taip priblokšta, kad kažin ar įstengčiau ką nors pasakyti.

Jis paėmė mano rankas į savo delnus.

– Žinoma, brangioji mergaite. Nesijaudink, aš viskuo pasirūpinsiu. Tokių dalykų tavo išmokys rūmuose. Ten jų prireiks.

Tada meras nušvietė susirinkusiai miniai mano bruožus, gudriai paminėdamas, kad nors ir priklausau penktai kastai, esu labai protinga ir graži. Jis atrodė neblogas žmogus, bet kartais net ir malonesni aukštesniųjų kastų nariai elgiasi

globėjiškai.

Akimis šukuodama minią, dar kartą išvydau Aspeno veidą. Jis atrodė įskaudintas. Priešingai, nei mačiau prieš valandėlę, jam stovint su Brena. Dar vienas žaidimas? Nusukau akis.

Meras baigė kalbą, aš nusišypsojau, pasigirdo tokie plojimai, tarsi labiau įkvepiančios kalbos niekas nebūtų girdėjęs.

Ir staiga atėjo laikas atsisveikinti. Mitsė, mano pagalbininkė, liepė atsisveikinti tyliai ir greitai, tada ji palydės mane atgal į automobilį, o šis nuveš į oro uostą.

Kota mane apkabino, sakydamas, kad manim didžiuojasi. Tada išūlokai liepė man užsiminti apie jo meną princui Maksonui. Kaip galėdama grakščiau išsprūdau iš jo glėbio.

Kena verkė.

- Ir taip tavęs beveik nematau. Ką darysiu, kai išvyksi? - raudėjo ji.

- Nesijaudink. Netrukus grįšiu namo.

- Kurgi ne! Tu esi gražiausia Ilėjos mergaitė. Jis tave įsimylės!

Kodėl kiekvienas jų mano, kad viską lemia grožis? O gal tai tiesa. Gal princui Maksonui nereikia žmonos pasikalbėti, o tik dailios lėlytės. Tiesą sakant, sudrebėjau, pagalvojusi apie tokią ateitį. Tačiau į rūmus vyko daug gražesnių už mane mergaičių.

Šiaip ne taip apkabinau Keną per pūpsantį pilvą. Džeimsas, jį mažai pažinojau, taip pat mane apglėbė. Tada laukė Džeradas.

- Būk geras berniukas. Išmėgink fortepioną. Lažinuosi, esi šaunuolis. Grįžusi namo, norėčiau išgirsti.

Džeradas tik linktelėjo, jis staiga nuliūdo. Apkabino mane savo mažomis rankutėmis.

- Myliu tave, Amerika.

- Aš tave irgi myliu. Neliūdėk. Tuoj sugrįšiu.

Jis vėl linktelėjo, bet sukryžiavo rankas ir patempė lūpą. Nė nenumaniau, kad taip reaguos į mano išvykimą. Visiškai kitaip nei Mei. Ji linksmi striksėjo ant pirštų galų.

- Ak, Amerika, tu būsi princesė! Aš žinau!

- Nutilk! Mieliau priklausyčiau aštuntai kastai ir būčiau kasdien su tavimi. Tik būk gera ir daug dirbk.

Ji linktelėjo ir dar šiek tiek pastriksėjo; tada atėjo tėčio eilė, jis vos sulaukė ašaras.

- Tėveli! Neverk, - puoliau jam į glėbį.

- Paklausk, katyte. Laimėsi ar pralaimėsi - tu man visada būsi princesė.

- Tėveli, - galiausiai apsižliumbiau. Tiek tereikėjo, kad duočiau valių baimei, liūdesiui, susirūpinimui, jauduliui.

Jei sugrįžčiau paniekinta ir nenorima, jis vis tiek manimi didžiuotųsi.

Buvo pernelyg sunku susitaikyti su tokia stipria meile. Rūmuose mane sups daugybė sargybinių, bet negalėjau įsivaizduoti saugesnės vietos nei mano tėvo glėbys. Aš atsitraukiau ir pasisukau apkabinti mamos.

- Daryk, ką lieps. Pasistenk nesiraukyti ir būk laiminga. Gražiai elkis. Šypsokis. Rašyk mums. Taip ir žinojau, kad užaugsi nepaprasta.

Žodžiai buvo malonūs, bet ne tokių aš laukiau. Norėjau išgirsti, kad esu jai ypatinga kaip tėvui. Bet tikriausiai ji niekada nesiliaus reikalavusi iš manęs vis daugiau. Gal visos motinos tokios?

- Panele Amerika, ar jūs pasirengusi? - paklausė Mitsė.

Nusigrėžusi nuo minios greitai nusišluosčiau ašaras.

- Taip, pasirengusi.

Mano kuprinė laukė spindinčiame baltame automobilyje. Ta akimirka atėjo. Patraukiau link pakylos krašto, prie laiptų.

- Mer!

Atsigrėžiau. Bet kur atpažinčiau tą balsą.

- Amerika!

Akimis paieškojusi pastebėjau mosikuojant Aspeną. Jis stumdė minią į šalį, žmonės priešinosi.

Mūsų akys susitiko.

Jis sustojo ir žiūrėjo. Negalėjau perprasti jo išraiškos. Susirūpinimas? Apgailestavimas? Kad ir kas tai būtų, buvo jau per vėlu. Papurčiau galvą. Aspeno žaidimų man užtenka.

- Čionai, panele Amerika, - stovėdama laiptų apačioje, nurodė Mitsė. Akimirksniu pasistengiau įsiminti savo naująjį vardą.

- Sudie, širdede! - sušuko mama.

Ir buvau nuvesta.

Aštuntas skyrius

Į oro uostą atvykau pirmoji ir beprotiškai bijojau. Svaigus minios džiūgavimas išnyko, beliko siaubinga skrydžio baimė. Aš keliausiu su kitomis trimis atrinktomis mergaitėmis, tad stengiausi susitvardyti. Tikrai nenorėjau, kad jų akivaizdoje mane ištiktų panikos priepuolis.

Jau spėjau įsiminti visų atrinktųjų vardus, veidus ir kastas. Tai buvo tarsi gydomasis pratimas, turintis padėti man nusiraminti. Taip pat įsiminiau varžovių svorį ir kitas smulkmenas. Ieškojau draugiškų veidų, mergaičių, su kuriomis norėčiau bendrauti būdama ten. Aš niekada neturėjau draugės. Beveik visą vaikystę žaidžiau su Kena ir Kota. Mane mokė mama, ji buvo vienintelis žmogus, su kuriuo dirbau. Kai vyresnieji, brolis ir sesuo, išsikėlė, iš visos širdies rūpinausi Mei ir Džeradu. ...Ir Aspenu.

Bet su Aspenu mudu niekuomet nebuvome vien draugai. Vos susipažinusi pamilau jį.

O dabar jis laikė kitos mergaitės ranką.

Dėkui Dievui, buvau viena. Nebūčiau sutramdžiusi ašarų matant kitoms mergaitėms. Man buvo skaudu. *Baisiai* skaudu. Ir aš nieko negalėjau padaryti.

Po velnių, kaip patekau į tokią padėtį? Dar prieš mėnesį jaučiausi tikra dėl ateities, o dabar viskas žlugo. Nauji namai, nauja kasta, naujas gyvenimas. Ir visa tai dėl kvailo popiergalio ir nuotraukos. Tenorėjau sėdėti ir verkti, liūdėti to, ką praradau.

Įdomu, ar dar kuriai nors mergaitei šiandien *liūdna*. Tikriausiai visos, išskyrus mane, švenčia. Turėjau bent jau atrodyti linksma, antraip patrauksiu aplinkinių dėmesį.

Pasiryžau ištverti viską, kas manęs laukia, ir būti narsi. Drąsiai pasitiksiu likimą. Juk praeitį palieku namie, todėl nusprendžiau taip ir padaryti. Rūmai bus mano prieglobstis. Niekada apie jį negalvosiu ir neištarsiu jo vardo. Jam neleidžiama keliauti su manimi – tai mano pačios šiam nuotykiui sugalvota taisyklė.

Niekada daugiau.

Sudie, Aspenai.

Maždaug po pusvalandžio pro duris su pagalbininkėmis, tempiančiomis jų kuprines, įėjo dvi mergaitės, kaip ir aš apsirengusios baltais marškiniais ir juodomis kelnėmis. Jos abi šypsojosi, patvirtindamos mano nuogaštavimą, kad esu

vienintelė iš atrinktuju, kuri šiandien liūdi.

Atėjo laikas vykdyti pasižadėjimą. Susitvardžiau ir atsistojau paspausti joms rankų.

- Labas, - ištariau žvaliai. - Aš - Amerika.

- Žinau! - pasakė mergaitė iš dešinės, šviesiaplaukė rudomis akimis. Tuoj pat ją atpažinau - Marli Teims iš Kento. Kvirta kasta. Ji nepadavė man rankos; tiesiog priėjo ir apkabino.

- O! - atsikvėpiau. Aš šito nesitikėjau. Nors Marli buvo viena iš nuoširdžiai ir draugiškai atrodančių mergaičių, visą pastarąją savaitę mama kalė man į galvą, kad žiūrėčiau į jas kaip į savo priešes, tad kažkiek jos įžeidus mąstymo persidavė ir man. Taigi geriausiu atveju buvau nusiteikusi sulaukti santūraus žūtbūt su manimi kovosiančių dėl prizo, kuris man visai nerūpėjo, mergaičių pasveikinimo. Tačiau buvau apkabinta.

- Aš Marli, o čia Ešlė. - Taip, Ešlė Brujet iš Aljeno, trečia kasta. Jos plaukai irgi buvo šviesūs, bet daug šviesesni nei Marli. Skaisčiai mėlynos akys ramiame veide dvelkė švelnumu. Šalia Marli ji atrodė trapi.

Jos abi buvo iš Šiaurės; tikriausiai todėl kartu atėjo. Ešlė pamojavo ir nusišypsojo, tik tiek. Nežinia, ar iš drovumo, o gal jau mėgindama mus perprasti. O gal todėl, kad iš prigimties priklausė trečiai kastai ir mokėjo elgtis.

- Man patinka tavo plaukai! - prapliupo Marli. - Kaip norėčiau būti rudaplaukė. Ši spalva suteikia gyvybingumo. Girdėjau, rudaplaukiai yra bjauraus būdo. Ar tai tiesa?

Nors išgyvenau prastą dieną, Marli buvo tokia linksma, kad nejučia nusišypsojau.

- Ne, nemanau. Kartais būnu bjauraus būdo, bet mano rudaplaukė sesuo yra lipšnumo įsikūnijimas.

Taigi pradėjome laisvai šnekučiuotis apie tai, kas mums gadina nuotaiką, o kas ją pataiso. Marli mėgo žiūrėti filmus, aš irgi, nors retai turėdavau tokią galimybę. Mes kalbėjome apie tobulai gražius aktorius, o tai buvo keista, nes ruošėmės būti Maksono merginomis. Ešlė retsykais sukikendavo. Sulaukusi tiesaus klausimo, trumpai atsakydavo ir vėl santūriai šypsojosi.

Mudvi su Marli gerai sutarėme, tad išžiebė viltis, kad gal nors jau išigysiu draugę. Mudvi plepėjome tikriausiai visą pusvalandį, ir laikas pralėkė greitai. Būtume nenutilusios, jei ne grindimis taukšninčių aukštakulnių garsas. Visos kartu pasukome galvas, ir aš išgirdau aiktelint Marli.

Prie mūsųėjo brunetė su saulės akiniais. Jos plaukuose buvo saulutė, nudažyta

ryškiai raudona spalva, kad derėtų prie lūpų dažų. Einant klubai siūbavo, trijų colių aukščio pakulnėmis ji žingsniavo tvirtai ir ryžtingai. Priešingai nei Marli ir Ešlė, nesišypsojo.

Bet ne todėl, kad būtų buvusi liūdna. Ne, ji buvo susikaupusi. Jos įėjimas turėjo įbauginti. Ir jai pavyko priblokšti gerai išauklėtą Ešlę, – išgirdau, kaip naujokei artinantis ji atsiduso: „O ne.“

Ši asmenybė, kurią atpažinau kaip Selestę Njusom iš Klermono, antros kastos, manęs netrikdė. Ji manė, kad mes kovojame dėl to paties. Bet juk niekas negali daryti tau spaudimo, jei tu to dalyko nenori.

Galiausiai Selestė priėjo prie mūsų, ir Marli sucypė „sveika“, stengdamasi net ir bauginama išlikti draugiška. Selestė tik nužvelgė ją ir atsiduso.

– Kada išvykstame? – paklausė ji.

– Nežinome, – atsakiau be baimės. – Tu visus privertei laukti.

Jai tai nepatiko, ir aš buvau tiriamai nužvelgta. Įspūdžio nepadariau.

– Apgailestauju, nemažai žmonių norėjo mane išlydėti. Aš čia niekuo dėta. – Ji plačiai nusišypsojo, tarsi būtų akivaizdu, kad turėtų būti garbinama.

Mane sups tokios mergaitės kaip ji. Nuostabu.

Tarsi tai išgirdęs, pro duris kairėje įėjo vyras.

– Girdėjau, jau susirinko visos keturios atrinktosios?

– Žinoma, susirinkome, – maloniai atsakė Selestė.

Vyras šiek tiek atsileido – buvo matyti iš jo akių. Ak, štai koks jos žaidimas.

Lėktuvo vadas trumpam nutilo, tada skubiai tarė:

– Ką gi, panelės, jei eisite paskui mane, įsodinsime jus į lėktuvą ir išskraidinsime į naujuosius namus.

Baisu buvo tik kylant ir leidžiantis, skrydis truko neilgai. Mums pasiūlė filmų ir užkandžių, bet aš tenorėjau žiūrėti pro langą. Stebėjau šalį iš viršaus, sužavėta jos didumo.

Selestė skrisdama nusprendė pamiegoti; dėkui jai ir už tai. Ešlė atlenkė sulankstomą stalelį ir jau rašė laiškus apie šį nuotyki. Ji gudriai pasiūlė įsidėdama popieriaus. Neabejoju, Mei patiktų sužinoti apie šią kelionės dalį, nors joje ir nebuvo princo.

– Ji labai elegantiška, – sušnabždėjo Marli, pakreipdama galvą Ešlės pusėn. Mudvi sėdėjome viena priešais kitą ant pliušinių sėdynių lėktuvėlio priekyje. – Nuo pat tos akimirkos, kai susipažinome, ji elgiasi tinkamai. Su ja varžytis bus sunku, – atsiduso Marli.

– Nevalia taip galvoti, – atsakiau. – Taip, tu stengiesi eiti iki pabaigos, bet ne

įveikdama kurią nors kitą. Tiesiog būdama savimi. Kas žino? Gal Maksonas pasirinks labiau atsipalaidavusią mergaitę.

Marli apsvarstė mano žodžius.

- Tai gera mintis. Sunku jos nemylėti. Ji be galo švelni. Ir labai graži. - Aš linktelėjau pritardama. Marli balsas pritilo iki šnibždesio. - Kita vertus, Selestė...

Išplėčiau akis ir papurčiau galvą.

- Žinau. Praėjo dar tik valanda, o aš jau nekantriai laikiu, kada ji važiuos namo.

Marli prisidengė burną, kad neprajuktų.

- Nenoriu nė apie vieną blogai kalbėti, bet ji tokia agresyvi. O Maksono dar net nėra šalia. Šiek tiek nervinuosi dėl jos.

- Nesinervink, - raminau Marli. - Tokios mergaitės kaip ji? Jos savaime iškrinta iš konkurso.

Marli vėl atsiduso.

- Tikiuosi. Kartais noriu...

- Ko?

- Kartais noriu, kad antra kasta suprastų, ką tenka patirti, kai su tavimi elgiamasi taip, kaip jos su mumis.

Aš linktelėjau. Niekada nepriskyriau savęs ketvirtai kasti, bet tikriausiai mūsų padėtis panaši. Jei nepriklausai antrai ar trečiai kasti, susiduri su blogiu, tik jo atspalviai skirtingi.

- Dėkui, kad su manimi kalbi, - pasakė Marli. - Bijojau, kad visos rūpintis tik savimi, bet tu ir Ešlė esate labai malonios. Gal bus visai smagu. - Marli balse pasigirdo vilties.

Abejojau tuo, bet vis tiek nusišypsojau. Juk neturėjau priežasties vengti Marli ar būti nemandagi su Ešle. Gal kitos mergaitės nebus tokios draugiškos?

Lėktuvui nusileidus ir sargybiniams lydint mus iki terminalo, buvo tylu. Bet vos tik atsivėrė durys, mus pasitiko ausis veriantys šūksniai.

Terminalas buvo pilnas šokinėjančių ir sveikinančių žmonių. Mums buvo patiestas auksinis kilimas, atitvertas priderinta virvine tvorele. Vienodais tarpais abipus šio tako stovėjo sargybiniai, atidžiai stebintys aplinką ir pasiruošę smogti, iškilus menkiausiam pavojui. Nejuo jie neturi rimtesnio darbo?

Laimė, priekyje einanti Selestė ėmė mojuoti. Tuoj pat supratau, kad taip ir reikia daryti, o ne gūžtis iš baimės, kaip jau buvau beketinanti. Buvo filmuojamas kiekvienas mūsų judesys, todėl labai džiaugiausi, kad einu ne pirmoji.

Minia šėlo iš džiaugsmo. Tai buvo žmonės, kurių kaimynystėje mes gyvensime; jie nekantravo bent probėgšmais pamatyti į miestą atvykusias mergaites. Viena

mūsų kada nors bus jų karalienė.

Per kelias sekundes teko pasukti galvą gal tuziną kartų, nes iš sausakimšo terminalo žmonės šaukė mano vardą. Jie laikė ir šūkius su mano vardu. Buvau nustebinta. Jau čia buvo žmonių, – žmonių, nepriklausančių mano kastai ir kilusių ne iš mano provincijos, – kurie tikėjo, kad išrinkta būsiu aš. Pajutau mažytį kaltės jausmą, kad teks juos nuvilti.

Akimirką nuleidau galvą ir pamačiau prie turėklų prisispaudusią mergaitę. Ne daugiau kaip dvylikos. Jos rankose buvo šūkis: „Rudaplaukės jėga!“, kampe nupiešta nedidelė karūna ir aplink ją pasklidusios žvaigždutės. Žinojau, kad esu vienintelė rudaplaukė šiame konkurse, ir pastebėjau, kad mergaitės plaukai beveik tokio pat atspalvio kaip mano.

Mergaitė norėjo autografo. Šalia jos kažkas prašė nuotraukos, o dar vienas žmogus siekė paspausti man ranką. Taigi pražygiavau kilimu, kartą ar du grįžtelėdama pakalbėti su kitoje pusėje stovinčiais žmonėmis.

Išėjau paskutinė, priverčiau kitas mergaites laukti manęs mažiausiai dvidešimt minučių. Tiesą sakant, greičiausiai dar nebūčiau išėjusi, bet jau leidosi kitas atrinktųjų lėktuvas, ir buvo nemandagu nuvogti dalį jų laiko.

Lipdama į automobilį, išvydau, kaip Selestė varto akis, bet man tai buvo nė motais. Vis dar negalėjau atsitokėti, kad pavyko taip greitai prisitaikyti prie aplinkybių, kurios vos prieš kelias akimirkas kėlė man baimę. Jau ištvėriau atsisveikinimus, susipažinau su pirmosiomis mergaitėmis, pirmuoju skrydžiu ir bendravau su gerbėjų minia. Ir jaučiausi visai šauniai.

Galvojau apie terminale mane sekiojusias kameras ir įsivaizdavau savo šeimą, stebinčią mano ėjimą per televizorių. Tikėjausi, jie manimi didžiuojasi.

Devintas skyrius

Net ir po gausių sutiktuvų oro uoste į rūmus vedantys keliai buvo apstoti palinkėjimus šaukiančių žmonių. Liūdna, kad nebuvo leista atidaryti langų ir jiems padėkoti. Priekyje sėdintis sargybinis liepė mums laikyti save karališkosios šeimos tąsa. Daug žmonių mus dievino, bet buvo ir tokių, kurie galėjo įskaudinti, siekdami įskaudinti prinčą. Arba paniekinti pačią monarchiją.

Specialiame automobilyje – su dviem eilėmis viena prieš kitą įrengtų sėdynių ir aptemdytais langais – man teko sėdėti šalia Selestės, Ešlė ir Marli sėdėjo kartu priešais mudvi. Žiūrėdama pro langus, Marli švytėjo, ir buvo akivaizdu kodėl. Jos vardas mirgėjo ant plakatų. Ji turėjo daugybę gerbėjų.

Ešlės vardas irgi buvo išpurkštas beveik tiek pat kartų kiek Selestės ir kur kas daugiau nei mano. Ešlė, tikra dama, į visa tai žiūrėjo ramiai. Selestė suirzo.

– Kaip manai, ką ji padarė? – Selestė sušnibždėjo man į ausį, Marli ir Ešlei kalbantis apie namus.

– Ką turi galvoje? – sukuždėjau.

– Kad yra tokia populiari? Manai, ji ką nors papirko? – Selestė šaltomis akimis įsistebeilijo į Marli, tarsi mintyse būtų matavusi jos vertę.

– Ji priklauso ketvirtai kastai, – pasakiau dvejodama. – Vargu ar turi lėšų papirkinėti.

Selestė pro sukąstus dantis įtraukė oro.

– Na jau. Mergaitė turi daugiau nei vieną būdą sumokėti už tai, ko nori, – pareiškė Selestė ir atšlijo, nukreipdama žvilgsnį pro langą.

Ne iškart suvokiau jos užuominą, ir man tai nepatiko. Ne todėl, jog buvo akivaizdu, kad tokiai naiviai mergaitei kaip Marli nė nedingtelėtų su kuo nors permiegoti dėl ateities arba svarstyti galimybę pažeisti įstatymą, o todėl, kad darėsi aišku: gyvenimas rūmuose gali būti žiauresnis, nei maniau.

Artėjant prie rūmų, iš mano vietos nelabai kas buvo matyti, bet aš pastebėjau labai labai aukštas blyškiai geltono tinko sienas. Viršuje, abipus mums privažiavus atsivėrusių plačių vartų, stovėjo sargyba. Kieme mus pasitiko ilga fontaną juosianti žvyruota alėja, ji vedė prie paradinių durų, kur mūsų pasveikinti laukė rūmų darbuotojai.

Vos ištarusios „labas“, dvi moterys paėmė mane už parankių ir nuvedė į vidų.

– Atsiprašom už skubą, panele, bet jūsų grupė vėluoja, – pasakė viena.

– Deja, tai mano kaltė. Užsiplepėjau oro uoste.

- Kalbėjotės su minia? - nustebusi paklausė kita.

Jos persimetė man nesuprantamais žvilgsniais ir ėmė vardyti vietas, pro kurias ėjome.

Valgomasis dešinėje, Didžioji menė kairėje. Aš žvilgtelėjau į sodus, augančius už stiklinių durų, ir labai panorau stabtelėti. Nespėjusi susivokti, kur einame, buvau ištumta į didžiulį pilną bruzdančių žmonių kambarį.

Minia prasiskyrė, ir aš pamačiau eiles veidrodžių, priešais juos stilistai šukavo mergaitėms plaukus ir lakavo nagus. Ant pakabų kabėjo drabužiai, girdėjosi šūksniai: „Radau dažus!“ ir „Ją tai stambina.“

- Štai ir jos! - pamačiau prie mūsų einančią ir neabejotinai už visa tai atsakingą moterį. - Aš - Silvija. Mes kalbėjome telefonu, - prisistatė ji ir tuoj pat ėmėsi darbo. - Pradėsime nuo svarbiausio. Mums reikia „prieš tai“ darytų nuotraukų. Eikšekite, - paliepė, rodydama į kėdę kampe. - Nekreipkite dėmesio į kameras, panelės. Mes rengsime išskirtinį reportažą apie jūsų makiažą, nes kai šiandien baigsime jus gražinti, kiekviena Ilėjos mergaitė norės atrodyti kaip jūs.

Po kambarį zujo žmonės su filmavimo kameromis, pritraukdami mergaičių batus ar kalbindami jas. Mus nufotografavus Silvija ėmė nurodinėti:

- Panelę Selestę veskite prie ketvirto stalelio, panelę Ešlę prie penkto... Rodos, dešimtas ką tik atsilaisvino. Veskite ten panelę Marli, o panelę Ameriką prie šešto.

- Reikia, - tarė vyras trumpais tamsiais plaukais, tempdamas mane prie kėdės, ant kurios atlošo buvo skaičius šeši, - aptarti jūsų įvaizdį. - Jis buvo labai dalykiškas.

- Mano įvaizdį? - Argi aš nesu aš? Argi ne todėl čia patekau?

- Kaip norėtumėte atrodyti? Turite rudus plaukus, tad galėtume padaryti jus vilioke, bet jei norite, šį bruožą įmanoma nuslėpti, - tarė jis sausai.

- Neketinu nieko keisti, kad įtikčiau vaikinui, kurio nė nepažįstu, - *ir kuris man nepatinka*, pridūriau mintyse.

- O varge. Jūs individualistė? - užgiedojo jis, tarsi būčiau vaikas.

- O argi mes ne visi individualistai?

Vyras nusišypsojo.

- Ką gi, įvaizdžio nekeisime, tik paryškinsime. Reikia šiek tiek jus nublizginti, bet antipatija dirbtinumui galbūt ir bus didžiausias jūsų turtas. Likite ištikima sau, brangute. - Jis patapšnojo man per nugarą ir nuėjo šalin, atsiųsdamas prie manęs būrelį moterų.

Nesupratau, kad sakydamas „nublizginti“ jis kaip tik tai ir turėjo galvoje. Moterys nušveitė man kūną, nes pati būčiau negebėjusi to tinkamai padaryti. Tada

kiekvienas odos lopinėlis buvo įtrintas losjonais ir aliejais, ėmiau kvėpėti vanile, o mane trynusioji tvirtino, kad tai vienas mėgstamiausių Maksono kvapų.

Kai mano oda tapo lygi ir elastinga, visas dėmesys buvo sutelktas į nagus. Jie buvo patrumpinti ir nupoliruoti, odelės stebuklingai pašalintos. Pasakiau, kad nenorėčiau lakuotų nagų, bet moteris atrodė taip nusivylusios, kad leidau nulakuoti kojų nagus. Viena parinko gražų neutralų atspalvį.

Nagus tvarkančių stilistų komanda paliko mane kitai mergaitei, taigi ramiai sėdėjau kėdėje, laukdama naujo gražinimo etapo. Priėjo operatoriai, jie iš arti nufilmavo mano rankas.

- Nejudėkite, - paliepė moteris. Ji pašnairavo į mano rankas. - Jūsų nagai lakuoti?

- Ne.

Ji atsiduso, nufilmavo ir nuėjo tolyn.

Aš ir pati sunkiai atsidusau. Akies kampeliu dešinėje pusėje pastebėjau mėšlungiškus judesius. Pasukusi galvą, pamačiau mergaitę; ji žiūrėjo tiesiai prieš save, o jos koja trūkčiojo aukštyn žemyn po didele pelerina.

- Gerai jautiesi? - paklausiau.

Mano balsas pažadino ją iš transo. Ji atsiduso.

- Man nori šviesiai nudažyti plaukus. Sako, geriau tiks prie odos atspalvio. Tikriausiai nervinuosi.

Ji man nusišypsojo suspaustomis lūpomis, ir aš jai atsakiau tuo pačiu.

- Tu Sosi, tiesa?

- Taip. - Tada ji nusišypsojo nuoširdžiau. - O tu Amerika? - Aš linktelėjau. - Girdėjau, atvykai su Seleste. Ji siaubinga!

Užverčiau akis. Nuo pat atvykimo visas kambarys kas kelios minutės girdėjo Selestę šaukiant ant vargšės kambarinės, kad jai ką nors atneštų ar pasitrauktų iš kelio.

- Nė nenumanai, - sumurmėjau, ir mudvi sukikenom. - Man tavo plaukai labai gražūs. - Tai buvo tiesa. Nei per tamsūs, nei per šviesūs ir labai purūs.

- Dėkui.

- Jei nenori keisti spalvos, tai ir nekeisk.

Sosi nusišypsojo, bet mačiau, kad abejoja, ar aš mėginu būti draugiška, ar tik noriu ją atkalbėti. Jai nespėjus atsakyti, prie mūsų priėjo garsiai viena kitai nurodinėjančios stilistų komandos, tad neturėjome progos baigti pokalbio.

Man ištrinko plaukus, užtepė kaukę, nusausino ir suglostė. Kai atvykau, jie buvo ilgi, visi vienodo ilgio, - įprastai mane kerpa mama, geriau padaryti ji nemoka, -

bet pabaigus tvarkyti mano plaukai buvo keliais coliais trumpesni ir iškarpyti. Man tai patiko; šviesoje jie itin įdomiai blizgėjo. Kai kurioms mergaitėms nudažė sruogeles; kitoms – pavyzdžiui, Sosi – pakeitė spalvą. Bet mes su patarnautojais sutarėme, kad mano plaukai liks rudi.

Labai graži mergaitė padarė man makiažą. Paprašiau švelnaus; buvo gražu. Daugelis kitų mergaičių su makiažu atrodė šiek tiek vyresnės, jaunesnės ar tiesiog gražesnės. O aš išlikau savimi. Žinoma, Selestė, pareikalavusi storo sluoksnio makiažo, irgi.

Gražinama vilkėjau chalata, o pabaigus buvau nuvesta prie drabužių kabyklų. Virš skersinio, ant kurio sukabintų suknelių būtų užtekę savaitei, pamačiau savo vardą. Tikriausiai apmokomos princesės nemūvi kelnių.

Galiausiai buvau apvilкта kreminės spalvos suknele. Ji apnuogino pečius, prigludo prie liemens ir siekė kelius. Apsirengti padėjusi mergaitė pavadino ją dienine. Ji pasakė, kad vakarinės suknelės jau nuneštos į mano kambarį, ten pat nukeliaus ir kitos. Ant krūtinės ji įsegė sidabrinę segę. Ant jos spindėjo mano vardas. Galiausiai mergina apavė mane bateliais neaukšta pakulne ir nusiuntė atgal į kampą nusifotografuoti „po to“. Iš ten buvau nulydėta prie vieno iš keturių staliukų šalia sienos. Prie kiekvieno jų stovėjo kėdė su atlošu ir kamera priekyje.

Įsitaisiau, kaip buvo nurodyta, ir laukiau. Prisėdo moteris su segtuvu ir paprašė manęs būti kantrios, kol ji suras mano dokumentus.

– Kam visa tai? – paklausiau.

– Išskirtiniam reportažui apie makiažą. Šį vakarą rodysime jūsų atvykimą, trečiadienį makiažą, penktadienį dalyvausite savo pirmoje *Pranešimų* laidoje. Žmonės matė jūsų nuotraukas ir šiek tiek žino, kas parašyta jūsų pareiškimuose, – pasakė ji, suradusi reikiamus dokumentus ir padėjusi juos ant segtuvo. Tada sunėrė pirštus ir kalbėjo toliau: – Bet mes išties norime, kad jie palaikytų jus. Taip nenutiks, jei jie jūsų nepažins. Taigi paimsime iš jūsų interviu dabar, pasistenkite pasirodyti kaip galėdama geriau ir *Pranešimų* laidoje, beje, nesidrovėkite pamačiusi mus rūmuose. Ne kasdien, bet būsime šalia.

– Gerai, – ramiai ištariau. Iš tikrųjų aš nenorėjau kalbėti su filmavimo komandomis. Man tai atrodė kišimasis į mano gyvenimą.

– Taigi Amerika Singer, tiesa? – paklausė ji, vos užsidegus raudonai kameros lemputei.

– Taip, – atsakiau, stengdamasi, kad nedrebėtų balsas.

– Būsiu atvira. Mano manymu, neatrodote labai pasikeitusi. Gal papasakotumėte, kokių pokyčių šiandien patyrėte?

Pasvarsčiau.

- Iškarpė plaukus, ir man tai patinka. - Mano pirštai perbėgo rudomis sruogomis, jausdami minkštus profesionalų sutvarkytus plaukus. - Buvau įtrinta vaniliniu losjonu. Taigi kvepiu kaip desertas, - pasakiau uostydama ranką.

Ji nusijuokė.

- Gražu. Ir suknelė jums puikiai tinka.

- Dėkui, - tariau, nužvelgdama savo naujus drabužius. - Nedažnai vilkiu sukneles, taigi teks pratintis.

- Teisingai, - pasakė interviu imanti moteris. - Jūs esate viena iš trijų penktos kastos atstovių, dalyvaujančių *Atrankoje*. Ką jaučiate?

Perkračiau mintis, ieškodama, kas geriausiai apibūdintų šios dienos patirtį. Nuo nusivylimo aikštėje iki skrydžio ir nusiramavimo, patirto bendraujant su Marli.

- Netikėtumus, - atsakiau.

- Manau, bus ir daugiau netikėtų kupinų dienų, - pareiškė moteris.

- Tikiuosi, jos bus šiek tiek ramesnės nei ši, - atsidusau.

- Kaip jaučiatės dalyvaudama konkurse?

Aš susitvardžiau.

- Mergaitės labai mielos. - Gal tik viena išpuikusi.

- Hmm, - ji sumurmėjo, kiaurai permatydama mano atsakymą. - Kaip jaučiatės po makiažo? Ar nekelia nerimo kieno nors išvaizda?

Pagalvojau apie tai. Jei pasakyčiau „ne“, nuskambėtų pasipūtėliškai; jei pasakyčiau „taip“ - varganai.

- Mano manymu, personalas šauniai padirbėjo, išryškindamas kiekvienos mergaitės individualų grožį.

Moteris nusišypsojo ir tarė:

- Pakaks.

- Viskas?

- Į pusantros valandos turime sutalpinti trisdešimt penkias dalyves, taigi per akis.

- Gerai. - Maniau, bus baisiau.

- Dėkui už sugaištą laiką. Eikite prie anos sofas, ten jumis pasirūpins.

Atsistojau ir nuėjau atsisėsti ant didelės apskritos sofas kampe. Ten jau sėdėjo ir tyliai kalbėjosi dvi mergaitės, su kuriomis dar turėsiu susipažinti. Apsižvalgiau po kambarį ir išgirdau, kaip kažkas pranešė, jog atvyksta paskutinė grupė. Prie stalelių vėl kilo sąmyšis. Aš sutelkiau į tai dėmesį ir beveik nepastebėjau, kaip šalia klestelėjo Marli.

- Marli! Kokie puikūs tavo plaukai!

- Žinau. Juos pailgino. Kaip manai, ar Maksonui patiks? - Ji atrodė nuoširdžiai susirūpinusi.

- Žinoma! Kokiam vaikinui nepatiktų nuostabi šviesiaplaukė? - pasakiau žaismingai šypsodamasi.

- Amerika, tu labai miela. Patikai oro uoste susirinkusiems žmonėms.

- Aš tik buvau draugiška. Tu irgi susipažinai su žmonėmis, - priminiau.

- Bet nė perpus su tiek, kiek tu.

Nuleidau galvą šiek tiek sumišusi, kad esu giriama dėl savaime suprantamo dalyko. Pakėlusį akis dirstelėjau į greta mūsų sėdinčias mergaites. Su Emika Bras ir Samanta Lovel nebuvau supažindinta, bet žinojau, kas jos. Žvilgtelėjau dar kartą. Jos keistai į mane žiūrėjo. Nespėjus suvokti kodėl, prie mūsų priėjo Silvija.

- Mergaitės, ar visos pasiruošusios? - Ji pažvelgė į laikrodį, tada su viltimi į mus.

- Ketinu surengti jums trumpą ekskursiją ir palydėti į jums skirtus kambarius.

Marli suplojo rankomis, ir mūsų ketvertas atsistojo. Silvija pasakė, kad patalpa, kurioje buvome gražinamos, vadinama Moterų kambariu. Įprastai čia linksmiasi karalienė, jos tarnaitės ir saujelė kitų karališkosios šeimos moterų.

- Pratinkitės prie to kambario, nes ten leisite daug laiko. Įeidamos į rūmus, praėjote Didžiąją menę - kambarį, kuriame rengiami vakarėliai ir banketai. Panelės, jei jūsų būtų kur kas daugiau, valgytumėte tame kambaryje. Bet jums užteks ir įprasto valgomojo. Sparčiai užėikime į vidų.

Mums buvo parodyta, kur valgo karališkoji šeima, ji sėdi prie atskiro stalo. Mes sėdėsime prie abiejose pusėse sustatytų ilgų stalų, kurių išdėstymas priminė griežtą U raidę. Vietos jau buvo paskirstytos ir pažymėtos dailiais ženklais. Mano vieta buvo šalia Ešlės ir Tinės Li, kurias jau teko matyti Moterų kambaryje, o priešais sėdės Kris Ambers.

Iš valgomojo leidomės laiptais žemyn ir pamatėme kambarį, iš kurio transliuojama *Ilėjos svarbiausių pranešimų* laida. Sugrįžus į viršų, mūsų gidė parodė salę, kur daugiausia dirba karalius ir Maksonas. Ten eiti mums buvo draudžiama.

- Dar viena draudžiama teritorija - trečias aukštas. Ten karališkoji šeima turi asmeninius kambarius, tad joks įsibrovimas netoleruotinas. Jūsų kambariai yra antrame aukšte. Užimsite didumą svečių kambarių. Nesijaudinkite, jei atvyktų svečių, tuščių kambarių dar turime.

Šios durys veda į galinį sodą. Sveiki, Hektorai, Marksonai. - Sargybiniai prie durų jai linktelėjo.

Po akimirkos atpažinau didžiąją arką dešinėje – tai buvo šoninės durys į Didįjį kambarį, vadinasi, Moterų kambarys čia pat už kampo. Didžiavausi savo nuovokumu. Rūmai priminė įmantrų labirintą.

– Kad ir kas nutiktų, jums neleidžiama išeiti į lauką, – dėstė toliau Silvija. – Dieną galėsite išeiti į sodą, bet tik gavusios leidimą. Šis apribojimas įvestas dėl saugumo. Sukilėliai jau buvo įsiveržę į teritoriją.

Man per kūną perbėgo šiurpas.

Pasukome už kampo ir plačiais laiptais užlipome į antrą aukštą. Kilimai po kojomis buvo tokie prabangūs, kad atrodė, tarsi sulig kiekvienu žingsniu grimzčiau coliu gilyn. Pro aukštus langus skverbėsi šviesa, kvėpėjo gėlėmis ir saule. Ant sienų kabojo dideli paveikslai, juose buvo pavaizduoti ankstesni karaliai ir keletas senųjų Amerikos ir Kanados vadų. Bent jau aš taip spėjau. Jie buvo be karūnų.

– Jūsų daiktai jau kambariuose. Jei nepatiks apstatymas, sakykite kambarinėms. Kiekviena turėsite po tris kambarines, jos jau laukia jūsų, padės išsipakuoti daiktus ir apsirengti vakarienei.

Šiandien prieš vakarienę susirinksite Moterų kambarėje, ten bus rodoma speciali *Ilėjos svarbiausių pranešimų* laida. Kitą savaitę pačios joje dalyvausite! Šį vakarą pamatysite dalį filmuotos medžiagos apie savo išvykimą iš namų ir atvykimą čia. Ji turėtų būti išskirtinė. Žinokite, princas Maksonas šiandien dar nieko nematė. Jis išvys tai, ką šį vakarą pamatys visa Ilėja, o rytoj būsite jam pristatytos. Mergaitės, jūs vakarieniausite kartu, tad turėsite progos susipažinti, o rytoj prasidės žaidimai!

Aš vos suvaldžiau jaudulį. Pernelyg daug taisyklių, pernelyg daug draudimų, pernelyg daug žmonių. Aš tenorėjau likti viena su smuiku.

Mes ėjome antru aukštu, mergaitės viena po kitos suko į savo kambarius. Maniškis slėpėsi už kampo, mažame koridoriuje, greta Bariel, Tinės ir Dženos. Džiaugiausi, kad jis ne koridoriaus centre kaip Marli kambarys. Gal čia turėsiu šiek tiek privatumo.

Nuėjus gidei, atidariau duris ir išgirdau susijaudinusių trijų moterų aihtelėjimus. Viena jų siuvo kampe, kitos dvi valė jau ir taip iščiustintą kambarį. Jos pribėgo prisistatyti – Lusė, Ana ir Merė, bet aš netrukus pamiršau, kuri yra kuri. Man sunkiai sekėsi įtikinti jas išeiti. Nenorėjau pasirodyti nemandagi, nes jos labai troško patarnauti, bet man reikėjo pabūti vienai.

– Aš tik noriu pasnausti. Neabejoju, kad jūs irgi per dieną pavargote. Bus geriausia, jei leisite man pailsėti, pačios pailsėsite, ir prašau ateiti manęs

pažadinti, kai bus laikas leistis žemyn.

Pasipylė padėkos ir tūpsniai, galų gale juos numaldžiau ir tada likau viena. Tai nepadėjo. Mėginau išsitiesti ant lovos, bet jaučiau, kaip įsitempė visas kūnas. Nepajėgiau patogiai įsitaisyti tokioje svetimoje aplinkoje.

Kampe gulėjo smuikas, gitara, stovėjo puikus pianinas, bet negalėjau prisiversti prie jų prieiti. Mano saugiai užsegta kuprinė laukė prie lovos galo, bet išpakuoti ją irgi pasirodė pernelyg didelis darbas. Žinojau, kad spintoje, stalčiuose ir vonioje man palikta įvairių daiktų, bet neturėjau ūpo jų apžiūrėti.

Tik gulėjau nejudėdama. Kelios valandos prabėgo kaip kelios minutės, ir į duris tyliai pasibeldė kambarinės. Aš jas įleidau ir – kad ir kaip būtų keista – daviausi aprengiama. Jos taip džiaugėsi galėdamos padėti, kad negalėjau vėl jų išprašyti.

Jos sušukavo atgal man plaukus, prisegė gležnais smeigtukais ir atnaujino makiažą. Suknelė – kaip ir visas kitas mano garderobas, sukurtas jų rankomis, – buvo tamsiai žalia ir siekė grindis. Be batelių su pusaukštėmis pakulnėmis aš už jos kliūčiau. Silvija pasibeldė lygiai šeštą palydėti manęs ir mano trijų kaimynių koridoriumi. Palaukusios fojė prie laiptų, kol visos susirinks, nužygiavome į Moterų kambarį. Marli pamatė mane, ir mudvi nužingsniavome kartu.

Trisdešimt penkios poros aukštakulnių ant marmurinių laiptų skambėjo kaip veržli elegantiška muzika. Buvo girdėti murmesys, bet dauguma dalyvių tylėjo. Valgomojo durys buvo uždarytos. Ar ten dabar sėdi karališkoji šeima? Gal paskutinį kartą valgo trise?

Keista, nors ir buvome jų viešnios, kol kas nė vieno iš šeimininkų nematėme.

Moterų kambarys po mūsų išėjimo pasikeitė. Veidrodžiai ir kabyklos buvo dingę, pristatyta stalų, kėdžių ir iš pažiūros labai patogių sofų. Marli pažvelgė į mane ir linktelėjo į vieną sofų, ant jos mudvi ir atsisėdome.

Visoms įsitaisius, buvo įjungtas televizorius, ir mes žiūrėjome *Pranešimų* laidą. Viskas vyko kaip įprastai – biudžeto naujienos projektų įgyvendinimams, karo eiga ir dar vienas sukilėlių išpuolis Rytuose. Paskutinis pusvalandis buvo skirtas Gavriilo komentarui apie mūsų atvykimo dieną.

– Matote, kaip panelė Selestė Njusom atsisveikina su minia gerbėjų Klermonte. Šiai mielai merginai prireikė daugiau nei valandos pabėgti nuo savo garbintojų.

Mačiau, kaip Selestė pasipūtusi šypsosi, stebėdama save ekrane. Ji sėdėjo greta Bariel Prat, šios plaukai buvo visiškai lygūs, siekė juosmenį ir tokie šviesūs, kad atrodė beveik balti. Švelniau nepasakysi: jos krūtys buvo didžiulės. Sprūdo lauk iš suknelės be petnešėlių, gundydamos kiekvieną atkreipti į jas dėmesį.

Bariel buvo graži, tačiau jos grožis buvo savitas. Stilius panėšėjo į Selestės.

Tiksliai nežinau, kodėl, bet matant jas šalia kilo mintis: *Kuo geriau pažink savo priešą*. Mano manymu, jos iš karto pripažino viena kitą kaip stipriausią savo varžovę.

- Kitos mergaitės iš Vidurio Rytų buvo ne mažiau populiarios. Ramumu ir rafinuotomis manieromis išsiskiriančią Ešlę Brujet iš karto buvo galima pripažinti dama. Einant per minią, jos veidas buvo nuolankus, gražus ir mažai kuo skyrėsi nuo pačios karalienės.

Marli Teims iš Kento išvykdama kunkuliavo emocijomis ir giedojo nacionalinį himną kartu su ją palydinčia minia. - Ekrane sušmėžavo besišypsančios Marli, apkabinančios savo gimtosios provincijos žmones, nuotraukos. - Ji iš karto tapo kelių šiandien kalbintų žmonių favorite.

Marli suspaudė man ranką. To užteko; aš palaikiau Marli.

- Kartu su panele Teims keliavo Amerika Singer, viena iš trijų penktos kastos mergaičių, patekusių į *Atranką*. - Šalia jų atrodžiau geriau, nei iš tikrųjų jaučiausi. Tėprisiminiau, kaip liūdnai tyrinėėjau minią. Bet parinktame epizode atrodžiau subrendusi ir rūpestinga. Akimirka, kai apkabinau savo tėvą, buvo jaudinanti ir graži.

Tačiau tai buvo menkniekis, palyginti su vaizdais oro uoste.

- Bet mes žinome, kad *Atrankoje* kastos nieko nereiškia, regis, panelė Amerika ne vienam krito į akį. Lėktuvui nusileidus Anchelese, panelė Singer jau oro uoste tapo minios numylėtine, sustodama nusifotografuoti, duoti autografų ir tiesiog pasikalbėti. Panelė Amerika Singer nebijo susitepti rankų; tai savybė, kuri, daugelio mūsų įsitikinimu, reikalinga būsimai mūsų princesei.

Beveik visos sužiuro į mane. Jų akyse pamačiau tą patį žvilgsnį, kurio sulaukiau iš Emikos ir Samantos. Netikėtai tie žvilgsniai įgijo prasmę. Mano ketinimai čia nieko nereiškė. Jos nežino, kad aš nesiekiu princo. Varžovių akyse aš kėliau grėsmę. Jos tenorėjo, kad iškrisčiau.

Dešimtas skyrius

Per vakarienę kiūtojai panarinusi galvą. Moterų kambaryje galėjau jaustis drąsiai, nes šalia manęs sėdėjo Marli, ji laikė mane miela. Bet čia, išprausta tarp dalyvių, iš kurių jaučiau sklindančias neapykantos bangas, baiminausi. Kartą pakėliau akis nuo lėkštės ir pamačiau, kaip grėsmingai suka šakutę Kris Ambers. Net gerai išauklėta Ešlė sėdėjo patempusi lūpas ir nekalbėjo su manimi. Tenorėjau sprukti į savo kambarį.

Nesupratau, kodėl man skiriamas toks dėmesys. Na ir kas, kad patikau žmonėms? Jų palankumo ženklai ir sveikinimo šūksniai rūmuose nieko nereiškė.

Kai viskas buvo pasakyta ir padaryta, nežinojau, kaip jaustis – pagerbtai ar suirzusiai.

Susitelkiau į valgį. Pastarąjį kartą kepsnį valgiau per Kalėdas prieš kelerius metus. Nors mama labai stengėsi, jos kepsnys neprilygo šitam. Toks sultingas, minkštas, kvapnus. Norėjau paklausti kitų, ar yra kada valgiusios tokių gardų kepsnį. Jei Marli būtų buvusi netoliese, būčiau paklaususi. Baikščiai apsižvalgiau po kambarį. Marli ramiai kalbėjosi su šalia sėdinčiomis merginomis.

Kaip jai pavyko? Argi tas pats reklaminis filmukas neskelbė, kad ji iš karto tapo viena favoričių? Kaip jai pavyko priversti varžoves kalbėtis su ja?

Desertui buvo patiekta vaisių asorti su vanilniais ledais. Niekada nebuvo valgiusi nieko panašaus. Jei čia yra maistas, ką aš dėjau į burną iki šios dienos? Pagalvojau apie Mei ir kaip ji mėgsta saldumynus. Jai būtų patikę. Lažinuosi, ji čia būtų apsirijusi.

Kol nepavalgys visos, mums nebuvo leista pakilti nuo stalo, paskui buvo griežtai nurodyta eiti tiesiai į lovas.

– Rytą susitiksime su princu Maksonu, tad turite atrodyti puikiai, – mokė Silvija. – Juk jis yra kažkurios būsimas vyras.

Kelios mergaitės apie tai pagalvojusios atsiduso.

Šį kartą batelių taukšėjimas laiptais buvo tylesnis. Negalėjau sulaukti, kol iš jų išsispirsiu. Suknelę irgi norėjosi nusivilkti. Kuprinėje turėjau vieną pamainą savo drabužių ir jau svarsčiau juos apsirengti, kad bent trumpam pasijusčiau savimi.

Laiptų viršuje išsiskirstėme, nes kiekviena mergaitė nuėjo į savo kambarį. Marli truktelėjo mane į šalį.

– Gerai jautiesi? – paklausė.

– Taip. Tik per vakarienę kai kurios mergaitės keistai į mane žiūrėjo. –

Stengiausi nepasirodyti zirzlė.

- Jos šiek tiek nervinasi, nes tu labai visiems patikai, - pasakė Marli numodama ranka.

- Bet tu irgi patikai žmonėms. Juk mačiau. Kodėl jos nepyksta ant tavęs?

- Tau teko mažai bendrauti su mergaitėmis, ar ne? - Ji gudriai šypsojosi, tarsi aš turėčiau suprasti, kas čia dedasi.

- Ne, tik su seserimis, - prisipažinau.

- Mokaisi namie?

- Taip.

- Mane moko namie kartu su visu būriu ketvirtos kastos mergaičių, ir kiekviena jų turi savitą būdą išipykti kitiems. Matai, svarbu pažinti žmogų ir suprasti, kas labiausiai jį suerzins. Daug mergaičių sako man nenuoširdžius komplimentus ar pastabėles. Aš atrodau ūmaus būdo, bet iš tikrųjų esu drovi, tad jos mano galinčios palaužti mane žodžiais.

Aš suraukiau kaktą. Jos tai darė tyčia?

- Tau, kuri esi tyli ir paslaptinga...

- Aš nesu paslaptinga, - pertraukiau.

- Šiek tiek esi. Ir kartais žmonės nežino, kaip vertinti tylą - kaip pasitikėjimą ar kaip baimę. Jie žvelgia į tave, tarsi būtum vabzdys, taigi gal juo ir pasijusi.

- Cha. - Klausiau savęs, kaip elgiuosi aš - ar kaip nors pasinaudoju kitų nesaugumu. - Ką tu darai? Kai nori jas pergudrauti?

Marli nusišypsojo.

- Nekreipiu dėmesio. Pažįstu vieną mergaitę, kuri taip susierzina negalėdama išmušti kito iš vėžių, kad galiausiai jai sugenda nuotaika. Taigi nesijaudink. Tik neparodyk, kad jos tave dirgina.

- Nedirgina.

- Beveik patikėjau... bet ne visai. - Marli nusijuokė, ir šiltas jos juokas išsisklaidė tyliame koridoriuje. - Ar gali patikėti, kad rytoj su juo susipažinsime? - paklausė ji, pereidama prie, jos manymu, svarbesnių dalykų.

- Tiesą sakant, negaliu. - Maksonas tarsi rūmų vaiduoklis - esantis, bet niekada nepasirodantis.

- Sėkmės rytoj. - Jaučiau, kad ji tai ištarė nuoširdžiai.

- Tau dar didesnės sėkmės, Marli. Neabejoju, kad princas Maksonas be galo nudžiugs su tavim susipažinęs. - Aš spustelėjau jai ranką.

Ji susijaudinusi droviai nusišypsojo ir nuėjo į savo kambarį.

Kai priėjau prie savojo, Bariel durys dar buvo atidarytos, ji kažką murmėjo

kambarinei. Pamačiusi mane, užtrenkė duris tiesiai man prieš nosį.

Dėkui už tai.

Žinoma, kambarinės laukė manęs, kad padėtų nusiprausti ir nusirengti. Naktiniai marškiniai, ploni ir žali, buvo ištiesti ant lovos. Malonu, kad nė viena nebuvo palietusi kuprinės.

Jos elgėsi dalykiškai, bet ryžtingai. Akivaizdu, kad buvo įsisavinusios šią vakaro pabaigos rutiną, tačiau neskubėjo jos atlikti, tikriausiai taip stengdamosi mane nuraminti, bet aš tenorėjau, kad jos išeitų. Negalėjau paspartinti jų, kai prausė man rankas, atrišo suknelę ir prisegė sidabrinę segę su mano vardu prie šilkinų naktinių marškinių. Ir visa tai darydamos – dėl to aš jaučiausi neįtikėtinai droviai – uždavinėjo klausimus. Stengiausi atsakinėti, kad nepasirodyčiau storžievė.

Taip, pagaliau pamačiau visas mergaites. Ne, jos buvo nekalbios. Taip, vakarienė buvo fantastiška. Ne, iki rytojaus princo nesutiksiu. Taip, jaučiuosi labai pavargusi.

– Ir greičiau pailsėčiau, jei galėčiau pabūti viena, – pridūriau prie paskutinio atsakymo, tikėdamasi, kad jos supras užuominą.

Merginos atrodė nusivylusios. Pasistengiau pasitaisyti:

– Jūs visos man labai padedate. Tik aš esu pratusi būti viena. O šiandien buvau tiesiog apspista žmonių.

– Bet, panele Singer, mes turėtume jums padėti. Toks mūsų darbas, – pasakė kitoms vadovaujanti mergaitė – Ana. Ji atrodė viską žinanti, Merė gero būdo, o Lusė, mano manymu, buvo drovi.

– Esu jums visoms dėkinga, ir man tikrai prireiks jūsų pagalbos rytą. Bet šį vakarą turiu nusiraminti. Jei norite man padėti, palikite vieną. Gerai pailsėjusioms, rytoj visoms seksis daug geriau.

Kambarinės susižvelgė.

– Tikriausiai, – sutiko Ana.

– Viena mūsų turėtų likti čia, kol jūs miegosite. Na, jei ko nors prireiktų. – Lusė nervinasi, tarsi bijodama mano sprendimo. Ji šiek tiek virpėjo, tikriausiai neįstengdama nuslėpti drovumo.

– Jei man ko nors prireiks, paskambinsiu. Viskas bus gerai. Be to, negalėsiu pailsėti, jei žinosiu, kad kas nors mane stebi.

Jos dar kartą susižvelgė, vis dar nepatikliai. Žinojau, kaip jas įtikinti, bet man buvo nemalonu taip elgtis.

– Turite paklusti kiekvienam mano įsakymui, tiesa?

Merginos viltingai linktelėjo.

- Tuomet įsakau jums visoms eiti miegoti. Ateikite padėti man rytą. Prašau.

Ana nusišypsojo. Pamačiau, kad ji ima mane suprasti.

- Gerai, panele Singer. Iki rytojaus ryto.

Jos nusilenkė ir tyliai išėjo iš kambario. Ana dar kartą pažvelgė į mane.

Tikriausiai buvau ne tokia, kokios ji tikėjosi. Tačiau mergina neatrodė nusiminusi.

Kambarinėms išėjus, išsispyriau iš prašmatnių šlepečių ir basa atsistočiau ant grindų. Būti basai buvo gera ir įprasta. Greitai išsipakavau daiktus. Nuosavų drabužių pamainą palikau kuprinėje ir įdėjau ją į didžiulę spintą. Tai darydama peržvelgiau sukneles. Jų buvo kelios. Užtektų kokiai savaitei. Pamaniau, kad kiekvienai dalyvei tiek skirta. Kam mergaitei siūti tuziną suknelių, jei kitą dieną ji gali išvykti?

Paėmiau keletą atsivežtų šeimos nuotraukų ir užkišau jas už veidrodžio krašto. Veidrodis buvo toks aukštas ir platus, kad galėjau žiūrėti į nuotraukas, o šios neužstojo mano atvaizdo. Turėjau mažą dėžutę asmeninių niekučių - mėgstamų auskarų, kaspinėlių ir galvos raiščių. Tikriausiai čia jie atrodys be galo pigūs, bet man labai brangūs - privalėjau turėti juos prie savęs. Keletas atsivežtų knygų atrado vietą ant lentynėlės netoli balkono durų.

Žvilgtelėjusi pro balkono duris, pamačiau sodą. Takų su fontanais ir suoliukais labirintą. Jame žydėjo gėlės, kiekviena gyvatvorė buvo nepriekaištingai nukirpta. Už šio išpuoselėto žemės lopinėlio plytėjo atviras laukas ir dunksojo didžiulis miškas. Jis driekėsi taip toli, kad nė negalėjau pasakyti, ar yra apjuostas rūmų sienų. Akimirką pasvarsčiau, kodėl jis ten auga, o tada mano mintys nuklydo prie paskutinio iš namų atsivežto daikto, kurį laikiau rankoje.

Prie mažo stiklainėlio su barškančiu pensu. Keletą kartų pavartaliojau jį rankose, klausydamasi, kaip pensas slidinėja stiklainėlio šonais. Kodėl jį pasiėmiau? Kad primintų tai, ko negaliu turėti?

Mintis, kad meilė, kurią dvejus metus puoselėjau ramioje slaptoje vietoje, dabar man nepasiekiamą, užtvindė ašaromis akis. Šalia dieną patirtos įtampos ir jaudulio šito jau buvo per daug. Nežinojau, kur laikysiu stiklainėlį, bet tam kartui pastačiau jį ant stalelio prie lovos.

Pritemdžiau šviesas, susirangiau po prabangiomis antklodėmis ir žiūrėjau į stiklainėlį. Leidau sau liūdėti. Leidau sau galvoti apie *ji*.

Kaip galėjau tiek daug prarasti per tokį trumpą laiką? Rodos, palikti savo šeimą, apsigyventi svetimoje vietoje ir išsiskirti su mylimu žmogumi turėtų prireikti kelerių metų, o ne vienos dienos.

Klausiau savęs, ką Aspenas norėjo man pasakyti prieš išvykstant. Galėjau prieiti

tik prie vienos išvados – jam buvo nesmagu ištarti tai garsiai. Ar tai buvo susiję su ja?

Įdėmiai žiūrėjau į stiklainėlį.

Gal jis mėgino atsiprašyti. Praėjusį vakarą aš jį piktai išbariauju. Gal taip ir buvo.

Kad jis mane pamiršo? Ir pati aiškiai tai mačiau, dėkoju.

Kad jis manęs *nepamiršo*? Kad vis dar mane myli?

Neleidau sau apie tai galvoti. Neleidau puoselėti vilties. Dabar privalėjau jo nekęsti. Tūžmastis padės man gyventi toliau. Iš dalies atvykau čia todėl, kad būčiau kuo ilgiau toli nuo jo.

Bet viltis buvo skausminga. Ji pažadino namų ilgesį ir norą, kad Mei išsėlintų į mano lovą, kaip ji kartais mėgdavo. Ir baimę, kad kitos mergaitės manęs nekenčia ir galbūt stengsis iš čia išguiti. Ir nerimą, kad būsiu rodoma visai tautai per televiziją. Ir siaubą, kad žmonės gali mėginti mane nužudyti, vadovaudamiesi politiniais motyvais. Šios mintys plūste užplūdo, ir po tokios ilgos dienos mano svaigstančiai galvai buvo per sunku jas surikiuoti.

Akyse viskas susiliejo. Net nepajutau, kaip pravirkau. Trūko oro. Drebėjau. Pašokusi pribėgau prie balkono. Mane buvo apėmusi panika, užtrukau, kol atstūmiau skląstį. Maniau, pakaks šviežio oro, bet nepakako. Mano kvėpavimas tebebuvo trūksmingas.

Čia nebuvo laisvės. Balkono strypai laikė mane įkalinę tarsi narve. Vis dar mačiau rūmus juosiančias aukštas sienas ir viršuje, kampuose, stovinčius sargybinius. Man reikėjo būti už tų sienų, bet niekas šito neleistų. Iš nevilties pasijutau dar silpnesnė. Pažvelgiau į mišką. Tačiau ten nemačiau nieko daugiau, tik žalumą.

Grižau ir užstūmiau skląstį. Ašarodama šiek tiek svirduliau, bet man pavyko išėiti pro duris. Nubėgau pažįstamu koridoriumi, nematydama nei paveikslų, nei užuolaidų, nei auksinių apvadų. Aš vos mačiau sargybinius. Nepažinojau rūmų, bet prisiminiau, kad nusileidusi laiptais ir pasukusi į dešinę pamatysiu masyvias stiklines duris į sodą. Man reikėjo tik tų durų.

Bėgau žemyn dideliais sraigtiniais laiptais, o basos pėdos pliaukšėjo marmuru. Pakeliui buvo keli sargybiniai, bet nė vienas manęs nestabdė. Tol, kol radau ieškomą vietą.

Kaip ir anksčiau, abipus durų stovėjo po vyrą ir, man pamėginus pribėgti arčiau, vienas jų pastojo kelią ir į ietį panašia lazda užtvėrė išėjimą.

– Atsiprašau, panele, jūs turite grįžti į kambarį, – pasakė jis įsakmiai. Nors kalbėjo negarsiai, erdvaus koridoriaus tyloje jo balsas nuskambėjo kaip

griaustinis.

- Ne... ne. Man reikia... į lauką. - Liežuvis pynėsi. Gaudžiau kvapą.

- Panele, tuoj pat turite grįžti į kambarį. - Prie manęs artinosi antras sargybinis.

- Prašau, - kvėpčiojau. Maniau, apalpsiu.

- Man labai gaila... Panelė Amerika, tiesa? - Jis apžiūrėjo mano segę. - Jūs turite grįžti į kambarį.

- Aš... aš negaliu kvėpuoti, - sumikčiojau ir kai sargybinis priėjo nustumti manęs į šalį, kritau jam į glėbį. Jo ietis barkštelėjo ant žemės. Silpnai įsitvėriau jo rankomis; nuo pastangų svaigo galva.

- Paleisk ją! - pasigirdo kitas balsas, jaunas, bet valdingas. Pasukau ton pusėn galvą. Ten stovėjo princas Maksonas - atpažinau jo plaukus ir sustingusią laikyseną.

- Ji apalpo, Jūsų Didenybe. Norėjo išeiti į lauką, - susinervinęs aiškino pirmas sargybinis. Jam iškiltų didelis pavojus, jei mane sužeistų. Dabar aš buvau Ilėjos nuosavybė.

- Atidaryk duris.

- Bet, Jūsų Didenybe...

- Atidaryk duris ir leisk jai išeiti. Tuoj pat!

- Klausau, Jūsų Prakilnybe. - Pirmas sargybinis ėmėsi darbo, išsitraukė raktą. Mano galva taip ir liko karoti, bet išgirdau raktų žvangesį ir vieną jų slystant į spyną. Kai pamėginau atsistoti, princas žvelgė į mane nepatikliai. Tada malonus šviežio oro dvelksmas suteikė man taip reikalingų jėgų. Išsiveržiau iš sargybinio glėbio ir kaip girta išlėkiau į sodą.

Aš vos svirduliau, bet grakštumas man nerūpėjo. Tiesiog reikėjo pabūti lauke. Oda jutau šiltą orą, kojų pirštais - žolę. Čia net ir paprasti gamtos reiškiniai atrodė įspūdingi. Norėjau nueiti iki pat medžių, bet kojos nebenešė. Susmukau priešais akmeninį suolelį ir sėdėjau, puikūs žali naktiniai marškiniai buvo išsidriekę ant žemės. Rankas padėjau ant suolelio ir nusvarinau galvą.

Nebeturėjau jėgų raudoti, tad ašaros ritosi tyliai. Vis dėlto jos sutelkė visą mano dėmesį. Kaip aš čia patekau? Kaip galėjau leisti, kad taip nutiktų? Kuo aš čia tapsiu? Ar susigrąžinsiu bent kruopelytę ankstesnio gyvenimo? Nenučiuokiau. Ir ničnieko negalėjau pakeisti.

Buvau taip apnikta savų minčių, kad nesuvokiau, jog esu ne viena, kol princas Maksonas prakalbo:

- Ar gerai jaučiatės, mano brangioji? - paklausė jis.

- Aš *nesu* jūsų brangioji. - Pakėliau akis ir pažvelgiau į jį. Mano balsas ir akys

išdavė pasibjaurėjimą.

- Ką padariau, kad jus išeidžiau? Argi nesuteikiau to, ko prašėte? - Mano atsakymas jį nuoširdžiai sutrikdė. Tikriausiai tikėjosi, kad jį dievinsiu ir dėkosiu laimingai žvaigždei už jo egzistavimą.

Nužvelgiau jį be baimės, tačiau mano skruostai buvo ašaroti.

- Atleiskite, brangioji, ar jūs ir toliau verksite? - paklausė jis nuliūdintas tokios minties.

- Nevadinkite manęs taip! Aš jums nesu brangesnė nei kitos trisdešimt keturios nepažįstamosios, kurias laikote savo narve.

Jis priėjo arčiau, visiškai neįsižeidęs dėl šiurkščios mano kalbos. Tik atrodė... susimąstęs. Jo išraiška buvo įdomi.

Kaip vaikino, princo eisena buvo grakšti, bet, žingsniuodamas aplink mane, jautėsi labai nepatogiai. Supratus padėties keblumą, mano narsa šiek tiek išgaravo. Jis vilkėjo elegantišką kostiumą, o aš buvau susigūžusi iš baimės ir pusnuogė. Tarsi jo rangas būtų kėlęs man per mažai grėsmės, tai liudijo ir jo elgesys. Turbūt jis turėjo didelę patirtį su nelaimingais žmonėmis; atsakydamas išliko itin ramus.

- Tai neteisingas pareiškimas. Jūs visos esate man brangios. Jums leidus, tereikia išsiaiškinti, kuri bus brangiausia.

- Ar jūs ką tik pasakėte „jums leidus“?

Jis sukikeno.

- Deja, taip. Atleiskite, taip esu išauklėtas.

- Išauklėtas, - sumurmėjau vartydama akis. - Tai juokinga.

- Atsiprašau? - paklausė jis.

- Tai juokinga! - sušukau atgaudama šiek tiek drąsos.

- Kas juokinga?

- Šis konkursas! Visas renginys! Nejau nesate nieko mylėjęs? Tokiu būdu norite išsirinkti žmoną? Ar išties esate toks lėkštas? - Aš šiek tiek pasigrėžiau.

Kad man būtų lengviau ir nereikėtų sukiotis, jis atsisėdo ant suoloelio. Buvau pernelyg nusiminusi, kad pajusčiau dėkingumą.

- Suprantu, kad galiu taip atrodyti ir visas šis konkursas gali atrodyti ne kas kita, kaip pigus pasilinksminimas. Bet savo pasaulyje esu itin saugomas. Aš nesusitinku su jaunomis merginomis. Bendrauju tik su diplomatų dukromis, ir paprastai mes turime mažai apie ką kalbėtis. Ir tai tik tuomet, jei kalbame ta pačia kalba.

Maksonui tai pasirodė juokinga, ir jis sukikeno. Bet man nebuvo linksma. Jis

atsikrenkštė.

- Tokiomis aplinkybėmis neturėjau progos išimylėti. O jūs turėjote?

- Taip, - atsakiau tiesmukai. Bet vos ištarusi tą žodį pasigailėjau. Tai asmeninis mano, ne jo reikalas.

- Tada jums pasisekė. - Jo balse pasigirdo pavydas.

Čia tai bent. Vienintelis mano pranašumas prieš Ilėjos princą buvo žmogus, kurį atvykau čia pamiršti.

- Mano mama ir tėvas susituokė šitaip ir yra gan laimingi. Aš irgi tikiuosi rasti laimę. Tikiuosi rasti moterį, kurią mylėtų visa Ilėja, kuri sudarytų man draugiją ir padėtų užimti kitų valstybių vadus. Moterį, kuri susidraugautų su mano draugais ir būtų artima draugė man. Aš esu pasirengęs surasti žmoną.

Jo kalba padarė man įspūdį. Joje nebuvo nė trupučio sarkazmo. Šis renginys, kuris man atrodė ne ką rimtesnis nei žaidimas, jam buvo vienintelė galimybė patirti laimę. Jis negalėjo rengti antro konkurso etapo. Na, gal ir galėjo, bet kaip tai būtų buvę nesmagu. Jis buvo toks susirūpinęs, toks kupinas vilties. Mano antipatija jam šiek tiek sumažėjo.

- Ar išties jaučiatės kaip narve? - Jo akys buvo sklidinos užuojautos.

- Taip, - ramiai atsakiau ir skubiai pridūriau: - Jūsų Didenybe.

Jis nusijuokė.

- Ir aš ne kartą taip jaučiausi. Bet, pripažinkite, tai labai gražus narvas.

- Jums. Įleiskite į savo gražų narvą dar trisdešimt keturis vyrus, kovojančius dėl to paties laimikio. Tada pamatysite jo grožį.

Princas kilstelėjo antakius.

- Ar išties dėl manęs kilo ginčų? Nejau nesuprantate, kad renkuosi aš? - Jis nusijuokė.

- Tiesą sakant, taip nesąžininga. Dalyvės kovoja dėl dviejų dalykų. Vienos kovoja dėl jūsų, kitos - dėl karūnos. Ir visos įsivaizduoja išmanančios, kaip kalbėti ir kaip elgtis, taigi jūsų pasirinkimas bus akivaizdus.

- A, taip. Vyras arba karūna. Deja, kai kurios nemato skirtumo. - Jis papurtė galvą.

- Sėkmės renkantis, - sausai ištariau.

Po mano sarkastiškos pastabėlės kurį laiką tylėjome. Akies kampeliu pažvelgiau į jį, laukdama, kol prabils. Maksonas įdėmiai žiūrėjo į žolę, veidą temdė rūpestis. Regis, ši mintis jį kamavo. Tada įkvėpė ir pasisuko į mane.

- Dėl ko jūs kovojate?

- Tiesą sakant, aš čia patekau per klaidą.

- Per klaidą?

- Taip. Tai ilga istorija. Ir dabar... esu čia. Aš nekovoju. Mano planas mėgautis maistu, kol mane išspirsite.

Tai išgirdęs, jis ėmė juoktis net susiriesdamas ir pliaukšėdamas sau per kelį. Keista griežtumo ir ramybės samplaika.

- Kas jūs? - paklausė princas.

- Atsiprašau?

- Iš antros? Iš trečios kastos?

Nejau jis visai nekreipė dėmesio?

- Iš penktos.

- Na, tada maistas tikriausiai yra rimta paskata pasilikti. - Jis vėl nusijuokė. - Atleiskite, tamsoje neperskaitau, kas parašyta ant jūsų segės.

- Aš - Amerika.

- Puiku. - Maksonas pažvelgė į naktį ir nusišypsojo pats sau. Kažkodėl mūsų pokalbis jį pralinksmino. - Amerika, mano brangioji, tikiuosi, šiame narve rasite, dėl ko verta pakovoti. Galiu tik įsivaizduoti, kas būtų, jei pamėgintumėte.

Jis pakilo nuo suolo ir pritūpė šalia manęs. Pernelyg arti. Negalėjau blaiviai mąstyti. Gal buvau šiek tiek veikiama jo didybės ar vis dar virpėjau po raudos. Šiaip ar taip, buvau pernelyg sukrėsta, kad pasipriešinčiau, kai jis paėmė mano ranką.

- Jei tai padarytų jus laimingą, galėčiau pasakyti darbuotojams, kad jums patinka sodas. Vakaraus ateitumėte čia, netampoma sargybos. Tačiau norėčiau, kad vienas jų būtų netoliese.

Aš to troškau. Žodis „laisvė“ skambėjo dangiškai, bet princas turėjo neabejoti dėl mano jausmų.

- Vargu ar ko nors iš jūsų norėčiau. - Ištraukiau pirštus iš jo netvirtai suspaustos plaštakos.

Jis buvo šiek tiek nustebeš, įskaudintas.

- Kaip žinote. - Aš pasigailėjau. Nors vaikinai man nepatiko, nenorėjau jo įskaudinti. - Ar greitai eisite į vidų?

- Taip, - atsibusau nudelbusi akis.

- Tuomet paliksiu jus su savo mintimis. Netoli durų lauks sargybinis.

- Dėkui, Jūsų Didenybe. - Papurčiau galvą. Kiek kartų kalbėdama neteisingai į jį kreipiausi?

- Brangioji Amerika, ar padarysite man paslaugą? - Jis vėl paėmė mano ranką. Buvo atkaklus.

Pašnairavau į jį, nežinodama, ką atsakyti.

- Galbūt.

Jis vėl nusišypsojo.

- Neužsiminkite apie tai kitoms mergaitėms. Pagal taisykles neturėčiau susipažinti su jumis iki rytojaus ir nenoriu, kad kuri nors nusimintų. Nors jūs taip mane apšaukėte, kad tai nė kiek nepanėšėjo į romantišką pasimatymą, tiesa?

Dabar atėjo mano eilė šyptelėti.

- Nė kiek! - giliai įkvėpiau. - Neužsiminsiu.

- Dėkui. - Jis pakėlė mano ranką prie lūpų. Atsitraukdamas švelniai padėjo ją man ant kelių. - Labanakt.

Žvelgiau į šiltą dėmelę ant rankos ir kurį laiką kiūtojai suakmenėjusi. Tada pasisukau ir pamačiau, kaip Maksonas nueina, suteikdamas man privatumo, kurio troškau visą dieną.

Vienuoliktas skyrius

Kitą rytą mane pažadino ne atėjusios kambarinės ir ne į vonią leidžiamas vanduo, – nors jis bėgo. Mane pažadino pro langą plūstanti šviesa, nes Ana švelniai atitraukė prabangias, sunkias užuolaidas. Ji tyliai niūniavo, visiškai patenkinta savo pareigomis.

Aš nebuvo pasirėngusi keltis. Man prireikė daug laiko numalšinti susierzinimui ir dar daugiau laiko nusiraminti, kai suvokiau, ką man reikš pokalbis sode. Jei tik turėčiau progą, atsiprašyčiau Maksono. Būtų stebuklas, jei jis leistų man taip toli nueiti.

– Panele? Jūs pabudote?

– Nee, – sudejavau į pagalbę. Man stigo miego, o lova buvo tokia patogi.

Bet užteko Anai, Merei ir Lusei nusijuokti iš mano dejonės, kad nusišypsočiau ir ropščiausi iš lovos.

Tikriausiai rūmuose man bus lengviausia sutarti su savo kambarinėmis. Klausiau savęs, ar jos galėtų tapti mano patikimomis draugėmis, o gal išsilavinimas ir protokolas bus priežastis, dėl kurios jos net arbatos negalės su manimi išgerti. Nors iš prigimties priklausiau penktai kastai, dabar su manimi elgiamasi kaip su trečios kastos mergaite. Jos yra kambarinės, vadinasi, priklauso šeštai kastai. Bet man tai netrukdė. Aš mėgavausi šeštos kastos merginų draugija.

Iš lėto nuėjau į didžiulį vonios kambarį, kiekvienas žingsnis aidėjo plytelių ir stiklo karalystėje. Aukštuose veidrodžiuose pamačiau Luse, akylai žiūrinčią į purvo dėmes ant mano naktinių. Tada jas pastebėjo atidžios Anos akys. Paskui Merės. Laimė, nė viena jų neklausinėjo. Vakar pamaniau, jog kamantinėdamos mane jos kiša nosį ne į savo reikalus, bet klydau. Akivaizdu, kad jos tik pernelyg rūpinosi mano patogumu. Klausimai, ką veikia, išėjusi iš savo kambario, – ką jau kalbėti apie išėjimą iš rūmų, – būtų buvę tiesiog keblūs.

Jos tik rūpestingai nuvilko man marškinius ir nuvedė prie vonios.

Nebuvau pratusi būti nuoga prie kitų žmonių, – net prie mamos ar Mei, – bet čia neturėjau kitos išeities. Ši trijulė rengs mane tol, kol gyvensiu rūmuose, taigi teks pakęsti tai iki išvykimo. Klausiau savęs, kas nutiks joms, kai išvyksiu. Gal jas paskirs kitoms mergaitėms, kurioms reikės daugiau dėmesio įsibėgėjus konkursui? Gal jos turi kitų darbų rūmuose ir yra laikinai nuo jų atleistos? Atrodė nemandagu klausti, kuo jos užsiimdavo, ar užsiminti, kad netrukus išvyksiu, taigi nesakiau nieko.

Po vonios Ana išdžiovino man plaukus ir pusę jų surišo viršuje iš namų atsivežtais kaspinais. Jie buvo mėlynos spalvos ir paryškino vienos man kambarinių pasiūtų dieninių suknelių gėles, tad ją ir apsivilkau. Merė padarė man makiažą, neryškų kaip ir vakar, Lusė įtrynė rankas ir kojas losjonu.

Prieš mane gulėjo visas komplektas papuošalų, galėjau rinktis, bet, užuot taip padariusi, paprašiau savo dėžutės. Ten buvo smulkutis vėrinys su paukščiu giesmininku, jį man padovanojo tėtis; sidabrinis papuošalas derėjo prie mano segės. Vis dėlto paėmiau auskarus iš karališkųjų atsargų, tikriausiai pačius mažiausius.

Ana, Merė ir Lusė nužvelgė mane ir nusišypsojo, patenkintos rezultatu. Priėmiau taip kaip ženklą, jog atrodau ganėtinai padoriai eiti pusryčių. Kai pakilau eiti, jos nusilenkė ir šypsodamosi palinkėjo man geriausios kloties. Lusės rankos vėl drebėjo.

Patraukiau į viršutinę fojė, kur buvome susirinkusios vakar. Buvau pirmoji, tad įsitaisiau ant nedidukės sofas laukti kitų. Pamažėle ėmė rinktis mergaitės. Greitai pastebėjau, kad kiekviena mergaitė atrodė nepakartojamai. Jų plaukai buvo sukelti į viršų sudėtingo pynimo kasytėmis ar sugarbanoti ir atidengė veidus. Makiažas buvo padarytas kruopščiai, suknelės tvarkingai išlygintos.

Tikriausiai pirmajai dienai pasirinkau pačią paprasčiausią suknelę, o visos kitos mergaitės buvo įsiseigusios žėrinčių papuošalų. Mačiau, kaip į fojė įžengusios dvi dalyvės suprato vilkinčios beveik vienodas sukneles. Jos apsigrėžė ir išėjo persirengti. Kiekviena norėjo išsiskirti ir savotiškai išsiskyrė. Netgi aš.

Visos čia atrodė kaip pirmos kastos atstovės. O aš atrodžiau kaip penktos kastos mergaitė gražia suknele.

Maniau, kad ilgai užtrukau ruošdamasi, bet kitos užtruko kur kas ilgiau. Net ir tuomet, kai Silvija atėjo palydėti mūsų žemyn, dar turėjome laukti Selestės ir Tinės*, ši buvo ištikima savo vardui – jos suknelę širyt teko siaurinti.

Kai visos susirinko, pasukome prie laiptų. Ant sienos kabojo paauksuotas veidrodis, ir leisdamosi žemyn kiekviena mūsų dar kartą į jį žvilgtelėjo. Prabėgomis pamačiau save prie Marli ir Tinės. Atrodžiau labai kukliai.

Tačiau bent jau atrodžiau savimi, ir tai buvo šiokia tokia paguoda.

Nusileidome laiptais, tikėdamosi būti nuvestos į valgomąjį, nes jau anksčiau buvo pasakyta, kad valgysime ten. Bet buvome nuvestos į Didįjį kambarį, kur eilėmis buvo sustatyti atskiri staliukai ir kėdės, serviruoti lėkštėmis, taurėmis ir sidabriniais stalo įrankiais. Tačiau valgių ant jų nebuvo. Net ir vilčių teikiančio kvapo. Priekiniame kampe pamačiau nediduką sofų komplektą. Keletas kambaryje

įsitaisiusių operatorių filmavo mūsų pasirodymą.

Mes suėjome ir susėdome kur panorėjusios, nes vietas nurodančių kortelių nebuvo. Marli sėdėjo eilėje prieš mane, Ešlė iš dešinės. Nesivarginau pamatyti kitų. Rodos, kelios mergaitės jau buvo įgijusios bent po vieną sąjungininę taip kaip aš Marli. Ešlė pasirinko vietą šalia manęs, taigi pamaniau, kad ji nori mano draugijos. Ji vis dar tylėjo. Gal ją nuliūdino vakarykštis naujienų reportažas. Bet juk buvo tyli ir tąsyk, kai susipažinome. Gal tokia jos prigimtis. Pamaniau, kad blogiausia, ką ji gali padaryti – neatsakyti, tad nusprendžiau užkalbinti.

– Ešle, gražiai atrodai.

– Dėkui, – atsakė ji tyliai.

Abi įsitikinome, kad filmavimo komandos toli. Kas norėtų, kad būtų filmuojama viskas iš eilės?

– Argi nesmagu nešioti šiuos papuošalus? Kur taviškiai?

– Na, jie man per sunkūs. Nusprendžiau segėti ką nors lengvesnio.

– Jie išties sunkūs! Jaučiu, tarsi galvą slėgtų koks dešimt kilogramų. Vis tiek negalėjau atsispirti. Kas žino, kiek mums čia teks viešėti?

Tai buvo keista. Ešlė nuo pat pradžių atrodė pasitikinti savimi. Savo išvaizda ir laikysena ji buvo tinkamiausia princesė. Keista, kad dabar tokia sutrikusi.

– Nejau nesitiki laimėti? – paklausiau.

– Žinoma, tikiuosi, – sušnibždėjo ji. – Bet nemandagu taip sakyti! – Ji man mirkstelėjo, ir aš sukikenau.

Tačiau padariau dar vieną klaidą. Mano kikenimas atkreipė tarpduryje pasirodžiusios Silvijos dėmesį.

– Ššš. Dama niekuomet nekelia balso – tik švelniai šnabžda.

Murmesys nutilo. Klausiau savęs, ar kameros nufilmavo mano klaidą; jaučiau, kaip įkaito skruostai.

– Dar kartą labas, panelės. Tikiuosi, pirmąją naktį rūmuose pailsėjote, nes dabar užvirs darbas. Šiandien pradėsiu supažindinti jus su elgesiu ir protokolu, ir šis mokymas tęsis per visą jūsų viešnagę. Atsiminkite, kad apie kiekvieną jūsų klaidingą žingsnį informuosiu karališkąją šeimą.

Žinau, kad tai skamba žiauriai, bet čia ne žaidimas, į kurią būtų galima žiūrėti pro pirštus. Kažkuri iš esančių šiame kambaryje taps Ilėjos princese. Tai nemenka užduotis. Kad ir koks buvo jūsų ankstesnis statusas, privalote dėti pastangas patobulėti. Jūs tapsite damomis, pradėjusios nuo nulio. Širyt gausite pirmąją pamoką.

Elgesys prie stalo yra labai svarbus, tad, prieš pakviečiamos valgyti

karališkosios šeimos akivaizdoje, turite išmanyti etiketą. Kuo greičiau įsisavinsite šią pamokėlę, tuo greičiau gausite pusryčius, taigi dėmesio.

Silvija ėmė dėstyti, kad būsime aptarnaujamos iš dešinės, kuri taurė skirta kuriam gėrimui, ir liepė nieku gyvu nesiekti pyragėlio rankomis, visada naudoti žnyples. Jei nevalgome, rankas laikyti ant kelių, po jomis patiesus servetėlę. Nekalbėti, jei nesame kalbinamos. Žinoma, galėjome tyliai pasišnekučiuoti su kaimynėmis, bet tik rūmams deramu ramiu balsu. Sakydama paskutinę pastabą, ji griežtai nužvelgė mane.

Silvija nepaliaujamai kalbėjo elegantišku tonu, erzindama mano skrandį. Namie buvau įpratusi valgyti tris kartus, nors ir mažomis porcijomis. Man reikėjo maisto. Buvau bepradedanti pykti, bet išgirdome beldžiant į duris. Du sargybiniai pasitraukė, ir įėjo princas Maksonas.

- Labas rytas, panelės! - sušuko jis.

Kambaryje buvo justis pagyvėjimas. Mergaitės atlošė pečius, atmetė atgal garbanas ir dar kartą išlygino suknelių palankus. Aš žiūrėjau ne į Maksoną, o į Ešlę, jos krūtinė ėmė greitai kilnotis. Ji žvelgė tokiu žvilgsniu, kad aš net sutrikau.

- Jūsų Didenybe, - tarė žemai nusilenkdama Silvija.

- Labas, Silvija. Jei neprieštarausite, norėčiau prisistatyti panelėms.

- Žinoma, ne, - ji nusilenkė dar kartą.

Princas Maksonas apžvelgė kambarį. Mūsų akys akimirką susitiko, ir jis nusišypsojo. Man tai buvo nelaukta. Maniau, per naktį jis bus pakeitęs nuomonę, kaip turėtų su manimi elgtis, ir dėl savo įžūlumo būsiu viešai išbarta. Bet gal jis visiškai nepyko? Gal aš jam pasirodžiau įdomi? Juk jam čia turėjo būti baisiai nuobodu. Kad ir kokia būtų priežastis, tas akimirksnio šypsnyis leido man patikėti, kad gal čia nebus taip siaubinga, kaip maniau. Aš pratinausi prie sprendimo, kurio negalėjau priimti praėjusį vakarą, ir tikėjausi, kad princas Maksonas išklausys mano atsiprašymo.

- Panelės, jei neprieštaraujate, kviesiu jus po vieną susipažinti. Neabejoju, kad jaučiatės ne mažiau išalkusios nei aš. Atleiskite, jei taip greitai neįsiminsiu vardų; jūsų čia ne tiek jau mažai.

Per kambarį nuvilnijo tylus kikenimas. Jis skubiai priėjo prie dešiniame priekinės eilės krašte sėdinčios mergaitės ir palydėjo ją prie sofų. Jie pasikalbėjo keletą minučių, tada atsistojo. Maksonas nusilenkė jai, ji padarė tūpsnį, grįžo prie savo stalelio, pasikalbėjo su šalia sėdinčia mergaite, ir viskas pasikartojo iš naujo. Pokalbiai truko tik kelias minutes, buvo kalbama pritildytais balsais. Jis stengėsi pažinti kiekvieną mergaitę greičiau nei per penkias minutes.

- Kaži kas jį domina? - paklausė Marli.

- Gal jam įdomu, kokie aktoriai tau gražiausi. Turėk mintyse parengusi sąrašėlių, - sušnibždėjau.

Marli ir Ešlė sukikeno.

Ne mes vienos kalbėjomės. Laukdamos savo eilės stengėmės prasiblaškyti ir kambaryje buvo girdėti švelnus balsų dūzgesys. O ką jau kalbėti apie aplink striksinčius operatorius, kurie klausinėjo mergaičių apie pirmąją dieną rūmuose, ar patiko kambarinės ir panašiai. Jiems stabtelėjus prie Ešlės ir manęs, leidau kalbėti jai.

Aš negalėjau atitraukti žvilgsnio nuo sofų. Kai kurios mergaitės buvo ramios ir elgėsi kaip damos, kitos iš jaudulio nenustygo vietoje. Eidama prie princo Maksono, Marli tirštai išraudo, o grįždama atgal spindėjo. Ešlė nervingu rankų judesiu keletą kartų palygino suknelę.

Jai grįžus jau buvau beveik išpilta prakaito - atėjo mano eilė. Giliai įkvėpiau ir suėmiau save į rankas. Ketinau prašyti didžiulės paslaugos.

Man artėjant jis atsistojo ir priėjo perskaityti mano segės.

- Amerika, tiesa? - ištarė jis su žaisminga šypsena lūpose.

- Taip. Esu girdėjusi jūsų vardą anksčiau, bet gal primintumėte? - Klausiau savęs, ar pradėti pokalbį juokeliu yra blogas sumanymas, bet Maksonas nusijuokė ir pakvietė sėstis.

Jis pasilenkė ir sušnibždėjo:

- Ar gerai miegojote, mano brangioji?

Nemačiau, kokia buvo mano išraiška išgirdus šį kreipinį, bet Maksono akys linksmi spindėjo.

- Aš vis dar nesu jūsų brangioji, - šikart atsakiau su šypsena. - Taip, kai tik nusiraminau, miegojau puikiai. Kambarinės turėjo kone traukti mane iš lovos; ten buvo labai patogiu.

- Džiaugiuosi, kad jums buvo patogiu, mano... Amerika, - pasitaisė jis.

- Dėkui, - pasakiau. Kurį laiką glamžiau suknelę, rinkdama tinkamus žodžius. - Aš labai atsiprašau, kad buvau jums šiurkšti. Prieš užmigdama suvokiau, kad nors man ši padėtis keista, neturiu kaltinti jūsų. Juk jūs niekuo dėtas, kad patekau čia, o ir *Atranka* nėra jūsų sumanymas. Ir kai jaučiausi be galo nelaiminga, jūs man buvote malonus, o aš... elgiausi klaikiai. Galėjote išmesti mane vakar, bet neišmetėte. Dėkui.

Maksono žvilgsnis buvo švelnus. Lažinuosi, kad visos mergaitės iki manęs jau spėjo nuo jo ištirpti. Būčiau pajutusi nerimą, kad jis taip į mane žiūri, bet, matyt,

tokia jo prigimtis. Akimirką jis nuleido galvą. Kai vėl pažvelgė į mane, pasilenkė pirmyn, padėdamas alkūnes sau ant kelių, tarsi būtų norėjęs, kad suprasčiau jo žodžių svarbą.

- Amerika, kol kas jūs esate su manim labai atvira. Aš be galo žaviuosi šiuo bruožu ir maloniai paprašysiu jūsų atsakyti man į vieną klausimą.

Linktelėjau, šiek tiek nuogaustaudama. Jis pasilenkė dar arčiau ir sušnibždėjo:

- Sakote atvykusi čia per klaidą, taigi manau, kad nenorite čia būti. Ar yra bent menkiausia galimybė, kad imsite puoselėti man... meilūs jausmus?

Nejučiomis pasimuisčiau. Aš nuoširdžiai nenorėjau jo ižvesti, bet šia tema turėjau kalbėti sąžiningai.

- Jūs esate labai malonus, Jūsų Didenybe, ir gražus, ir rūpestingas. - Jis nusišypsojo. Tyliu balsu pridūriau: - Bet dėl labai svarbių priežasčių vargu ar galėčiau.

- Gal paaiškintumėte smulkiau? - Jo veidas nepasikeitė, bet išgirdau nusivylimą, kurį sukėlė mano skubus atsisakymas. Dingtelėjo, kad jis prie to nepratęs.

Nenorėjau atsiverti, bet kaip kitaip jam mane suprasti. Taigi dar tyliau nei anksčiau atskleidžiau jam tiesą:

- Bijau... bijau, kad mano širdis kitur. - Pajutau drėkstant akis.

- Prašau neverkti! - sukuždėjo nuoširdžiai susirūpinęs Maksonas. - Neišmanau, ką daryti, kai moterys verkia!

Tai mane prajuokino, ir graudulys kuriam laikui atsitraukė. Princui akivaizdžiai palengvėjo.

- Ar norėtumėte, kad šiandien išleisčiau jus namo pas mylimąjį? - paklausė jis. Buvo aišku, kad mano kažkam kitam atiduota pirmenybė kėlė jam nerimo, bet, užuot supykęs, jis užjautė. Tai privertė mane juo pasitikėti.

- Čia ir yra bėda... kad aš nenoriu važiuoti namo.

- Tikrai? - Jis perbraukė pirštais plaukus, ir aš vėl nusijuokiau iš jo sumišimo.

- Galiu būti su jumis visiškai atvira?

Jis linktelėjo.

- Man reikia būti čia. Mano šeimai reikia, kad būčiau čia. Net jei paliktumėte mane čia savaitei, jiems tai būtų tikra palaima.

- Jums reikia pinigų?

- Taip. - Prisipažinusi pasijutau nesmagiai. Galėjo pasirodyti, kad aš juo naudojuosi. Tiesą sakant, tikriausiai ir naudojau. Bet ne vien. - Ir namuose... yra žmogus, - pažvelgiau į prinčą, - kurį matyti dabar man būtų per sunku.

Maksonas supratingai linktelėjo galvą, bet tylėjo.

Aš sudvejojau. Pamaniau, kad blogiausia, kas gali nutikti, tai būti išsiųstai namo, taigi kalbėjau toliau:

- Jei leistumėte man pasilikti, nors ir trumpam, mielai sudaryčiau sandorį, - pasiūliau.

Jo antakiai staigiai kilstelėjo.

- Sandorį?

Aš prikandau lūpą.

- Jei leistumėte man pasilikti... - Tai nuskambės taip kvailai. - Gerai, pažvelkite į save. Jūs princas. Visą dieną esate užimtas, padedate valdyti šalį, ir dar reikia ištaikyti laiko iš trisdešimt penkių, na, iš trisdešimt keturių mergaičių išsirinkti vieną? Ar nemanote, kad tai labai sunkus uždavinys?

Jis linktelėjo. Mačiau jo neapsimestinį nuovargį vien apie tai pagalvojus.

- Argi nebūtų geriau, jei tarp dalyvių turėtumėte savą žmogų? Pagalbininkę? Kaip draugę?

- Draugę? - paklausė jis.

- Taip. Leiskite man pasilikti, ir aš jums padėsiu. Aš būsiu jūsų drauge. - Tai išgirdęs jis nusišypsojo. - Jums nereikės manęs siekti. Jau žinote, kad nieko jums neįsaku. Bet galėsite su manimi kalbėtis kada tik panorėjęs, ir aš stengsiuosi padėti. Praėjusį vakarą sakėte, kad ieškote patikimos draugės. Kol iš tikrųjų tokią susirasite, aš galėčiau ja pabūti. Jei norite.

Jo išraiška buvo švelni, bet budri.

- Jau susipažinau beveik su visomis šiame kambaryje esančiomis merginomis, ir nežinau, kuri galėtų būti geresne drauge. Būčiau laimingas, jei pasiliktumėte.

Pajutau neapsakomą palengvėjimą.

- Kaip manote, - paklausė Maksonas, - ar galėčiau vadinti jus „mano brangioji“?

- Nė už ką, - sušnibždėjau.

- Aš stengsiuosi. Nemoku pasiduoti.

Aš juo patikėjau. Buvo neramu pagalvojus, kad jis dės pastangų.

- Ar jas visas taip vadinote? - linktelėjau kitų mergaičių kambaryje pusėn.

- Taip, ir, rodos, joms visoms patiko.

- Štai kodėl tai nepatinka man. - Aš atsistojau.

Maksonas tyliai sukikeno, atsistodamas su manimi. Būčiau susiraukusi, bet, tiesą sakant, tai buvo juokinga. Jis nusilenkė, aš padariau tūpsnį ir grįžau į savo vietą.

Jaučiausi tokia alkana, kad, regis, praėjo visa amžinybė, kol jis pasikalbėjo su mergaitėmis iš paskutinių eilių. Galiausiai grįžo paskutinioji, ir aš nekantriai

laukiau pirmųjų pusryčių rūmuose.

Maksonas nuėjo į kambario vidurį.

– Jei paprašysiu jūsų pasilikti, prašom sėdėti savo vietose. Jei ne, prašom eiti su Silvija į valgomąjį. Aš netrukus ateisiu.

Prašys pasilikti? Ar tai gerai?

Atsistojau ir nužingsniavau su dauguma dalyvių. Turbūt princas norėjo dar pabendrauti su kai kuriomis mergaitėmis. Ešlė buvo viena jų. Nėra jokių abejonių, kad ji ypatinga, tiesiog gimusi princesė. Su kitomis mergaitėmis man nebuvo tekę susipažinti. Jos irgi nerodė noro susipažinti su manimi. Kameros liko ten, pasirengusios filmuoti būsimas ypatingas akimirkas, o mes patraukėme pirmyn.

Įėjome į puotų kambarį. Ten dar didingesni, nei galėjau įsivaizduoti, sėdėjo karalius Klarksonas ir karalienė Amberli. Ten buvo daugiau filmavimo komandų, pasirengusių įamžinti mūsų pirmąjį susitikimą. Sudvejojau, klausdama savęs, ar turėtume grįžti prie durų ir laukti, kol būsime pakviestos. Tačiau kitos mergaitės – net jei ir dvejojo – žengė tolyn. Skubiai priėjau prie kėdės, tikėdamasi, kad neatkreipiau į save dėmesio.

Nepraėjus nė dviem sekundėm, įėjo Silvija ir apžvelgė kambarį.

– Panelės, – deja, šito dar nespėjome išmokti. Kai įeinate į kambarį, kuriame yra karalius ar karalienė, arba kai jie įeina į kambarį, kuriame esate jūs, turite padaryti tūpsnį. Kai į jus bus kreipiamasi, galite pakilti ir atsisėsti. Visos kartu, gerai? – Ir mes visos padarėme tūpsnius, atsigręžusios į pagrindinį stalą.

– Malonu jus matyti, mergaitės, – pasakė karalienė. – Prašom sėsti ir sveikos atvykusios į rūmus. Mes džiaugiamės jus priimdami. – Jos balsas buvo ramus, kaip ir veidas, bet gyvas.

Kaip Silvija buvo minėjusi, patarnautojai priėjo mums iš dešinės ir pripylė stiklines apelsinų sulčių. Lėkštes atnešė uždengtas ant didelių padėklų, ir vyresnieji liokajai nukėlė dangčius. Į veidą mušė kvapnus nuo blynų kylantis garas. Laimė, per kambarį nuvilnijęs susižavėjimo murmesys užgožė mano skrandžio urzgimą.

Karalius Klarksonas palaimino maistą, ir mes ėmėme valgyti. Po kelių minučių įėjo Maksonas, bet mums nespėjus pajudėti sušuko:

– Prašom nesistoti, panelės. Mėgaukitės pusryčiais. – Jis priėjo prie pagrindinio stalo, pabučiavo į skruostą motiną, tvirtai patapšnojo per nugarą tėvui ir įsitaisė jam iš kairės. Kažką pasakęs arčiausiai stovinčiam liokajui, kuris tyliai nusijuokė, ėmė valgyti.

Ešlė neatėjo. Ir nė viena kita iš paliktųjų mergaičių. Sutrikusi žvalgiausi,

skaičiuodama, kelių trūksta. Aštuonių. Aštuonių dalyvių.

Prieš mane sėdinti Kris atsakė į klausiamą mano žvilgsnį.

– Jos išvyko, – tarė ji.

Išvyko? O Dieve. Išvyko...

Neįsivaizdavau, ką jos per tas penkias minutes padarė, kad Maksonas supyko, bet netikėtai pajutau džiaugsmą, kad buvau su juo sąžininga.

Taigi likom dvidešimt septynios.

* *Tiny* (angl.) – smulkutė (vert. past.).

Dvyliktas skyrius

Filmavimo kameros, apsukusios ratą aplink kambarį, paliko mus mėgautis pusryčiais tyloje, galiausiai dar kartą nufotografavusios prinčą.

Toks netikėtas aštuonių dalyvių pašalinimas mane šiek tiek pribloškė, bet Maksonas neatrodė pernelyg nusiminęs. Jis nerūpestingai valgė, ir žiūrėdama į jį suvokiau, kad pati turėčiau pusryčiauti, kol maistas neataušo. Buvo be galo skanu. Apelsinų sultys tokios grynos, tad teko siurbčioti jas gurkšneliais. Kiaušinienė su kumpiu buvo dangiška, blynai meistriškai iškepti – ne per ploni, kokius kepdavau namie.

Kambaryje aidėjo daugybė atodūsių, tad žinojau, jog ne aš viena mėgaujuosi valgiu. Prisiminusi, kad reikia naudoti žnyplės, įsidėjau žemuoginį pyragaitį iš pintos lėkštės stalo viduryje. Tai darydama apsižvalgiau po kambarį, norėdama pamatyti, kaip kitos penktos kastos mergaitės mėgaujasi maistu. Tada ir pastebėjau, kad likau vienintelė šios kastos atstovė.

Kažin ar Maksonas tai suprato, – jis vargiai prisiminė mūsų vardus, – bet atrodė keista, kad jos abi išvyko. Jei naktį nebūčiau susipažinusi su Maksonu, ar jis ir mane būtų išspyręs? Svarsčiau tai, suleisdama dantis į žemuoginį pyragaitį. Jis buvo toks saldus, tešla tokia sluoksniuota, kad visi kiti mano pojūčiai tiesiog nublanko. Tramdžiau tylią aimaną, bet skanesnio gardėsio už šį nebuvo ragavusi. Atsikandau antrąkart, netgi nespėjusi nuryti pirmojo kąsnio.

– Panele Amerika, – išgirdau savo vardą.

Visų galvos kambaryje pasisuko į tą pusę; į mane kreipėsi princas Maksonas. Apstulbau, kad jis taip nerūpestingai gali kreiptis į mane ar į kurią kitą mergaitę visų akivaizdoje.

Pilna burna rūpėjo man labiau nei tas netikėtas kreipimasis. Prisidengusi ranka, mėginau kuo greičiau kramtyti. Netrukau ilgiau nei kelių sekundžių, bet kai tiek daug akių buvo įsmigusios į mane, rodos, praėjo visa amžinybė. Stengdamasi nuryti kąsnį, pamačiau savimi patenkintą Selestę. Matyt, jai atrodžiau silpna varžovė.

– Taip, Jūsų Didenybe, – galiausiai atsiliepiu.

– Ar pusryčiai skanūs? – Atrodė, kad Maksonas tuoj prapliups juokais iš mano sutrikusio veido arba iš mūsų pirmojo pokalbio smulkmenos, kurią jis prisiminė.

Pasistengiau išlikti rami.

– Jis puikus, Jūsų Didenybe. Šis žemuoginis pyragaitis... Na, aš turiu seserį, kuri

dar labiau mėgsta saldumynus nei aš. Manau, jo paragavusi, ji apsiverktų. Tai konditerijos šedevras.

Maksonas nurijo kąsnį ir atsilošė kėdėje.

- Tikrai manote, kad ji apsiverktų? - Rodos, ši mintis jį itin pralinksmino. Jis keistai reagavo į moteris ir ašaras.

Kiek pagalvojau.

- Tiesą sakant, taip. Ji nesugeba sulaikyti jausmų.

- Ar sutiktumėte lažintis iš pinigų? - skubiai paklausė princas.

Mergaitės sukiojo galvas, tarsi būtų stebėjusios teniso partiją.

- Jei tik jų turėčiau, būtinai lažinčiausi. - Nusišypsojau, pagalvojusi apie lažybas iš džiaugsmo ašarų.

- Ką norėtumėte pasiūlyti vietoj pinigų? Regis, jūs puikiai sugebate sudarinėti sandorius. - Princas mėgavosi šiuo žaidimu.

Puiku. Žaisiu.

- O ko jūs norėtumėte? - bandžiau jį sugluminti. Tada paklausiau savęs, ką galėčiau pasiūlyti žmogui, turinčiam viską.

- Ko *jūs* norėtumėte? - atrėmė jis mano klausimą.

Klausimas buvo žavus. Galvoti, ką Maksonas galėtų pasiūlyti man, buvo ne mažiau įdomu nei galvoti, ką aš galėčiau pasiūlyti Maksonui. Jam priklausė pasaulis. Taigi ko aš noriu?

Aš nepriklausiau pirmai kastai, bet gyvenau taip, tarsi priklausyčiau. Turėjau daugiau maisto, nei galėjau suvalgyti, ir patogiausią lovą, kokią tik galėjau įsivaizduoti. Žmonės man patarnavo, patiko man tai ar ne. Ir jei man ko nors prireiktų, tereikėjo paprašyti.

Vienintelis dalykas, kurio išties norėjau, - kad ši vieta mažiau panėšėtų į rūmus. Kad netoliese būtų mano šeima, o aš pati nebūčiau taip pasipuošusi. Negalėjau prašyti, kad mane aplankytų šeima. Juk prabuvau čia tik vieną dieną.

- Jei ji verks, noriu visą savaitę mėvėti kelnes, - pasiūliau.

Visi nusijuokė, bet tyliai ir mandagiai. Mano atsakymas pralinksmino netgi karalių ir karalienę. Karalienė į mane maloniai pasižiūrėjo.

- Sutarta, - tarė Maksonas. - O jei ji neapsiverks, rytoj po pietų turėsite pasivaikščioti su manimi po sodą.

Pasivaikščiojimas po sodą? Ir viskas? Juk tai nieko ypatingo. Prisiminiau, kaip praėjusį vakarą Maksonas sakė, kad yra saugomas. Gal jis nežinojo, kaip paprašyti laiko sau? Gal taip norėjo praplėsti akiratį?

Kažkuri dalyvė šalia manęs nepritariamai atsiduso. O Dieve. Supratau, kad jei

pralaimėsiu, man pirmai iš visų dalyvių bus oficialiai leista pabūti su princu akis į akį. Viena vertus, knietėjo tartis iš naujo, bet jei ketinu jam padėti, kaip žadėjau, negaliu atstumti jo pastangų susitikti.

- Jūs deratės atkakliai, pone, bet aš sutinku.

- Džastinai. - Liokajus, su kuriuo jis kalbėjo anksčiau, žengė žingsnį į priekį. - Suruošk žemuoginių pyragaičių siuntą ir nusiųsk šios panelės šeimai. Tegu kas nors palaukia, kol jos sesuo paragaus, ir praneša mums, ar ji tikrai apsiverks. Man be galo smalsu.

Džastinas linktelėjo ir išėjo.

- Parašykite laiškėlį savo šeimai, kad esate saugi. Po teisybei, jūs visos turėtumėte parašyti. Po pusryčių parašykite laiškus savo šeimoms, ir mes pasirūpinsime, kad jie būtų įteikti šiandien.

Mergaitės nusišypsojo ir laimingos atsiduso, kad pagaliau buvo prisimintos. Mes baigėme pusryčiauti ir išėjome rašyti laiškų. Ana surado man laiškinių popieriaus ir aš brūkštelėjau laišką savo šeimai. Nors pradžia buvo itin keista, visai nenorėjau, kad namiškiai rūpintųsi. Stengiausi rašyti labai linksmai.

*Brangieji, mama, tėti, Mei ir Džeradai,
jau spėjau be galo jūsų pasiilgti! Princas norėjo, kad parašytume namo ir praneštume savo šeimoms, jog esame saugios ir sveikos. Aš esu saugi ir sveika. Skristi lėktuvu buvo baisoka, bet savotiškai smagu. Iš taip aukštai pasaulis atrodo labai mažas!*

Mums davė daug nuostabių drabužių ir daiktų, ir aš turiu tris mielas kambarines, kurios padeda man apsirengti, viską tvarko ir pasako, kur eiti. Taigi jei visiškai sutrikčiau, jos visuomet žino, kur turiu būti, ir padeda man ten nukakti laiku.

Kitos mergaitės daugiausia drovios, bet manau, kad įsigijau draugę. Atmenate Marli iš Kento? Sutikau ją pakeliui į Anchelesą. Ji labai protinga ir draugiška. Jei man ir tektų netrukus grįžti namo, tikiuosi, ji nukeliaus iki galo.

Susipažinau su princu, su karaliumi ir karaliene. Iš arti jie atrodo dar didingesni. Su jais dar nekalbėjau, bet kalbėjau su princu Maksonu. Jis stebėtinai kilnus vaikinasis... Aš taip manau.

Man metas, bet myliu jus ir ilgiuosi. Kai tik galėsiu, parašysiu vėl.

Su meile

Amerika

Mano manymu, laiškas buvo linksmas, bet gal klydau. Įsivaizdavau, kaip Mei skaito jį po kelis kartus, tarp žodžių ieškodama paslėptų mano gyvenimo smulkmenų. Klausiau savęs, ar ji perskaitys jį prieš valgydama pyragaičius.

P. S. Mei, argi dėl šių žemuoginių pyragaičių neverta apsiašaroti?

Štai taip. Tai viskas, ką galėjau padaryti.

Deja, to neužteko. Tą vakarą į mano duris pasibeldė liokajus, jis atnešė laišką nuo mano šeimos ir naujieną.

- Ji neverkė, panele. Pasakė, kad skanesnių būti negali, - kaip jūs ir minėjote, - bet, tiesą sakant, neverkė. Jo Didenybė ateis pasiimti jūsų iš kambario rytoj apie penktą. Prašom būti pasiruošus.

Aš nelabai nusiminiau pralaimėjusi, bet jei rimtai, kelnės man būtų patikusios. Jei jau negaliu mėvėti kelnių, bent jau turiu laiškus. Pirmą kartą taip ilgai buvau atskirta nuo šeimos. Mes nebuvome turtingi, kad keliautume, ir aš vaikystėje neturėjau draugių, todėl nė nakties nesu miegojusi kitur, tik namie. Jei tik galėčiau kasdien gauti laiškus. Tikriausiai tai įmanoma, bet turbūt labai brangu.

Pirmiausia perskaičiau tėčio laišką. Jis daug rašė apie tai, kaip gražiai atrodžiau per televizorių ir kaip jis manim didžiavosi. Sakė, kad nereikėjo siųsti trijų dėžių pyragaičių, nes Mei išleps. Trys dėžės! Dėl Dievo meilės.

Toliau jis rašė, kad pas mus lankėsi Aspenas, - padėjo sutvarkyti popierius, - taigi vieną dėžę jis nunešė savo šeimai. Nežinojau, kaip man dėl to jaustis. Viena vertus, džiaugiasi, kad jie turės kuo pasilepinti. Kita vertus, įsivaizdavau, kaip jis dalijasi pyragaičiais su savo naujaja drauge. Galės ją palepinti. Klausiau savęs, ar jis pavydėjo Maksono dovanos, o gal džiaugėsi atsikratęs mano dėmesio.

Užgaišau prie tų eilučių daug ilgiau, nei derėjo.

Pabaigoje tėtis rašė esąs patenkintas, kad susiradau draugę, nes bendrauti visuomet buvau vangoka. Sulanksčiau laišką ir perbraukiau pirštu jo parašą išorinėje pusėje. Anksčiau nebuvo pastebėjusi, kaip keistai jis pasirašo.

Džerado laiškas buvo trumpas. Jis manęs pasiilgo, myli ir prašo atsiųsti daugiau maisto. Aš garsiai nusijuokiau.

Mama buvo valdinga. Net ir skaitydama girdėjau jos balsą, arogantiškai sveikinantį mane laimėjus princo palankumą - Džastinas pasakė jai, kad tik man vienai buvo leista siųsti namo dovanų - ir griežtai liepiantį ir toliau taip elgtis.

Gerai, mama, ir toliau kartosiu princui, kad su manimi jis neturi jokių šansų, ir

kaip įmanydama dažniau jį ižeidinėsiu. Nuostabus planas.

Džiaugiausi, kad Mei laišką pasilikau pabaigai.

Jis buvo itin lengvabūdiškas. Ji prisipažino be galo pavydinti man, kad valgau tokius skanėstus. Skundėsi, kad mama dabar daugiau jai nurodinėja. Pažįstamas jausmas. Kitą laiško dalį sudarė klausimų lavina. Ar Maksonas toks pat gražus kaip ir per televizorių? Kuo aš dabar apsirengusi? Ar ji galėtų atvykti pasisvečiuoti į rūmus? Ar Maksonas turi slaptą brolių, kuris vieną dieną norėtų ją vesti?

Aš kikenau ir priglaudžiau prie krūtinės laiškų pluoštelį. Pasistengsiu greitai atsakyti. Rūmuose turėtų būti telefonas, bet kol kas mums niekas apie tai nesakė. Net jei turėčiau jį savo kambaryje, kasdien skambinti namo tikriausiai būtų neįmanoma. Be to, smagu gauti laiškus. Jie liks kaip įrodymas, kad tikrai čia gyvenau.

Nuėjau miegoti nusiraminsi, kad mano šeimai sekasi puikiai, nugrimzdau į gilų miegą, jį trikdė tik nerimas, kad vėl būsiu viena su Maksonu. Priežasties negalėjau suvokti, bet vyliausi, kad jaudinuosi veltui.

- Gal įsikibtumėte man į parankę? - paprašė jis, kitą dieną lydėdamas mane iš kambario. Šiek tiek sudvejojau, bet įsikibau.

Kambarinės jau buvo apvilkusios mane vakarine suknele: mėlyna, paaukštintu liemeniu, pečius dengiančiomis rankovėlėmis. Mano rankos buvo nuogos, tad oda jautė standų Maksono kostiumo audinį. Kažkodėl jaučiausi nesmagiai. Matyt, jis tai pastebėjo, nes pamėgino nukreipti mano dėmesį.

- Gailiuosi, kad ji neverkė, - tarė jis.

- Ne, nesigailite, - mano linksmas tonas aiškiai parodė, kad pernelyg nenusiminiau dėl pralaimėjimo.

- Anksčiau man neteko lažintis. Buvo smagu laimėti, - jo balsas skambėjo atsiprašomai.

- Pradedančiojo sėkmė.

Jis nusišypsojo.

- Galbūt. Kitą kartą pasistengsime ją prajuokinti.

Akimirksniu ėmiau mintyse kurti scenarijus. Kokia dovana iš rūmų iki ašarų pralinksmintų Mei?

Maksonas suprato, kad galvoju apie sesutę.

- Kokia jūsų šeima?

- Ką turite galvoje?

- Jūsų šeima turi labai skirtis nuo manosios.

- Žinoma, - nusijuokiau. - Visų pirma niekas nepusryčiauja su diademomis.

Maksonas nusišypsojo.

- Ar Singerių namuose jos užsidedamos per vakarienę?

- Be abejo.

Jis tyliai sukikeno. Dingtelėjo, gal Maksonas visiškai nėra toks snobas, kokį jį įsivaizdavau.

- Na, aš esu vidurinioji iš penkių vaikų.

- Penkių!

- Taip, penkių. Beveik visos šeimos pas mus augina daug vaikų. Jei galėčiau, turėčiau daugybę.

- Rimtai? - Maksonas kilstelėjo antakius.

- Taip, - tyliai atsakiau. Šis troškimas man atrodė intymus. Jį žinojo tik dar vienas žmogus.

Plūstelėjo liūdesys, bet nuvijau jį.

- Šiaip ar taip, mano vyriausioji sesuo Kena ištekėjusi už ketvirtos kastos vyro. Dabar ji dirba fabrike. Mama nori, kad aš ištekėčiau bent jau už ketvirtos kastos, bet nenoriu mesti dainavimo. Man tai pernelyg patinka. Bet, kaip suprantu, dabar priklausau trečiai kastai. Tai išties keista. Manau, stengsiuosi ir toliau sieti savo gyvenimą su muzika, jei pavyks.

Kota yra antrasis. Jis dailininkas. Dabar jį matom retai. Vis dėlto jis atvyko manęs palydėti, bet tai ir viskas.

Toliau einu aš.

Maksonas nusišypsojo iki ausų.

- Amerika Singer, - paskelbė jis, - mano artimiausia draugė.

- Teisingai, - išpūčiau akis. Jokiu būdu negalėjau būti jo artimiausia drauge. Bent jau kol kas. Bet turėjau pripažinti, kad jis buvo vienintelis žmogus, kuriam kada nors esu išsipasakojusi, išskyrus šeimą ar mylimąjį. Na, Marli taip pat. Ar ir jis taip jautėsi?

Mes lėtai ejome koridoriumi link laiptų. Rodos, Maksonas niekur neskuba.

- Po manęs eina Mei. Tai ji mane pardavė ir neverkė. Garbės žodis, ji mane apiplėšė; nepatikėjau, kad neverkė! Ji dailininkė. Aš... aš ją dievinu.

Maksonas atidžiai žiūrėjo man į veidą. Apie Mei kalbėjau švelniai. Man patiko Maksonas, bet nežinojau, kiek galiu jam atsiverti.

- Tada Džeradas. Jis dar mažas, septynerių. Dar neapsisprendė, kur pasukti - į muziką ar į daile. Labiausiai jam patinka žaisti futbolą ir stebėti vabzdžius; tai yra

gerai, tik taip jis negalės užsidirbti pragyvenimui. Stengiamės, kad jis kuo daugiau išbandytų.

- Ką galite pasakyti apie savo tėvus? - neatlyžo princas.

- O ką jūs galite pasakyti apie savo tėvus?

- Jūs pažįstate mano tėvus.

- Ne, nepažįstu. Tik žinau visuomenės suformuotą jų įvaizdį. Kokie jie iš tikrųjų?

- trūktelėjau jo ranką, o tai buvo nemažas žygdarbis. Maksono rankos buvo didelės. Net ir per kostiumo medžiagą jčiau stiprius, stangrius raumenis. Maksonas atsiduso, bet nė kiek nesusierzino. Rodos, jam patiko būti traukiamam per dantį. Turbūt liūdna augti rūmuose neturint nei brolių, nei seserų.

Kai įžengėme į sodą, jis ėmė galvoti, ką atsakius. Mums einant pro šalį sargybiniai šelmiškai šypsojosi. Už jų laukė filmavimo komanda. Žinoma, jie norės dalyvauti pirmajame princo pasimatyme. Maksonas papurtė galvą, ir akimirksniu visi sugužėjo į vidų. Girdėjau, kaip kažkas nusikeikė. Netroškau, kad mane sekiočių operatoriai, bet juos išvartyti atrodė keista.

- Ar gerai jaučiatės? Atrodote nerami, - tarė Maksonas.

- Jus trikdo verkiančios moterys, mane trikdo vaikščiojimas su princu, - gūžtelėjau pečiais.

Maksonas tyliai nusijuokė, bet nutylėjo. Nors dar buvo ankstoka, einant į vakarų pusę, saulę užstojo didžiulis miškas. Virš mūsų užslinko šešėlis, sukurdamas tamsos palapinę. Kai aną vakarą ieškojau vienumos, norėjau atsidurti kaip tik čia. Regis, dabar išties esame vieni. Mes ėjome tolyn, tolyn nuo rūmų, ten, kur nepasiekia sargybinių ausys.

- Kuo aš jus taip trikdau?

Padvejojau, bet pasakiau tiesą:

- Savo būdu. Savo ketinimais. Nežinau, ko tikėtis iš šio trumpo pasivaikščiojimo.

- A, - jis liovėsi ėjęs ir atsistojo prieš mane. Mes stovėjome labai arti vienas kito, ir, nors oras buvo vasariškai šiltas, mano nugara perbėgo šaltukas. - Turbūt jau supratote, kad nesu žmogus, kalbantis užuolankomis. Pasakysiu, ko iš jūsų noriu.

Maksonas žengė žingsnį artyn.

Pajutau, kaip oro gurkšnis įstrigo gerklėje. Atsidūriau padėtyje, kurios baiminausi. Nei sargybinių, nei kamerų - nieko, kas jį sulaikytų.

Nejučia smogiau keliu Jo Didenybei į šlaunį. Skaudžiai.

Maksonas šūktelėjo ir pasilenkė, trindamasis užgautą vietą, o aš nuo jo atsitraukiau.

- Už ką?

- Jei paliesite mane, bus dar blogiau! - pagrasinau.

- Ką?

- Pasakiau, jei...

- Ne, ne, išprotėjusi mergaite, girdėjau jūsų išpėjimą. - Maksonas nusivaipė. -

Bet ką, po šimts, norite tuo pasakyti?

Mane išpylė karštis. Aš padariau klaidingą išvadą ir pasirengiau priešintis tam, kas nė neketino įvykti.

Susirūpinę dėl mūsų kivičio atbėgo sargybiniai. Pasilenkęs Maksonas rankos mostu liepė jiems pasišalinti.

Kuri laiką tylėjome. Atslūgus skausmui, Maksonas atsistojo prieš mane.

- Ko, jūsų manymu, aš norėjau? - paklausė jis.

Panarinau galvą ir iškaitau.

- Amerika, ko, jūsų manymu, aš norėjau? - Jo balsas buvo liūdnas. Įžeisto žmogaus. Matyt, jis suprato, ką pamaniau, ir jam tai nepatiko. - Viešoje vietoje? Jūs pagalvojote... Dėl Dievo. Aš džentelmenas!

Jis patraukė tolyn, paskui atsisuko.

- Kodėl pasisiūlėte padėti, jei esate apie mane tokios blogos nuomonės?

Nedrišau pažvelgti jam į akis. Nenutuokiau, kaip paaiškinti, kad buvau išpėta, kas gali nutikti, kad tamsa ir nuošalumas sukėlė man keistą jausmą, kad esu buvusi viena tik su savo vaikinu.

- Vakarieniausite savo kambaryje. Šį klausimą išspręsiu rytoj.

Palaukiau sode, kol įsitikinau, kad visos kitos mergaitės susirinko į valgomąjį, o tada, prieš grįždama į savo kambarį, slampinėjau koridoriumi. Man įėjus Ana, Merė ir Lusė nesitvėrė džiaugsmu. Pristigau ryžto pasakyti joms, kad ne visą laiką praleidau su princu.

Vakarienė jau buvo atnešta ir laukė ant stalo prie balkono. Dabar, kai negalvojau apie savo pažeminimą, pajutau alkį. Bet ne ilgas mano nebuvimas sujaudino kambarines. Ant lovos, maldaudama atidaryti, gulėjo labai didelė dėžė.

- Ar galime pamatyti, kas joje? - paklausė Lusė.

- Luse, tai nemandagu, - papriekaištavo Ana.

- Ją atnešė, vos tik išėjote! Nuo to laiko mes ir spėliojame! - sušuko Merė.

- Mere! Taip elgtis nedera! - subarė Ana.

- Nesijaudinkite, mergaitės. Aš paslapčių neturiu. Jei rytoj būsiu išspirta, papasakosiu jums kodėl.

Blausiai joms nusišypsojusi, prisitraukiau didelę raudoną dėžę. Viduje buvo trys poros kelnų - vienos drobinės, kitos dalykiškesnės, bet minkšto audinio ir pačios

nuostabiausios džinsinės. Ant viršaus buvo kortelė su Ilėjos emblema.

Jūs prašote tokių paprastų dalykų, kad negaliu atsakyti. Bet mano labai prašau mūvėti jas tik šeštadieniais. Dėkoju už draugiją.

Jūsų draugas

Maksonas

Tryliktas skyrius

Man neteko ilgai gėdytis ar rūpintis dėl to, kas nutiko. Kitą rytą kambarinės rengė mane, nerodydamos nė menkiausio nerimo, todėl pamaniau, kad apačioje esu laukiama. Net ir leidimas ateiti į apačią pusryčių buvo Maksono gerumo ženklas, kurio nesitikėjau: jis man padovanojo paskutinius pusryčius, dar akimirką pabūti viena iš atrinktųjų gražuolių.

Pusryčiai buvo įpusėję, kai Kris, sukaupusi drąsą, paklausė manęs apie pasimatymą.

- Kaip praėjo? - paklausė ji tyliai, kaip ir derėjo kalbėti prie stalo. Bet tie du trumpi žodžiai privertė prie stalo įtempti ausis, merginos sukluso.

Aš giliai įkvėpiau.

- Neįtikėtina.

Mergaitės susižvelgė, aiškiai trokšdamos išgirsti daugiau.

- Kaip jis elgėsi? - paklausė Tinė.

- Hmm, - stengiausi atsargiai rinkti žodžius. - Ne taip, kaip tikėjausi.

Šį kartą per stalą nuvilnijo murmesys.

- Ar tyčia taip darai? - įsiterpė Zoji. - Jei taip, tai siaubingai nedora.

Papurčiau galvą. Kaip galėjau papasakoti?

- Ne, tik...

Bet trikdantis triukšmas iš koridoriaus išgelbėjo mane nuo atsakymo.

Šūksniai buvo keisti. Per trumpą viešnagę rūmuose negirdėjau nė vieno tokio garsaus šūktelėjimo. Be to, grindimis taukšinių sargybinių batų, atidaromų ir uždaromų masyvių durų ir lėkštes liečiančių šakučių garsai skambėjo tarsi muzika. Kilo tikra sumaištis.

Rodos, karališkoji šeima suprato tai anksčiau už mus.

- Panelės, į kambario gilumą! - sušuko karalius Klarksonas ir pribėgo prie lango.

Sutrikusios mergaitės klusniai pakilo ir lėtai patraukė link pagrindinio stalo. Karalius stengėsi nuleisti švieslaidę. Ši buvo metalinė ir cypdama pasidavė. Šalia Maksonas nuleido ir kitą. Prie trečios švieslaidės skubėjo miela ir gležna karalienė.

Tada į kambarį plūstelėjo sargybinių banga. Prieš uždarant, užsklendžiant ir grotomis apsaugant milžiniškas duris, pamačiau, kaip dalis jų išsirikiavo iš lauko.

- Jie rūmų teritorijoje, Jūsų Didenybe, bet mes juos sulaikome. Panelės turėtų

išeiti, tačiau mes labai arti durų...

- Supratau, Maksonai, - atsakė karalius, nutraukdamas sakinį.

Suvokiau, kad į rūmų teritoriją įsiveržė sukilėliai.

Aš to tikėjausi. Juk rūmuose buvo tiek daug svečių, vyko tiek daug pasiruošimų. kažkas tikrai turėjo ką nors pamiršti, taip sukeldamas grėsmę mūsų saugumui. Ir jei net nebūtų buvę lengva patekti į rūmus, šis metas puikiai tiko riaušėms pradėti. Iš esmės pati *Atranka* kėlė nerimą. Buvau įsitikinusi, kad sukilėliai nekentė jos, kaip ir viso kito, kas susiję su Ilėja.

Bet kad ir kokie būtų jų kėsmai, aš lengvai nepasiduosiu.

Stumtelėjusi kėdę taip staigiai, kad ši nuvirto, pribėgau prie artimiausio lango nuleisti metalinės švieslaidės. Kelios kitos mergaitės, suvokusios mums iškilusią grėsmę, padarė tą patį.

Tik akimirksnio prireikė švieslaidei nuleisti, bet užrakinti ją buvo šiek tiek sunkiau. Vos tik pavyko užstumti skląstį, kažkas rėžėsi į metalinę plokštę iš lauko. Aš spiegdama mečiau atgal, užkliuvau už apvirtusios kėdės ir pargriuvau ant žemės.

Prie manęs pripuolė Maksonas.

- Nesusižeidėte?

Skubiai apsičiupinėjau. Tikriausiai ant šlaunies liks mėlynė, ir labai nusigandau, bet daugiau nieko baisaus nenutiko.

- Ne, viskas gerai.

- Į kambario gilumą. Tuoj pat! - įsakė jis, padėdamas man atsistoti. Tada nubėgo tolyn, čiupdamas iš baimės sustingusias mergaites ir stumdamas jas į tolimiausią kampaną.

Aš paklusau ir nubėgau į kambario gilumą prie būrelin susispietusių mergaičių. Kai kurios verkė; kitos, ištiktos šoko, stebeilijo nematančiais žvilgsniais. Tinė nualpo. Daugiausia paguodos teikiantis reginys buvo įdėmus karaliaus Klarksono pokalbis su sargybiniu prie užpakalinės sienos, pakankamai toli, kad mergaitės negirdėtų. Viena ranka jis laikė saugiai apglėbęs karalienę, ši stovėjo šalia jo tyli ir išdidi.

Kiek kartų jai teko išgyventi užpuolimus? Mums būdavo pranešama, kad tai nutinka keliskart per metus. Tai baisu. Vilčių jai... jos vyrui... ir jos vieninteliam vaikui liko vis mažiau. Be abejo, galiausiai sukilėliai perpras, kaip pasiekti, ko nori. Tačiau ji stovėjo čia aukštai pakelta galva, veide atsispindėjo nesudrumsčiama ramybė.

Apžvelgiau mergaites. Ar kuriai nors jų užtektų stiprybės būti karaliene? Tinė

vis dar nebuvo atgavusi sąmonės. Selestė ir Bariel šnekučiavosi. Žinojau, kaip atrodo atsipalaidavusi Selestė, dabar ji irgi buvo nusigandusi. Vis dėlto, palyginti su kitomis, puikiai slėpė emocijas. Kitos dalyvės buvo prie isterijos ribos ir atsiklaupusios žliumbė. Kai kurios patyrė psichologinį šoką. Jų veidai buvo tušti, jos išsiblaškiusios gražė rankas, laukdamos, kol visa tai baigsis.

Marli negarsiai verkė, bet neatrodė palūžusi. Čiupau ją už rankos ir trūktelėjau.

- Nusišluostyk akis ir tuoj pat atsitiesk, - sušukau jai į ausį.

- Ką? - sucypė ji.

- Paklausk mane.

Marli nusišluostė veidą į suknelės palankus ir atlošė pečius. Ji palietė veidą - veikiausiai tikrino, ar nenutekėjo makiažas. Tada atsigręžė ir pažvelgė į mane laukdama pritarimo.

- Šaunuolė. Atleisk, kad nurodinėju, bet šįkart pasikliauk manimi. - Blogai jaučiausi įsakinėdama jai, kai aplink dėjosi tokie pribloškiantys dalykai, bet ji turėjo atrodyti rami kaip karalienė Amberli. Juk Maksonas norėtų, kad jo karalienė būtų tokia pat drąsi, o Marli privalo laimėti.

Marli linktelėjo.

- Tu teisi. Dabar visi esame saugūs. Neverta taip baimintis.

Aš jai atsakiau linktelėjimu, nors ji klydo. Saugūs buvo ne visi.

Sargybiniai susirūpinę stovėjo prie masyvių durų. Sunkūs daiktai vėl ėmė skrieti į sieną ir langus. Čia nebuvo laikrodžio. Neturėjau supratimo, kiek tęsiasi užpuolimas, tad mano nerimas dar labiau sustiprėjo. Kaip sužinosime, ar sukilėliai pateko į vidų? Ar tik tuomet, kai pradės daužyti duris? O gal jie jau viduje, tik mes to nežinome?

Nebegalėjau pakelti tokio nerimo. Įdėmiai žiūrėjau į vazą su egzotiškais gėlėmis, - nežinojau nė vienos jų pavadinimo, - ir kramčiau dailiai nulakuotą nagą. Apsimečiau, kad pasaulyje man niekas nerūpi, tik šios gėles.

Galiausiai Maksonas priėjo prie mūsų pasiteirauti, kaip jaučiamės. Jis stovėjo šalia irgi žiūrėdamas į gėles. Nė vienas mūsų nežinojome, ką pasakyti.

- Kaip laikotės? - galiausiai paklausė jis.

- Nekaip, - sušnibždėjau.

Akimirką jis patylėjo.

- Rodos, negalvojate.

- Kas nutiks mano kambarinėms? - paklausiau, išreikšdama savo didžiausią susirūpinimą. Žinojau, kad esu saugi. Ar jos saugios? O jei kuri nors jų eis koridoriumi, kai įsiverš sukilėliai?

- Jūsų kambarinėms? - paklausė jis manęs kaip kokios kvailės.

- Taip, mano kambarinėms. - Pažvelgiau jam į akis, priversdama susigėsti, nes tik rinktinė mažuma iš rūmuose gyvenančiųjų yra saugoma. Jau buvau bepravirkstanti. Nenorėjau rodyti ašarų, tad ėmiau greitai kvėpuoti stengdamasi susitvardyti.

Jis pažvelgė man į akis ir, rodos, suprato, kad esu tik viena pakopa aukščiau už kambarinę. Keista, jog didžiausias skirtumas tarp manęs ir Anos tebuvo atranka.

- Dabar jos turėtų būti pasislėpusios. Pagalbiniai darbuotojai turi savas patalpas. Sargyba sugeba greitai ir laiku visus perspėti. Joms neturėtų nieko nutikti. Įprastai veikia signalizacija, bet per pastarąjį įsiveržimą sukilėliai ją kruopščiai išmontavo. Buvo bandyta pataisyti, bet... - Maksonas atsiduso.

Aš žiūrėjau į grindis, mėgindama nuraminti sukuriuojančias mintis.

- Amerika, - ištarė jis maldaujamai.

Atsigrėžiau į Maksoną.

- Joms viskas gerai. Sukilėlių išpuolis buvo nestaigus, o čia visi žino, kaip elgtis iškilus pavojui.

Aš linktelėjau. Valandėlę tyliai pastovėjome, tada pajutau, kad jis ketina eiti.

- Maksonai, - sušnibždėjau.

Jis atsigrėžė šiek tiek nustebeš, kad buvo taip nepagarbiai pašauktas.

- Dėl vakarykščio. Leiskite man paaiškinti. Kažkoks vyras, atvykęs supažindinti manęs su konkurso taisyklėmis, liepė man niekada jums neatsakyti. Kad ir ko prašytumėte. Niekada.

Princas apstulbo.

- Ką?

- Jo žodžiai nuskambėjo taip, tarsi jūs galėtumėte prašyti tam tikrų paslaugų. Pats sakėte, kad nedaug laiko teko leisti su moterimis. Suėjus aštuoniolikai.... Be to, liepėte televizijos operatoriams pasišalinti. Aš išsigandau, kai priėjote taip arti.

Maksonas papurtė galvą, stengdamasis viską perprasti. Dabar jo įprastai ramiame veide ryškėjo pažeminimas, įniršis ir abejonės.

- Ar visoms taip buvo pasakyta? - paklausė jis, priblokštas tokios minties.

- Nežinau. Nemanau, kad daugeliui mergaičių reikėtų tokio perspėjimo. Jos tikriausiai laukia, kada galės prie jūsų prisiglausti, - pasakiau linktelėdama į kitas dalyves.

Maksonas nelinksmiai nusijuokė.

- Bet jūs nelaukiate, taigi nė nesuabejojusi smogėte keliu man į tarpkoją. Tiesa?

- Aš taikiausi į šlaunį!

- Na jau. Vyriui nereikia tiek daug laiko atsigauti nuo smūgio keliu į šlaunį, - skeptiškai atsakė jis.

Nejučiomis nusijuokiau. Laimė, Maksonas irgi. Kaip tik tada pasipylė smūgiai į langus, ir mes nutilome. Akimirką jau buvau pamiršusi, kur esu. Man reikėjo šiek tiek daugiau to užsimiršimo. To reikalavo sveikas protas.

- Kaip sekasi tvarkytis su pilnu verkiančių moterų kambariu? - paklausiau. Jo veide atsispindėjo komiškas sumišimas.

- Visame pasaulyje nėra labiau trikdančio dalyko! - skubiai sukuždėjo jis.

- Pamėginkite patapšnoti joms per petį ir pasakykite, kad viskas bus gerai. Gana dažnai verkiančios mergaitės visai nenori, kad išspręstum jų bėdą; jos tenori būti nuramintos, - patariau.

- Tikrai?

- Na, taip.

- Negi taip paprasta? - Jo balse pynėsi intriga ir abejonė.

- Aš sakiau „gana dažnai“, o ne visada. Bet tikriausiai tai padės daugeliui iš čia esančiųjų.

Jis atsiduso.

- Abejoju. Dvi jau paklausė, ar leisiu joms išvykti, jei tai kada nors baigsis.

- Maniau, mums neleidžiama taip elgtis. - Tačiau ko čia stebėtis. Jei jis sutiko leisti man pasilikti kaip draugei, matyt, smulkmenos jam nelabai rūpi. - Ką ketinate daryti?

- O ką galėčiau? Nelaikysiu jų čia prievarta.

- Gal jos apsigalvos, - viltingai pasakiau.

- Gal. - Jis nutilo. - O kaip jūs? Ar ir jus jau atbaidė? - paklausė jis beveik žaismingai.

- Atvirai? Aš buvau įsitikinusi, kad po pusryčių išsiųsite mane namo, - prisipažinau.

- Atvirai? Buvau apie tai pagalvojęs.

Mudu ramiai vienas kitam nusišypsojome. Mūsų draugystė, - jei galima ją taip pavadinti, - buvo keista, tačiau bent jau nuoširdi.

- Jūs man neatsakėte. Ar norite išvykti?

Vėl kažkas trenkėsi į sieną, tad šis pasiūlymas atrodė viliojantis. Baisiausias užpuolimas, kurį teko patirti namie, buvo Džerado, tada jis mėgino pavogti iš manęs valgį. Mergaitės čia manęs nemėgo, su šiais drabužiais buvo karšta, jos stengėsi mane nuskriausti, ir apskritai jaučiausi nesmagiai. Bet tai naudinga mano šeimai ir buvo malonu jaustis sočiai. Maksonas išties atrodė šiek tiek suglumęs, o

aš turėčiau galimybę ilgėliau pabūti toli nuo *jo*. Kas žino, gal ir galėčiau padėti išrinkti būsimą princesę.

Pažvelgiau Maksonui į akis.

- Jei manęs neišspirsite, liksiu.

Jis nusišypsojo.

- Gerai. Pamokysite mane naujų gudrybių, tokių kaip tapšnojimas per petį.

Aš nusišypsojau jam. Viskas buvo ne taip, kaip turėtų būti, bet gal iš to išeis kas nors doro.

- Amerika, ar padarytumėt man paslaugą?

Aš linktelėjau.

- Visi žino, kad vakar vakare mudu praleidome daug laiko. Jei kas nors paklaus, ar pasakysite, kad aš ne... kad aš neketinau...

- Žinoma. Ir labai dėl visko atsiprašau.

- Turėjau nujausti, kad kaip tik jūs nepaklusite nurodymui.

Keletas sunkių daiktų vienu metu rėžėsi į sieną, ir būrelis mergaičių suklykė.

- Kas jie? Ko jie nori? - paklausiau.

- Kas? Sukilėliai?

Aš linktelėjau.

- Nelygu, ko paklausite. Ir apie kurią grupuotę kalbate, - atsakė jis.

- Vadinasi, jų ne viena? - Tai dar labiau pablogino padėtį. Jei čia puolė viena grupuotė, ką padarytų dvi ar daugiau? Baisiai neteisinga buvo slėpti tai nuo mūsų. Sukilėlis yra sukilėlis, bet Maksonas kalbėjo taip, tarsi vieni būtų blogesni už kitus.

- Kiek jų yra?

- Dvi - šiauriečiai ir pietiečiai. Šiauriečiai puola dažniau. Jie yra arčiau, gyvena drėgnoje Laiklio žemėje netoli Bellinghamo, į šiaurę nuo rūmų. Niekas ten nenori gyventi - tarp vienu griuvėsių, bet jie įsikūrė, nors aš manau, kad klajoja. Klajonės yra viena mano versijų, kurios niekas nenori išgirsti. Bet yra daug mažesnė tikimybė, kad jie įsilauš, o kai įsilaužia, žala būna... ne tokia jau didelė. Tikriausiai dabar mus puola šiauriečiai, - pasakė princas per ūžesį.

- Kodėl? Kuo jie skiriasi nuo pietiečių?

Regis, Maksonas dvejojo, ar atskleisti man šią informaciją. Jis apsižvalgė, ar niekas mūsų negirdi. Aš irgi apsižvelgiau ir pamačiau, kad keletas mus stebi. Ypač Selestė. Ji tarsi norėjo sudeginti mane žvilgsniu. Greitai nusukau akis. Stebėtojų nebuvo pakankamai arti, kad girdėtų mūsų pokalbį. Priėjęs prie tos pačios išvados, Maksonas pasilenkė ir sušnibždėjo:

- Jų išpuoliai dažniau neša... mirtį.

Aš krūptelėjau.

- Mirtį?

Jis linktelėjo.

- Kiek suprantu iš padarinių, jie puola kartą ar du per metus. Manau, visi mėgina slėpti nuo manęs statistiką, bet aš nesu kvailas. Jiems įsiveržus, miršta žmonės. Bėda ta, kad abi grupuotės atrodo panašiai - dauguma jų apiplyšę vyrai, liesi, bet stiprūs; jie neturi jokių skiriamųjų ženklų, - taigi nežinome, kas mus puola, kol ataka nepasibaigia.

Apsižvalgiau po kambarį. Jei Maksonas klysta ir mus puola pietiečiai, daugeliui gresia pavojus. Vėl prisiminiau savo vargšes kambarines.

- Bet aš vis tiek nesuprantu, ko jie siekia.

Maksonas gūžtelėjo pečiais.

- Pietiečiai nori mus sutriuškinti. Tikriausiai yra įpykę ir pavargę gyventi atskirti nuo visuomenės. Jie netgi nepriklauso aštuntai kastai, nes nedalyvauja visuomeniniame gyvenime. Tačiau šiauriečiai yra mums paslaptis. Tėvas sako, kad jie tik nori pridaryti mums rūpesčių, nuversti mūsų valdžią, bet aš taip nemanau. - Akimirką jis išdidžiai patylėjo. - Aš turiu kitą versiją.

- Ar man ją išdėstysit?

Maksonas vėl sudvejojo. Dingtelėjo, kad šikart bijo ne tiek mane išgąsdinti, kiek būti išjuoktas.

Jis priėjo artyn ir sušnibždėjo:

- Manau, jie kažko ieško.

- Ko? - paklausiau.

- Šito aš nežinau. Per užpuolimą šiauriečiai apsvaigina, sužeidžia arba suriša sargybinius, bet niekada nenužudo. Tarsi nenorėtų būti persekiojami. Tačiau jie išsiveda kai kuriuos žmones, ir tai kelia nerimą. O kambariuose, į kuriuos jie patenka, palieka baisią netvarką. Kiekvienas stalčius ištrauktas, lentynos apieškotos, kilimai atversti. Sudaužyta daugybė daiktų. Nepatikėtumėt, kiek fotoaparatus pakeičiau per tą laiką.

- Fotoaparatus?

- O, - ištarė jis droviai. - Man patinka fotografuoti. Vis dėlto jie išsineša nedaug. Žinoma, tėvas mano versiją laiko nesąmone. Ko galėtų ieškoti rūmuose būrys beraščių barbarų? Bet aš vis tiek laikausi savo nuomonės.

Darėsi įdomu. Jei neturėčiau nė skatiko ir žinočiau, kaip įsilaužti į rūmus, išsineščiau visas brangenybes, kokias tik rasčiau; viską, ką galėčiau parduoti. Įsibrovę čia sukilėliai turi turėti kažkokį tikslą, be politinių reikalavimų.

- Laikote mano prielaidą kvaila? - paklausė Maksonas, pabudindamas mane iš spėlionių.

- Ne, nekvaila. Painia, bet ne kvaila.

Mudu nusišypsojome. Jei Maksonas būtų tiesiog Maksonas Skrivas, o ne Maksonas, būsimasis Ilėjos karalius, norėčiau, kad toks žmogus gyventų mano kaimynystėje ir aš galėčiau su juo pasišnekučiuoti.

Jis atsikrenkštė.

- Tikriausiai turiu atlikti savo užduotį.

- Taip, nemažai panelių tikrai spėlioja, kur taip ilgai užtrukote.

- Taigi, *bičiule*, gal pasiūlytumėte, su kuria dabar pasikalbėti?

Aš nusišypsojau ir pažvelgiau per petį, norėdama įsitikinti, kad mano kandidatė į princeses vis dar tvardosi. Taip ir buvo.

- Ar matote šviesiaplaukę rožine suknele? Tai Marli. Miela, labai švelni, mėgsta filmus. Eikite.

Maksonas sukikeno ir patraukė prie jos.

Laikas valgomajame, rodos, prilygo amžinybei, bet puolimas tetruko šiek tiek ilgiau kaip valandą. Vėliau sužinojome, kad sukilėliai nebuvo įsiveržę į rūmus, tik į teritoriją. Sargybiniai nešaudė į sukilėlius, kol šie nepradėjo svaidyti plytų į paradines duris - jas lupo iš rūmų sienų, - ir mėtyti sugedusio maisto į langus.

Galiausiai, dviem vyrams pernelyg priartėjus prie durų, buvo pradėta šaudyti, ir sukilėliai išsilakstė. Jei Maksono prielaida teisinga, čia būta šiauriečių.

Dar kurį laiką, kol buvo išžvalgyta rūmų teritorija, mus laikė paslėptas. Paskui buvome išleistos į savo kambarius. Aš ėjau susikabinusi su Marli. Nors iki šiol tvardžiausi, išpuolio sukelta įtampa mane išvargino, ir aš džiaugiausi, kad yra kas atitraukia mano dėmesį.

- Vis dėlto jis tau leido mėvėti kelnes? - paklausė Marli.

Iškart ėmiau klausinėti apie Maksoną, nekantraudama sužinoti, kaip praėjo jų pokalbis.

- Jis labai kilnus.

- Mano manymu, žavu, kad jis yra kilnus laimėtojas.

- Jis yra kilnus laimėtojas. Maloningas net tuomet, kai su juo pasielgiama neteisingai. Pavyzdžiui, gauna smūgį keliu į karališkuosius deimantus.

- Ką turi galvoje?

- Nieko. - Nenorėjau aiškinti. - Apie ką judu šiandien kalbėjotės?

- Na, jis paklausė, ar norėčiau šią savaitę su juo susitikti. - Marli paraudo.

- Marli! Tai nuostabu!

- Tyliau! - tarė ji žvalgydamasi, nors kitos mergaitės jau buvo pakilusios laiptais.

- Stengiuosi nepuoselėti vilčių.

Kurią laiką patylėjome, tada ji pratrūko:

- Ko čia slapukauti? Aš taip džiaugiuosi, kad vos tveriu savame kailyje! Tikiuosi, jis ilgai nedels manęs pakviesti.

- Jei jau paklausė, neabejoju, kad netrukus pakvies. Žinoma, kai tądien baigs valdyti šalį.

Ji nusijuokė.

- Negaliu patikėti! Žinojau, kad jis gražus, bet niekada negali numanyti, kaip elgsis. Jaudinausi, kad jis nebūtų... na, nežinau, pasipūtęs ar panašiai.

- Aš irgi jaudinausi. Bet, tiesą sakant, jis... - Koks, tiesą sakant, yra Maksonas? Na, jis šiek tiek pasipūtęs, bet ne atstumiantis, kaip įsivaizdavau. Tikras princas, bet toks... normalus.

Marli manęs nesiklausė - jau spėjo paskęsti savo svajonėse. Tikėjausi, Maksonas atitiks jos susikurtą įvaizdį. Ir ji bus ta mergaitė, kurios jis nori. Pamojavusi palikau ją ir nuėjau į savo kambarį.

Vos tik atidariau duris, mintys apie Marli ir Maksoną išlėkė man iš galvos. Ana ir Merė klūpojo prie labai nusiminusios Lusės. Jos veidas buvo raudonas nuo skruostais besiritančių ašarų; įprastinis vos pastebimas drebulys peraugęs į traukulius.

- Nusiramink, Luse, viskas gerai, - šnibždėjo Ana, glostydamą susivėlusius Lusės plaukus.

- Visa tai jau baigėsi. Niekas nenukentėjo. Tu saugi, brangioji, - guodė Merė, laikydama trūkčiojančią draugės ranką.

Sukrėsta netekau žado. Aš neturėjau matyti Lusės kovos su negalia. Ėmiau atatupsta trauktis iš kambario, bet Lusė mane pastebėjo.

- Ap-ap-apgailestauju, panele, panele, panele... - mikčiojo ji.

Kitos dvi merginos susirūpinusios pakėlė akis.

- Nesibaimink. Kaip jautiesi? - paklausiau, uždarydama duris, kad niekas jos nepamatytų.

Lusė vėl pamėgino prabilti, bet liežuvis neklausė. Ją smaugė ašaros, drebulys purtė smulkutį kūną.

- Ji atsigaus, panele, - įsiterpė Ana. - Prireiks kelių valandų, bet kai visur stos tylą, ji aprims. Jei nepagerės, nuvesime ją į ligoninės sparną. - Ana ėmė kalbėti

tyliau: - Tik Lusė to nenori. Jei, jų manymu, esi netinkama, būsi įdarbinta skalbykloje ar virtuvėje. Lusei patinka būti kambarine.

Nuo ko Ana slėpė šiuos žodžius? Mes buvome apstojusios Luse, o ji net ir tokios būklės viską aiškiai girdėjo.

- P-p-prašau, panele. Aš ne-aš ne... - mėgino prašnekti.

- Ššš. Niekas tavęs neįduos, - patikinau. Tada pažvelgiau į Aną ir Merę. - Padėkite paguldyti ją į lovą.

Padaryti tą trise būtų buvę lengva, bet Lusė rangėsi taip, kad jos rankos ir kojos vis išslysdavo mums iš rankų. Prireikė nemažai pastangų jai įkelti. Kai apkamšėme Luse apklotais, regis, patogi lova padėjo jai daug labiau nei mūsų žodžiai. Drebulys sumažėjo, bereikšmis merginos žvilgsnis nukrypo į baldakimą virš lovos.

Merė, atsisėdusi ant lovos krašto, pradėjo niūniuoti. Tai ryškiai priminė man, kaip slaugydavau sergančią Mei. Nusivedžiau Aną į kampą, kad negirdėtų Luse.

- Kas nutiko? Ar kas nors buvo įsiveržęs? - paklausiau. Tikėjausi išgirsti tiesą.

- Ne, ne, - patikino mane Ana. - Lusei visuomet taip nutinka puolant sukilėliams. Vien kalbos apie juos sukelia jai ašarų priepuolį. Ji...

Ana pažvelgė į nublizgintus juodus savo batelius, mėgindama nuspręsti, ar dera man šį tą atskleisti. Nenorėjau kištis į Luse gyvenimą, tik suprasti. Ana giliai įkvėpė ir prabilo:

- Kai kurios mūsų čia gimėme. Merė gimė rūmuose, ir jos tėvai vis dar čia gyvena. Aš buvau našlaitė, priimta todėl, kad rūmuose reikėjo darbuotojų. - Ji palygino suknelę, tarsi galėtų nutrinti šį savo gyvenimo tarpsnį, kuris, rodos, kėlė jai nemalonių prisiminimų. - Lusė buvo parduota į rūmus.

- Parduota? Kaip tai? Čia nėra vergų.

- Ne, bet tai nereiškia, jog taip nenutinka. Luse šeimai reikėjo pinigų motinos operacijai. Jie dirbo trečios kastos šeimai už pinigus. Jos motina taip ir nepasveiko, jie taip ir neišsikrapštė iš skolų, taigi Lusė ir jos tėvas ilgai gyveno su ta šeima. Kaip suprantu, jų būstas buvo ne ką geresnis už daržinę.

Šeiminkų sūnui krito į akį Luse; žinau, kartais nesvarbu, kuriai kastai priklausai, bet iš šeštos į trečią - didelis šuolis. Kai motina sužinojo apie sūnaus jausmus Lusei, pardavė ją ir jos tėvą į rūmus. Prisimenu, kaip ji atvyko. Kiauras dienas verkė. Matyt, jie karštai mylėjo vienas kitą.

Žvilgtelėjau į Luse. Mano atveju bent jau vienas iš mūsų galėjo priimti sprendimą. O ji neturėjo kitos išeities, kaip tik prarasti mylimą žmogų.

- Luse tėtis dirba arklidėse. Jis nėra itin greitas ar stiprus, bet nepaprastai darbštus. O Lusė kambarinė. Jums tai gali pasirodyti kvaila, bet būti kambarine

rūmuose yra garbė. Esame laikomos pakankamai tinkamomis, pakankamai protingomis ir pakankami patraukliomis, kad galėtume aptarnauti svečius. Jei susimausi, būsi įdarbinta virtuvėje, kur pirštai neturės poilsio visą dieną, ir vilkėsi dukšlius drabužius. Arba kaposi malkas ir grėbsi sodą. Būti kambarine puiku.

Pasijutau kvailai. Mano supratimu, jos visos priklauso šeštai kastai. Bet net ir ten esama statusų, apie kuriuos nenutuokiau.

- Prieš dvejus metus sukilėliai vidurnaktį įsiveržė į rūmus. Jie vilkėjo sargybinių uniformas, todėl sukraidino apsaugą. Kilo tokia suirutė, kad niekas nesuprato, ką pulti, o ką ginti; žmonės lindo pro skylės sienoje... Buvo siaubinga.

Mane nukrėtė šiurpas vien apie tai pagalvojus. Tamsa, sąmyšis, didelė rūmų erdvė. Turbūt tai būta pietiečių puolimo.

- Vienas sukilėlių pačiupo Lusę. - Ana trumpam nuleido akis. Toliau ji kalbėjo tyliai: - Nežinau, ar jie turi daug moterų, jei suprantate, ką mėginu pasakyti.

- Ak.

- Aš nemačiau, bet Lusė sakė, kad tas vyras buvo išsitepliojęs suodžiais. Ir kad be paliovos laižė jai veidą.

Ana net susigūžė. Mane apėmė šleikštulys, kad tik neišvemčiau pusryčių. Tai buvo šlykštu, ir aš supratau, kad žmogus, kuris jau buvo išgąsdintas taip kaip Lusė, gali palūžti prasidejus antpuoliui.

- Kažkur tempiama, ji rėkė iš visų plaučių. Per suirutę buvo sunku išgirsti jos klyksmą. Bet tada iš už kampo išniro karaliaus sargybinis. Jis nusitaikė ir pervėrė kulka tam vyrui galvą. Sukilėlis pargriuvo ant žemės prispausdamas Lusę. Ji buvo visa kruvina.

Prisidengiau burną ranka. Negalėjau įsivaizduoti, kaip gležnutė Lusė visa tai iškentė. Nereikia stebėtis, kad ji taip reaguoja.

- Jai gydė žaizdas, bet niekas nepasirūpino siela. Ji liko šiek tiek nervinga, bet kaip įmanydama tai slepia. Ir ne tik dėl savęs, bet ir dėl tėvo. Jis didžiuojasi, kad jo dukra tinka būti kambarine. Ji nenori jo nuvilti. Mes stengiamės jos nenervinti, bet kaskart, pasirodžius sukilėliams, ji mano, kad bus blogiau. Kad šįsyk kas nors ją pačiups, sužeis, nužudys. Ji stengiasi, panele, bet nežinia, kiek tvers.

Linktelėjau, žvelgdama į lovoje gulinčią Lusę. Ji miegojo, nors dar buvo gana anksti.

Iki vakaro skaičiau. Ana ir Merė valė ir taip švarius daiktus. Mes netriukšmavome, kol Lusė atsipeikėjo.

Pažadėjau sau, kad jei tik man pavyks, Lusė daugiau nepatirs tokio sukrėtimo.

Keturioliktas skyrius

Kaip ir išpranašavau, viskam nurimus, į namus pasiprašiusios mergaitės apsigalvojo. Nė viena nežinojome, kas norėjo išvykti, bet keletas – ypač Selestė – buvo pasiryžusios išsiaiškinti. Likome dvidešimt septynios.

Pasak karaliaus, toks nereikšmingas išpuolis nevertas dėmesio. Tačiau tą rytą filmavimo komandos kaip tik atvyko į rūmus, todėl kai kurie įvykiai buvo rodomi tiesiogiai. Be abejo, karalius tuo buvo nepatenkintas. Tada man iškilo klausimas, kiek kartų rūmai buvo puolami, o mes nieko apie tai nežinojome. Turbūt juose nėra labai saugu.

Silvija patikino, kad jei išpuolis būtų buvęs daug baisesnis, būtume galėjusios paskambinti savo šeimoms ir pranešti, kad esame saugios. Paskui mums buvo patarta parašyti namo laiškus.

Aš parašiau, kad laikausi puikiai; kad puolimas tikriausiai atrodė daug šiurpesnis, nei buvo iš tikrųjų; kad karalius laikė mus saugiai paslėptas. Įtikinėjau juos dėl manęs nesijaudinti ir pasakiau, kad visų pasiilgau. Tada įteikiau laišką paslaugiai kambarinei.

Kita diena po puolimo praėjo ramiai. Ketinau nueiti į Moterų kambarį ir pasikalbėti su mergaitėmis apie Maksoną, bet, pamačiusi taip sukrėtą Luse, nusprendžiau likti savo kambaryje.

Nežinau, ką veidavo mano kambarinės, kai manęs nebūdavo, bet kai būdavau, lošdavo su manimi kortomis ir retsykais į pokalbį įterpdavo šiek tiek paskalų.

Sužinojau, kad už kiekvieno tuzino žmonių, kuriuos mačiau rūmuose, stovi dar šimtas ar daugiau. Aš žinojau apie virėjus ir skalbėjus, bet dar buvo žmonių, atsakingų tik už langų švarą. Prireikdavo visos savaitės jiems nuvalyti, bet dulkės netrukus vėl prasiskverbėdavo pro rūmų sienas ir prilipdavo prie švaraus stiklo, tad reikėdavo darbuotis iš naujo. Kažkur glaudėsi juvelyrė, gaminantys papuošalus šeimai ir dovanas svečiams, siuvėjų ir pirkėjų komandos, jų pastangomis karališkoji šeima – o dabar ir mes – buvome nepriekaištingai aprengti.

Sužinojau ir kitų dalykų. Apie kambarinių manymu, patraukliausius sargybinius ir apie bjauraus naujo modelio suknelę, kurią vyriausioji kambarinė versdavo darbuotojas vilkėti per šventinius vakarėlius. Apie rūmuose kertamas lažybas, kuri iš atrinktųjų mergaičių gali laimėti, ir apie tai, kad aš esu pirmame dešimtuose. Nepagydomai sirgo vienos virėjos kūdikis, ir tai privertė Aną nubraukti ašarą. Ši moteris buvo jos draugė, ir pora labai ilgai laukė vaikelio.

Klausydamosi jų ir įsiterpdama, kai turėdavau ką pasakyti, negalėjau įsivaizduoti, kad apačioje vyksta kas įdomesnio, ir džiaugiausi turėdama tokią draugiją. Mano kambaryje tvyrojo rami ir taiki atmosfera.

Laikas prabėgo taip puikiai, kad kitą dieną vėl pasilikau viršuje. Šį kartą laikėme duris į koridorių ir į balkoną atidarytas, tad galėjome justti šiltą vidun plūstantį orą. Rodos, jis stebuklingai veikė Lusę, ir aš klausiau savęs, kaip dažnai ji turi progą išeiti į lauką.

Ana pareiškė, kad taip nedera, – aš sėdžiu kartu su jomis, ir mes žaidžiame žaidimus prie atvirų durų, – bet netrukus liovėsi. Jai greitai įgriso daryti iš manęs panelę.

Mes buvome įpusėjusios kortų partiją, ir aš akies kampučiu pastebėjau kažkokį žmogų. Prie atvirų durų stovėjo Maksonas; jis atrodė linksmas. Mūsų akims susitikus, pamačiau, kad jam smalsu, ką, po galų, aš veikiu. Atsistočiau ir šypsodamasi priėjau prie jo.

– O Dieve, – sumurmėjo Ana išvydusi prie durų prinčą. Ji žaibiškai sužėrė kortas į siuvimo reikmenų pintinę ir pakilo; Merė ir Lusė pasekė jos pavyzdžiu.

– Panelės, – tarė Maksonas.

– Jūsų Didenybe, – pasakė ji nusilenkdama. – Mums didelė garbė, pone.

– Man irgi, – nusišypsojo jis.

Kambarinės pamalonintos susižvelgė. Kurį laiką tylėjome, nežinodami, ką daryti. Staiga prakalbo Merė:

– Mes kaip tik ruošėmės eiti.

– Taip! Tiesa, – pridūrė Lusė. – Mes... tik... – ji pažvelgė į Aną pagalbos.

– Pabaigsime panelės Amerikos suknelę penktadieniui, – tarė Ana.

– Tiesa, – pasakė Merė. – Liko tik dvi dienos.

Jos lėtai apėjo mus, ketindamos išeiti iš kambario; visos plačiai šypsojosi.

– Nenorėčiau atitraukti jūsų nuo darbo, – pasakė Maksonas, be galo sužavėtas merginų elgesio.

Išėjusios į koridorių, jos nevikriai padarė tūpsnius ir karštligiškai nuskubėjo tolyn. Vos tik pasukus už kampo, nuaidėjo Lusės kikenimas, Ana ją tildė.

– Neblogą draugiją turite, – pasakė Maksonas, įeidamas į mano kambarį ir žvalgydamasis.

– Jos tūpčioja apie mane ant pirštų galiukų, – atsakiau šypsodamasi.

– Aišku, kad jūs joms patinkate. Retai taip būna. – Jis liovėsi apžiūrinėjęs mano kambarį ir pažvelgė į mane. – Ne taip įsivaizdavau jūsų buveinę.

Pakėliau ranką, bet kaipmat nuleidau.

- Tai ne mano kambarys, tiesa? Jis priklauso jums, aš tik pasiskolinau.

Jis nusiviepė.

- Tikriausiai jums buvo pasakyta, kad galima kai ką pakeisti. Lovą, sienų spalvą. Aš patraukiau pečiais.

- Kitų dažų sluoksnis nepadarytų šio kambario manuoju. Tokios mergaitės kaip aš negyvena namuose su marmurinėmis grindimis, - pajuokavau.

Maksonas nusišypsojo.

- Kaip atrodo jūsų kambarys namuose?

- Kokių reikalų čia atėjote? - pamėginau išsisukti.

- Ak, taip! Man kilo sumanymas.

- Koks?

- Na, - kalbėjo jis, toliau vaikščiodamas po kambarį. - Pamaniau, mano santykiai su jumis nėra tokie kaip su kitomis mergaitėmis, todėl turėtume susitarti... dėl alternatyvių bendravimo priemonių. - Jis sustojo priešais veidrodį ir žiūrėjo į mano šeimos nuotraukas. - Sesutė panaši į jus, - linksmi pareiškė.

Aš nuėjau į kambario gilumą.

- Daug kas taip sako. Minėjote alternatyvų bendravimą?

Baigęs žiūrėti į nuotraukas, Maksonas nužingsniavo prie pianino.

- Turėtumėte man padėti, būti mano drauge ir panašiai, - dėstė jis toliau skvarbiai į mane žiūrėdamas, - tai gal jums nereikėtų pasikliauti tradiciniais laiškeliais, siunčiamais per kambarines, ir kvietimais į pasimatymus. Reikėtų šio to paprastesnio.

Jis paėmė ant pianino gulinčias natas.

- Jūs jas atsivežėte?

- Ne, jos čia buvo. Kūrinius groju atmintinai.

Jo antakiai kilstelėjo.

- Įspūdinga. - Jis ir vėl pasuko link manęs, nebaigęs minties.

- Gal liautumėtės šniukštinėjęs ir pabaigtumėte mintį?

Maksonas atsiduso.

- Gerai. Pamaniau, gal mudviem reikėtų kokio ženklų, kokio niekam kitam nesuprantamo būdo parodyti, kad reikia pasikalbėti. Gal patrinti nosis? - Maksonas pavadžiojo pirštu virš lūpų.

- Atrodo, tarsi nosis būtų užsikimšusi. Negražu.

Jis žvilgtelėjo į mane suglumęs ir linktelėjo.

- Puiku. Tuomet gal pirštais perbraukti plaukus?

Iš karto papurčiau galvą.

- Mano plaukai visuomet smeigtukais sukelti į viršų. Taigi beveik neįmanoma jų perbraukti pirštais. O jei jūs būsite su karūna? Numesite ją nuo galvos.

Susimąstęs jis pagrasino man pirštu.

- Puiki pastaba. Hmm. - Maksonas praėjo pro mane, nesiliaudamas galvoti, ir stabelėjo prie staliuko šalia lovos. - Tada gal timptelėti ausies lezgelį?

Pasvarsčiau.

- Man tai patinka. Gan lengva paslėpti, bet nėra taip įprasta, kad galėtum apsirikti. Sutarta - timptelėsime ausį.

Maksono dėmesys buvo į kažką sutelktas, bet jis atsisuko ir man nusišypsojo.

- Džiaugiuosi, kad pritariate. Kai kitą kartą norėsite mane pamatyti, patempkite ausį, ir aš ateisiu kaip galėdamas greičiau. Tikriausiai po vakarienės, - tarė jis, gūžtelėdamas pečiais.

Nespėjus paklausti, kaip pas ją ateiti, Maksonas jau žingsniavo po kambarį nešinas mano stiklainėliu.

- Po galais, kas tai per daiktas?

Aš atsidusau.

- Deja, negaliu šito atskleisti.

Atėjo pirmasis penktadienis ir mūsų debiutas *Ilėjos svarbiausių pranešimų* laidoje. Šią savaitę užteks tik pasėdėti. Dėl laiko skirtumo laidą transliuos penktą, valandą ten pasėdėsime, tada eisime vakarienės.

Ana, Merė ir Lusė itin pasistengė mane rengdamos. Suknelė buvo tamsiai mėlyna, vos ne violetinė. Aptempta per šlaunis, ji krito lygiomis šilkinėmis bangomis užpakalyje. Negalėjau patikėti, kad liečiu tokį gražų daiktą. Užsagsčiusios sagutę po sagutės nugaroje, kambarinės man į plaukus įsmeigė perlais puoštų smeigtukų. Prie jų priderino perlų auskariukus ir vėrinį. Perlai buvo suverti taip toli vienas nuo kito, jog atrodė, tarsi plūduriuotų ant mano odos. Aš buvau pasirengusi.

Pažvelgiau į veidrodį. Vis dar buvau savimi. Gražesnės savęs man neteko matyti, bet aš atpažinau veidą. Nuo to laiko, kai buvo ištrauktas mano vardas, bijojau, kad tapsiu neatpažįstama - užtepta storais makiažo sluoksniais ir taip apkarstyta papuošalais, kad turėsiu raustis ištisas savaites, kol vėl atrasiu save. Kol kas aš vis dar Amerika.

Kaip įprastai, leidžiantis į kambarį, kur bus įrašinėjami pranešimai, išpylė prakaitas. Mums buvo liepta ateiti dešimčia minučių anksčiau. Man dešimt

minučių reiškė penkiolika. Tokioms kaip Selestė – daugiau nei tris. Taigi susirinkome ne vienu metu.

Aplink knibždėjo būriai žmonių, jie atliko paskutinius paruošiamuosius darbus filmavimo aikštelėje – dabar ten pakopomis buvo sustatytos kėdės atrinktosioms. Tarybos nariai, kuriuos pažinojau, daug metų žiūrėdama *Pranešimų* laidą, irgi buvo ten; jie skaitė scenarijų ir taisėsi kaklaraiščius. Atrinktosios dar kartą žvilgčiojo į veidrodžius ir tampė ekstravagantiškas sukneles. Vyko didžiulis sujudimas.

Aš atsigrėžiau ir šį tą pastebėjau. Maksono motina, gražioji karalienė Amberli, nubraukė keletą nepaklusnių sūnaus sruogų. Jis pasitaisė švarką ir kažką jai pasakė. Ji pritariamai linktelėjo, ir Maksonas nusišypsojo. Būčiau spitrėjusi ilgiau, bet Silvija išdidžiai atėjo palydėti manęs į vietą.

– Eikite prie pakynos, panele Amerika, – pakvietė ji. – Sėskitės, kur jums patinka. Daugelis mergaičių jau pareikalavo pirmosios eilės. – Ji žvelgė į mane, tarsi pranešdama blogą žinią.

– Dėkoju, – pasakiau ir laiminga nuėjau į paskutinę eilę.

Man nepatiko lipti laipteliais, vilkint tokią aptemptą suknelę ir avint batelius iš dirželių. (Ar batai tikrai būtini? Juk niekas nematys mano kojų.) Bet man pavyko. Pamačiau įeinančią Marli, ji nusišypsojo, pamojavo ir atsisėdo šalia. Man buvo smagu, kad ji pasirinko vietą greta manęs, o ne antroje eilėje. Ji ištikima draugė. Būtų puiki karalienė.

Marli vilkėjo spindinčią geltoną suknelę. Dėl šviesių plaukų ir saulės nubučiuotos odos atrodė, kad Marli kambarėje skleidžia šviesą.

– Marli, man patinka tavo suknelė! Fantastiškai atrodai!

– Dėkui, – ji raustelėjo. – Maniau, persistengiau.

– Nė kiek! Patikėk, ji tau puikiai tinka.

– Norėjau su tavimi pasikalbėti, bet tavęs nebuvo. Gal pasikalbėtume rytoj? – paklausė ji pašnibždomis.

– Žinoma. Moterų kambarėje? Šeštadienį, – pasakiau tinkamu tonu.

– Gerai, – atsakė ji susijaudinusi.

Atsisuko prieš mus sėdinti Eimė.

– Rodos, krinta smeigtukai. Mergaitės, gal pažiūrėtumėte?

Netarusi nė žodžio, Marli įkišo laibus pirštus Eimei į garbanas.

– Dabar geriau?

Eimė atsiduso.

– Taip, ačiū.

- Amerika, ar mano dantys neištepti lūpų dažais? - paklausė Zoji.

Pasigrėžiau į kairę ir pamačiau ją plačiai besišypsančią ir rodančią baltus kaip perlai dantis.

- Ne, viskas gerai, - atsakiau, akies kampeliu mačiau, kaip Marli patvirtindama linkčioja.

- Dėkui. Kaip jis gali būti toks ramus? - paklausė Zoji rodydama į Maksoną, kuris šnekučiavosi su filmavimo komandos nariu. Tada ji palenkė galvą ir ėmė daryti kvėpavimo pratimus.

Mudvi su Marli susižvelgėme linksmai išplėtusios akis ir stengdamosi nesijuokti. Tai būtų buvę sunku, jei būtume žiūrėjusios į Zoji, taigi mes apžvelgėme kambarį ir aptarinėjome kitų aprangą. Keletas mergaičių vilkėjo gundančiai raudonas ir ryškiai žalias sukneles, bet mėlynos nebuvo nė vienos. Olivija apsivilko net oranžinę. Pripažįstu, nedaug išmanau apie madą, bet mudvi su Marli sutarėme, kad kažkas turėtų jai patarti. Ta spalva darė jos odą žalsvą.

Dvi minutės iki įjungiant kameras supratome, kad ne suknelė darė ją žalsvą. Olivija labai garsiai nusivėmė į artimiausią šiukšliadėžę ir nualpo. Greitai pripuolė Silvija, kilo sambrūzdis. Olivijai buvo nušluostytas prakaitas, paskui ji buvo palydėta į vietą. Ją pasodino galinėje eilėje, prie kojų dėl viso pikto pastatė dėžę.

Prieš Oliviją sėdėjo Bariel. Iš savo vietos negirdėjau, ką ji sumurmėjo vargšei mergeitei, bet atrodė, kad Bariel buvo pasirengusi trenkti Olivijai, jei ši dar kartą susivemtų.

Pamaniau, kad Maksonas matė ar girdėjo bruzdesį, taigi žvilgtelėjau, kaip jis reaguoja. Bet jis nežiūrėjo į šurmulį; jis žiūrėjo į mane. Greitai - taip greitai, kad kiekvienam kitam tai būtų pasirodęs tiesiog pasikasymas - Maksonas kilstelėjo ranką ir timptelėjo ausį. Aš pakartojau tą patį, ir mudu nusigrėžėme.

Aš jaudinausi - šiandien, po vakarienės, Maksonas užsuks į mano kambarį.

Staiga nuaidėjo himnas, ir mažuose kambaryje sukabintuose ekranuose išvydau valstybės herbą. Atsisėdau tiesiau. Galvojau tik apie tai, kad šį vakarą mane matys namiškiai, ir norėjau, kad jie manimi didžiuotųsi.

Karalius Klarksonas ant pakyls pranešė apie trumpą ir nesėkmingą išpuolį prieš rūmus. Nebūčiau pavadinusi jo nesėkmingu. Jis daugelį mūsų siaubingai išgąsdino. Vienas pranešimas vijo kitą, ir aš stengiausi sekti viską, kas sakoma, tačiau buvo sunku. Buvau pratusi žiūrėti visa tai įsitaisiusi ant patogios sofos su dubeniu kukurūzų spragėsių ir klausydamasi šeimos komentarų.

Daugelis pranešimų buvo apie sukilėlių veiksmus; jiems buvo žeriami kaltinimai. Kelių statyba Samneryje atsiliko nuo grafiko dėl sukilėlių; vietinių pareigūnų

skaičius Atline sumažėjo, nes dalis jų buvo pasiūsta padėti numalšinti sukilėlių keliamus neramumus Sent Džordže. Aš nieko apie tai nežinojau. Sugretinusi tai, ką mačiau ir girdėjau augdama, ir tai, ką sužinojau atvykusi į rūmus, klausiau savęs, kiek mes žinome apie sukilėlius. Kažin ar juos galima kaltinti dėl visų Ilėjos bėdų.

Tada pristatytas renginių organizatoriaus į filmavimo aikštelę įžengė Gavrilas.

- Labas vakaras visiems. Šiandien turiu ypatingą pranešimą. *Atranka* tęsiasi savaite, ir aštuonios merginos jau spėjo išvykti namo. Princui Maksonui liko rinktis iš dvidešimt septynių gražuolių. Kitą savaitę didžioji *Ilėjos svarbiausių pranešimų* laidos dalis bus skirta susipažinti su šiomis nuostabiomis merginomis.

Pajutau ant smilkinio besitelkiančius prakaito lašelius. Čia sėdėti ir gražiai atrodyti... aš galėjau. Bet atsakinėti į klausimus? Žinojau, kad šio žaidimo nelaimėsiu; ne toks mano tikslas. Aš tik labai labai nenorėjau apsikvailinti visos šalies akivaizdoje.

- Prieš pereidami prie panelių, skirkime akimirką svarbiausiam šios laidos žmogui. Kaip ši vakarą jaučiatės, prince Maksonai? - paklausė Gavrilas, eidamas per sceną. Maksonas buvo užkluptas iš pasalų. Jis neturėjo nei mikrofono, nei paruoštų atsakymų.

Sekundę prieš Gavrilui pakišant mikrofoną sugavau princo žvilgsnį ir mirkstelėjau. Jis nusišypsojo.

- Puikiai, Gavrilai. Dėkoju.

- Ar jums kol kas patinka draugija?

- Taip! Buvo malonu susipažinti su šiomis panelėmis.

- Ar jos visos tokios mielos ir švelnios, kaip atrodo? - kamantinėjo Gavrilas.

Atsakymas privertė mane nusišypsoti. Aš žinojau, kad taip... panašiai.

- Na... - Maksonas žvelgė pro Gavrilą į mane. - Beveik.

- Beveik? - paklausė nustebęs Gavrilas. Paskui atsigręžė į mus. - Ar čia yra išdykėlių?

Laimė, visos mergaitės sukikeno, taigi aš prisidėjau prie jų. Niekšelis išdavikas!

- Ką šios mergaitės iškrėtė? - paklausė Maksono Gavrilas.

- Tuoj papasakosiu. - Maksonas sukryžiavo kojas ir patogiai įsitaisė kėdėje.

Tikriausiai nebuvo mačiusi jo labiau atsipalaidavusio; jis sėdėjo ten ir šaipėsi iš manęs. Toks jis man patiko. Norėjau, kad taip elgtųsi dažniau. - Viena jų išūliai mane apšaukė per pirmąjį susitikimą. Buvau labai griežtai išbartas.

Karalius ir karalienė susižvelgė. Rodos, jie irgi pirmą kartą girdėjo šią istoriją. Mergaitės šalia manęs sutrikusios žvilgčiojo viena į kitą. Pagaliau Marli tarė:

- Neatmenu, kad kuri būtų šaukusi ant jo Didžiajame kambaryje. O tu? Regis, Maksonas pamiršo, jog mūsų pirmasis susitikimas turėjo likti paslaptimi.
- Manau, jis išsigalvoja, kad būtų linksmiau. Pasakiau jam keletą rimtų dalykų.

Tikriausiai turi omeny mane.

- Sakote, išbarė? Už ką? - neatlyžo Gavrilas.

- Garbės žodis, nelabai supratau. Turbūt ilgėjosi namų. Todėl aš jai atleidau. -

Dabar Maksonas visiškai laisvai kalbėjo su Gavrilu, tarsi tai būtų vienintelis žmogus kambaryje. Vėliau jam pasakysiu, kaip nuostabiai jis elgėsi.

- Taigi ji dar su mumis? - Gavrilas plačiai šypsodamasis nužvelgė visas mergaites ir vėl atsigrėžė į prinčą.

- O taip. Ji dar čia, - pasakė Maksonas, nenukreipdamas akių nuo Gavrilo. - Ir ketinu dar kurį laiką ją palaikyti.

Penkioliktas skyrius

Vakarienė nuvydė. Kitą savaitę liepsiu kambarinėms parinkti laisvesnę suknelę, kad galėčiau valgyti.

Kambaryje manęs laukė Ana, Merė ir Lusė, norėdamos padėti nusivilkti suknelę, bet paaiškinau joms, kad dar kurį laiką turiu su ja pabūti. Ana pirmoji susivokė – Maksonas ateina manęs aplankyti, – nes aš visuomet nekantraudavau nusirengti privalomus drabužius.

– Gal norėtumėte, kad šį vakarą pasiliktume ilgėliau? Su mielu noru, – ištarė Merė pernelyg viltingai.

Po nesėkmės, ištikusios per Maksono apsilankymą savaitės pradžioje, nusprendžiau, kad bus geriausia jas kuo greičiau iš čia išprašyti. Be to, nepakęščiau, jei jos stebėtų mane iki jam pasirodant.

– Ne, ne, man viskas gerai. Jei vėliau iškiltų keblumų su suknele, paskambinsiu.

Jos nenorom ataturstos išėjo pro duris, palikdamos mane laukti Maksono. Nežinojau, kaip ilgai teks laukti, tad nenorėjau pradėti skaityti knygos ir būti priversta padėti ją į šalį arba sėsti prie pianino ir tuoj pat vėl pašokti. Todėl nuvirtau ant lovos ir laukiau, leisdama mintims klajoti. Mąščiau apie švelniąją Marli. Dingtelėjo, kad, išskyrus kelias smulkmenas, labai mažai apie ją žinau. Vis dėlto buvau tikra, kad ji nieku gyvu neveidmainiauja. Tada pagalvojau apie kitas, pernelyg apsimetinėjančias mergaites. Paklausiau savęs, ar Maksonas tai mato.

Regis, Maksono patirtis bendraujant su merginomis yra didžiulė ir sykiu itin maža. Jis buvo ganėtinai džentelmeniškas, bet kalbantis akis į akį būdavo atviras. Tarsi žinotų, kaip elgtis su dama, bet nežinotų, kaip elgtis su mergina per pasimatymą.

Jis buvo visiška Aspeno priešingybė.

Aspenas.

Jo vardas, veidas, prisiminimai užklupo mane taip netikėtai, kad buvo sunku susivokti. Aspenas. Ką jis dabar veikia? Karolinoje jau artėja komendanto valanda. Jis dar turėtų būti darbe, jei šiandien turi darbo. O gal išėjęs su Brena ar kuria nors kita, kurią, mudviem išsiskyrus, pasirinko laikui leisti. Viena vertus, troškau žinoti... antra vertus, bijojau širdperšos.

Žvilgtelėjau į stiklainėlį. Pakėliau jį ir išgirdau, kaip viduje slidinėja pensas, toks vienišas.

– Aš irgi, – sušnibždėjau. – Aš irgi.

Ar kvailai elgiausi jį laikydama? Juk gražinau viską; tai kam saugoti vieną pensą? Ar tai viskas, kas man liko? Pensas stiklainėlyje, kuri vieną dieną parodysiu dukrai ir papasakosiu apie pirmąjį niekam nežinomą savo vaikiną.

Neturėjau laiko gilintis į savo rūpesčius. Po kelių minučių pasigirdo tvirtas Maksono beldimas. Nė nepajutau, kaip pasileidau prie durų.

Plačiai jas atlapojau, pamatęs mane Maksonas nustebo.

– Po galais, kur jūsų kambarinės? – paklausė, dairydamasis po kambarį.

– Išėjo. Išsiunčiau jas grįžusi po vakarienės.

– Kasdien?

– Žinoma. Ir pati sugebu nusirengti.

Maksonas pakėlė antakius ir nusišypsojo. Aš paraudau. Nenorėjau, kad mano žodžiai nuskambėtų dviprasmiškai.

– Pasiimkite šaliką. Lauke vėsu.

Mesėjome koridoriumi. Mintys vis dar klaidžiojo; žinojau, kad Maksonui nelabai sekasi užmegzti pokalbį. Tačiau vos ne tą pačią akimirką įsikibau jam į parankę. Man patiko, kad tarp mūsų buvo šiek tiek familiarumo.

– Jei primygtinai norite, kad šalia nebūtų kambarinių, turėsiu pastatyti sargybinių prie jūsų durų, – pasakė jis.

– Ne! Man nepatinka būti saugomai!

Jis sukikeno.

– Jis stovės už durų. Net nežinosite, kad ten stovi.

– Žinosiu, – pasiskundžiau. – Pajusiu.

Maksonas žaismingai atsiduso. Buvau taip pasinėrusi į ginčą, kad neišgirdau šnabždesių, kol mergaitės neišdygo prieš mus. Selestė, Emika ir Tinėėjo į savo kambarius.

– Panelės, – tarė Maksonas ir vos linktelėjo galva.

Tikriausiai buvo kvaila tikėtis, kad niekas mūsų nepamatys kartu. Pajutau, kaip užkaito veidas, bet nežinojau kodėl.

Mergaitės padarė tūpsnius ir patraukė savais keliais. Eidama prie laiptų, per petį į jas dirstelėjau. Emika ir Tinė buvo susidomėjusios. Neilgai trukus jos apie tai papasakos kitoms. Neliko jokių abejonių, kad rytoj būsiu priremta prie sienos. Selestė į mane šnairavo. Buvau įsitikinusi, kad ją nuskriaudžiau.

Nusisukau ir ištariau pirmą galvon šovusią mintį:

– Juk sakiau, kad dėl išpuolio susinervinusios mergaitės galiausiai pasiliks. – Aš tiksliai nežinojau, kas prašėsi išvykti, bet, sprendžiant iš galvų, viena jų buvo Tinė. Ji apalpo. kažkas paminėjo Bariel, bet aš žinojau, jog tai melas. Pirmiau

turėtum ištraukti karūną iš jos atšalusių ir sustingusių rankų.

- Nė neįsivaizduojate, koks tai buvo palengvėjimas. - Maksono balsas skambėjo nuoširdžiai.

Pamaščiau, ką atsakyti, nes ne visai tokių jo žodžių tikėjausi ir kaip įmanydama stengiausi nepargriūti. Nelabai nutuokiau, kaip leistis laiptais į ką nors įsikibus. Kulniukai nepadėjo. Jei paslysiu, gal princas mane sučiups.

- Maniau, kad tam tikru atžvilgiu tai naudinga, - pasakiau, kai nusileidome į pirmą aukštą ir aš vėl pasijutau tvirtai stovinti ant kojų. - Juk nelengva išsirinkti vieną iš mergaičių. Gal geriau būtų buvę kelioms pasišalinti?

Maksonas gūžtelėjo.

- Tikriausiai. Bet, patikinu jus, taip nesijaučiau. - Jis atrodė įskaudintas. - Labas vakaras, ponai, - princas pasisveikino su sargybiniais, kurie be mažiausios dvejonės atidarė duris į sodą. Gal reikėtų pasinaudoti Maksono pasiūlymu ir pasakyti jiems, kad man patinka būti lauke. Mintis taip lengvai ištrūkti masino.

- Aš nesuprantu, - pasakiau, kai jis nuvedė mane prie suoloelio - mūsų suoloelio - ir leido atsisėsti veidu į pilies šviesas. Jis atsisėdo kitoje pusėje, taigi mes tarsis sėdėjome vienas prieš kitą. Taip buvo lengva kalbėtis.

Atrodė, jis dvejoja, ar verta išsipasakoti, bet giliai įkvėpęs prakalbo:

- Gal aš sureikšminau save, galvodamas, kad dėl manęs verta rizikuoti. Nors niekam to nelinkėčiau! - pareiškė. - Ne tai turiu omenyje. Tik... Na, nežinau. Nejaugi nematote, kuo aš rizikuoju?

- Ne. Jūs esate čia su savo šeima, kuri jums patars, o mes visos gyvename pagal jūsų tvarką. Jūsų gyvenimas liko toks pat, o mūsų pasikeitė per naktį. Kuo gi jūs rizikuojate?

Maksonas apstulbo.

- Amerika, gal mano šeima ir yra šalia, bet įsivaizduokite, kaip nejauku, kai tėvai mato mane pirmą kartą mėginant su kuo nors susitikinėti. Ir ne tik tėvai - visa šalis! Nėgana to - tie pasimatymai keisti. Jei kalbėsime apie gyvenimą pagal mano tvarką, kai nesu su jumis, telkiu kariuomenę, kuriu įstatymus, svarstau biudžetą... ir visa tai darau savarankiškai, o mano tėvas mato, kaip suklumpu per savo kvailumą, nes neturiu jo patirties. Ir kai neišvengiamai pasielgiu taip, kaip jis nepasielgtų, taiso mano klaidas. Atliekant visą šį darbą, jūs - turiu galvoje, mergaitės - esate viskas, apie ką galiu galvoti.

Jūsų gausa mane džiugina ir baugina! - Jis mosikavo rankomis smarkiau, nei man kada buvo tekę matyti, ir nuolat braukė per plaukus. - O jūs manote, kad mano gyvenimas nesikeičia. Kiek šansų turiu surasti giminingą sielą tarp jūsų?

Man pasiseks, jei pavyks rasti tą, kuri galės pakešti mane iki dienos galo. O kas, jei jau išsiunčiau ją namo, nes ieškojau kibirkštėlės, kurios nepajutau? O kas, jei ji mane paliks ištikus pirmai nelaimei? Kas, jei apskritai nieko nesusirasiu? Ką tada darysiu, Amerika?

Jis pradėjo kalbą piktai ir aistringai, bet pabaigoje jo klausimai jau buvo nebe retoriniai. Jis išties norėjo žinoti: ką jam daryti, jei nė viena iš atrinktųjų mergaičių nė iš tolo nebus panaši į tą, kurią jis galėtų mylėti? Nors tai nebuvo didžiausias jo rūpestis; jis labiau bijojo, kad niekas jo nemylės.

– Tiesą sakant, Maksonai, manau, kad čia rasite giminingą sielą. Garbės žodis.

– Tikrai? – Mano žodžiai įžiebė jam viltį.

– Žinoma, – uždėjau ranką ant peties. Rodos, tas prisilietimas jį paguodė.

Klausiau savęs, ar dažnai žmonės jį liečia. – Jei jūsų gyvenimas apsvirtė aukštyne kojomis, – kaip pats sakote, – vadinasi, ji turi būti čia. Žinau iš patirties, kad tikra meilė sukelia daug kančių, – liūdnai nusišypsojau.

Jis nudžiugo, išgirdęs tuos žodžius, o jie savo ruožtu paguodė ir mane. Aš jais tikėjau. Jei jau negaliu turėti savo meilės, iš visų jėgų pasistengsiu, kad ją surastų Maksonas.

– Manau, jums pavyks su Marli. Ji nepaprastai lipšni.

Maksonas nutaisė keistą miną.

– Taip atrodo.

– Ką? Ar lipšnumas jums nepatinka?

– Ne, ne. Lipšnumas patinka.

Į smulkmenas jis nesileido.

– Ko jūs ieškote? – netikėtai paklausė.

– Ką?

– Jūsų akys laksto į šalis. Matau, kad klausotės idėmiais, bet, rodos, kažko ieškote.

Maksonas teisus. Per trumpą jo kalbą mano akys bėgiojo po sodą, rūmų langus ir netgi sienų bokštus. Aš dariausi paranojike.

– Žmonių... televizijos kamerų... – papurčiau galvą žvelgdama į naktį.

– Mes vieni. Tik sargybinis prie durų, – Maksonas parodė į vienišą rūmų šviesoje stypsančią figūrą. Jis teisus, niekas mūsų nesekė išeinant į lauką, langai buvo apšviesti, bet tušti. Jau buvau tai pastebėjusi žvalgydamasi, bet patvirtinimas nepakenkė.

Šiek tiek atsipalaidavau.

– Nemėgstate būti stebima? – paklausė jis.

- Nelabai. Geriau jaučiuosi nestebima. Aš taip pripratusi. - Pirštais vedžiojau glotniame akmens bloke iškalta raštą nežiūrėdama jam į akis.

- Turėsite prie to priprasti. Kai iš čia išvyksite, žmonės nenuleis nuo jūsų akių iki gyvenimo galo. Mano mama dar ir dabar pasikalba su moterimis, su kuriomis dalyvavo *Atrankoje*. Jos visos laikomos svarbiomis. Vis dar.

- Nuostabu! - sudejavau. - Dar viena priežastis, dėl kurios nekantrauju grįžti namo.

Maksono išraiška buvo atsiprašoma, bet aš nusukau akis. Ką tik man buvo priminta, kiek šis kvailas konkursas man atsiėjo ir kad niekada neturėsiu normalaus gyvenimo. Tai nesąžininga...

Bet aš susitvardžiau. Nedera širsti ant Maksono. Jis buvo tokia pat auka kaip ir mes, tik visai kitu atžvilgiu. Atsidususi vėl pažvelgiau į jį. Jo išraiška buvo ryžtinga.

- Amerika, ar galėčiau paklausti kai ko asmeniško?

- Galbūt, - miglotai atsakiau.

Jis man rūškanai nusišypsojo.

- Tai tik... Matau, kad jums čia nepatinka. Jūs nekenčiate taisyklių, konkurso, dėmesio, drabužių ir... Ne, valgis jums patinka. - Jis nusišypsojo. Aš irgi. - Jūs labai labai ilgitės savo namų, šeimos... ir, įtariu, kitų žmonių. Jūs nemokate slėpti savo jausmų.

- Taip, - užverčiau akis. - Žinau.

- Bet jūs norite ilgėtis namų ir jaustis nelaiminga čia, užuot išvykusi namo. Kodėl?

Pajutau gerklėje kylantį gniutulą ir nustūmiau jį gilyn.

- Aš esu nelaiminga... ir jūs žinote kodėl.

- Na, kartais atrodo visai geros nuotaikos. Matau jus besišypsantią, kai kalbate su kitomis mergaitėmis, atrodo labai patenkinta prie stalo. Bet neretai būnate liūdna. Ar galėtumėte pasakyti kodėl? Atskleisti visą istoriją?

- Tai tik dar viena nelaiminga meilės istorija. Paprasta ir ne itin įdomi. Patikėkite manimi. - *Prašau, neversk. Aš nenoriu verkti.*

- Kad ir kokia ji būtų, norėčiau išgirsti tikros meilės istoriją - ne tik savo tėvų, - istoriją, kurios nevaržė šios sienos, taisyklės ir hierarchija... Prašau.

Tiesa buvo ta, kad pernelyg ilgai nešiojau savo paslaptį. Nenutuokiau, kaip perteikti ją žodžiais. Be to, man buvo labai skaudu galvoti apie Aspeną. Abejojau, ar galėčiau garsiai ištarti jo vardą. Sunkiai atsidusau. Maksonas dabar buvo mano draugas. Jis labai stengėsi būti malonus. Ir buvo man atviras...

- Pasaulyje už jų, - parodžiau į storas sienas, - kastos rūpinasi vienos kitomis.

Kartais. Tarkim, mano tėvas turi tris šeimas, kurios kasmet nuperka bent po vieną jo paveikslą, o aš turiu keletą šeimų, kurios kviečia mane dainuoti kalėdiniuose vakarėliuose. Suprantate, jos yra mūsų globėjos?

Mes buvome jo šeimos globėjai. Ji priklauso šeštai kastai. Kai išgalėdavome pasisamdyti pagalbos valymo darbams ar padėti tvarkyti sąskaitas, visuomet skambindavome jo mamai. Pažinojau ją nuo vaikystės, bet jis buvo vyresnis, maždaug mano brolio metų. Jie žaisdavo šiurkščius žaidimus, tad aš jų vengiau. Mano vyresnysis brolis Kota yra menininkas, kaip ir tėtis. Prieš keletą metų už solidžią pinigų sumą buvo nupirkta viena jo metalinių skulptūrų, prie kurios jis labai ilgai dirbo. Tikriausiai teko apie ją girdėti.

Maksonas be garso ištarė žodžius *Kota Singeris*. Pamačiau, kad jis yra apie tai girdėjęs.

Nubraukiau nuo pečių plaukus ir susitvardžiau.

- Mes tikrai džiaugėmės Kotos sėkme; jis įdėjo daug darbo į tą skulptūrą. Tuo metu mūsų šeimai itin reikėjo pinigų, tad visi džiaugėmės, buvome puikios nuotaikos. Bet Kota beveik visus pinigus pasiliko sau. Ta skulptūra jį išgarsino; žmonės ėmė kasdien skambinti ir teirautis jo darbų. Dabar jo klientų sąrašas ilgumo sulig mylia, o kainos pasakiškos. Manau, jis pernelyg priprato prie šlovės. Penkta kasta retai sulaukia tokio dėmesio.

Mūsų akys susitiko, ir man vėl dingtelėjo - noriu aš to ar ne, kad jau niekada nebūsiu nematoma.

- Beje, pasipylus užsakymams Kota nusprendė atsiskirti nuo šeimos. Mano vyresnioji sesuo buvo ką tik ištekėjusi, taigi mes praradome jos pajamas. Tada Kota ėmė gerai uždirbti, bet mus paliko. - Uždėjau rankas Maksonui ant krūtinės, norėdama pabrėžti savo žodžius. - Taip nesieliama. Negalima palikti šeimos. Laikytis kartu... yra vienintelis būdas išgyventi.

Maksono akyse pamačiau supratimą.

- Jis visus pinigus pasiliko sau. Mėgino prasiskinti kelią aukštyn?

Aš linktelėjau.

- Jo tikslas priklausyti antrai kastai. Jei ją būtų tenkinusi trečia ar ketvirta kasta, galėjo nusipirkti tą titulą ir padėti mums, bet Kota tarsi apsėstas. Tai išties kvaila. Jis gyvena geriau nei pasiturimai, bet nori atsikratyti tos prakeiktos etiketės. Nesustos, kol nepakils į aukštesnę kastą.

Maksonas papurtė galvą.

- Tai gali trukti visą gyvenimą.

- Manau, jam tai nerūpi, jei tik numirus ant jo antkapio bus iškaltas skaičius du.

- Kaip suprantu, jūs nebesate artimi?

Atsidusau.

- Dabar ne. Iš pradžių maniau, kad ko nors nesuprantu. Galvojau, Kota išsikelia, nes nori būti nepriklausomas, o ne siekdamas nuo mūsų atsiskirti. Buvau jo pusėje. Kai Kota įsigijo butą ir studiją, nuėjau jam padėti. Jis paskambino šeštos kastos šeimai, kuriai mes visuomet skambindavome; jų vyriausias sūnus buvo laisvas ir norėjo darbo, tad keletą dienų padėjo Kotai įsikurti.

Nutilau, nes užplūdo prisiminimai.

- Taigi aš ten buvau, kroviau iš dėžių daiktus... ir jis ten buvo. Mūsų akys susitiko, ir jis jau neatrodė man nei senas, nei šiurkštus. Na, jau ilgokai buvome nesimatę. Ir jau nebuvo vaikai. - Praleidau ten visą dieną; nešiodami daiktus, mes *atsitiktinai* paliesdavome vienas kitą. Tada jis į mane pažiūrėdavo arba nusišypsodavo, ir aš pirmą kartą pasijutau esanti gyva. Aš... aš pamečiau dėl jo galvą.

Galiausiai mano balsas užlūžo, nenoromis apsiašarojau.

- Mes gyvenome netoliese, tad aš dieną eidavau pasivaikščioti tikėdamasi jį pamatyti. Kai jo motina ateidavo mums padėti, kartais su ja pasirodydavo ir jis. Mes žiūrėdavome vienas į kitą, - nieko kito negalėjome daryti. - Aš sukūkčiojau. - Jis priklauso šeštai kastai, aš penktai, yra įstatymai... ir mano motina! Ji būtų pašėlusė. Niekas neturėjo žinoti.

Mano rankos šiek tiek trūkčiojo nuo įtampos, kurią kėlė paslapties atskleidimas.

- Netrukus ant savo kambario lango ėmiau rasti priklijuotus laiškėlius, kad esu graži arba kad dainuoju kaip angelas. Žinojau, rašė jis.

Per mano penkioliktąjį gimtadienį mama surengė vakarėlį ir pakvietė jo šeimą. Jis priėjo prie manęs, padavė gimtadienio atviruką ir pasakė, kad perskaityčiau, kai būsiu viena. Kai galiausiai tai padariau, viduje neradau nei vardo, nei „Laimingo gimtadienio“. Tebuvo parašyta: „Namelis medyje. Vidurnaktį.“

Maksono akys išsiplėtė.

- Vidurnaktį? Bet...

- Žinokite, aš nuolat laužiau Ilėjos komendanto valandos įstatymą.

- Jūs galėjote patekti į kalėjimą, Amerika, - aiktelėjo jis krestelėdamas galvą.

Aš patraukiau pečiais.

- Tuomet tai atrodė nesvarbu. Pirmą kartą pasijutau, tarsi turėčiau sparnus. Pažinau jo rašyseną iš kitų laiškėlių ir džiaugiausi, kad man užteko nuovokos juos nuslėpti. Ir štai jis sugalvojo būdą, kaip mums pabūti vieniems. Negalėjau patikėti, kad jis nori būti vienas su *manimi*.

Tą naktį laukiau savo kambaryje, stebėdama namelį medyje kieme už namo. Netoli vidurnakčio pamačiau kažką lipant aukštyn. Tada nuėjau išsivalyti dantų – dėl viso pikto. Paskui išsėlinau pro galines duris ir įlipau į medį. Jis buvo ten. Tik... aš negalėjau tuo patikėti.

Neatmenu, nuo ko viskas prasidėjo, bet netrukus mes išpažinome savo jausmus ir negalėjome liautis džiūgavę, nes buvome laimingi. Taigi man nerūpėjo nei komendanto valanda, nei melavimas tėvams. Taip pat nerūpėjo, kad aš priklausau penktai, o jis šeštai kastai. Nesijaudinau dėl ateities. Jo meilė man buvo svarbesnė už viską... Ir jis mane mylėjo, Maksonai. Mylėjo...

Vėl ėmiau sriūbauti. Prsidėjusi rankas prie krūtinės, stipriai pajutau išsiskyrimą su Aspenu. Beliko pabaigti istoriją.

– Mudu slapta susitikinėjome dvejus metus. Buvome laimingi, bet jis nuolat jaudinosi dėl to, kad slapstomės ir jis negali suteikti man visko, ko, jo manymu, buvau verta. Kai gavome pranešimą apie *Atranką*, jis primygtinai reikalavo paduoti prašymą.

Maksonas iš nuostabos prasižiojo.

– Žinau, tai buvo kvaila. Bet jei nebūčiau pamėginusi, nebūčiau turėjusi ramybės. Ir aš nuoširdžiai, *nuoširdžiai* maniau, kad nebūsiu išrinkta. Kaip galėjau būti išrinkta?

Pakėliau rankas į viršų, paskui jas nusvarinau. Vis dar jaučiausi suglumusi.

– Iš jo mamos sužinojau, kad jis taupo vestuvėms su kažkokia paslaptinga mergaite. Labai apsidžiaugiau. Surengiau jam vakarienę staigmeną, vildamasi įtikinti ją pasipiršti. Aš buvau visiškai pasirengusi. Jis labai išdidus. Norėjo mane lepinti ir tikriausiai tada suvokė, kad niekada negalės to padaryti. Taigi jis su manimi išsiskyrė, užuot... Praėjus savaitei, buvo paskelbtas mano vardas.

Bet pamatęs, kiek pinigų jam išleidau, nusiminė.

Maksonas kažką šnibždėjo panosėje.

– Paskutinį kartą ją mačiau per savo palydėtuves, – man pristigo kvapo. – Jis buvo su kita mergaite.

– Ką? – sušuko Maksonas.

Rankomis susiėmiau galvą.

– Mane varo iš proto tai, kad kitos mergaitės ją vaikosi, nuolat vaikėsi, o dabar jis neturi priežasties jų atstumti. Gal jis netgi su mergaite iš mano palydėtuvių. Nežinau. Ir nieko negaliu pakeisti. Bet mintis, kad grįšiu namo ir turėsiu visa tai matyti... Aš neištversiu, Maksonai...

Plūdau ašaromis, ir Maksonas manęs neskubino. Galiausiai kiek aprimusi

prakalbau:

- Maksonai, tikiuosi, jūs rasite tą, be kurios negalėsite gyventi. Nuoširdžiai šito linkiu. Ir jums niekada neteks patirti, ką reiškia gyventi be to žmogaus.

Maksono veide nebyliai atsispindėjo mano skausmas. Jis atrodė ne tik susisielojęs, bet ir labai supykęs.

- Man labai gaila, Amerika. Aš... - Jo išraiška šiek tiek pasikeitė. - Ar dabar tinkamas metas patapšnoti jums per petį?

Jo abejonė privertė mane nusišypsoti.

- Taip, dabar nuostabus metas.

Jis atrodė skeptiškas, kaip ir aną dieną, bet, užuot patapšnojęs man per petį, pasilenkė ir nedrąsiai apkabino.

- Aš tik savo mamą apkabinu. Ar teisingai darau?

Nusijuokiau.

- Sunku apkabinti neteisingai.

Po valandėlės vėl prakalbau:

- Tačiau suprantu, ką turite galvoje. Aš apkabinu tik savo artimuosius.

Jaučiausi išsekusi po ilgo rengimosi, *Pranešimų*, vakarienės ir pokalbio su princu. Buvo gera, kad Maksonas mane laiko apglėbęs ir kartais paliečia plaukus. Jis nebuvo toks sutrikęs, kaip atrodė. Kantriai palaukė, kol mano kvėpavimas nurimo, tada atšlijo ir pažvelgė į mane.

- Amerika, pažadu laikyti jus čia tiek, kiek tik bus įmanoma. Suprantu, jie nori, kad sumažinčiau *Elitą* iki trijų ir tada pasirinkčiau. Bet prisiekiu jums, sumažinsiu jį iki dviejų ir laikysiu jus čia iki tos akimirkos. Neversiu išvykti nė diena anksčiau arba kol nebūsime tam pasirengusi. Priklausys nuo to, kas nutiks pirmiau.

Aš linktelėjau.

- Nors mes ką tik susipažinome, mano manymu, esate nuostabi. Man liūdna matyti jus išskaudintą. Jei jis būtų čia, aš... aš... - Maksonas drebėjo iš nusivylimo, tada atsiduso. - Man labai gaila, Amerika.

Jis vėl mane prisitraukė, ir aš laikiau padėjusi galvą ant plataus jo peties. Neabejojau, kad Maksonas pažadą tesės. Taigi įsitaisiau ten, kur mažiausiai tikėjausi rasti nuoširdžią paguodą.

Šešioliktas skyrius

Kai pabudau kitą rytą, vokai atrodė sunkūs. Masažuodama juos, jaučiausi patenkinta viską papasakojusi Maksonui. Be galo keista, kad rūmai – gražus narvas – buvo vienintelė vieta, kur galėjau atvirauti apie savo jausmus.

Maksono pažadą suvokiau naktį ir pasijutau tikra dėl savo saugumo. Šis konkursas, per kurį Maksonas turės iš trisdešimt penkių merginų palikti vieną, truks savaites, gal net mėnesius. Laikas ir atstumas buvo kaip tik tai, ko man reikėjo. Abejojau, jog kada nors pamiršiu Aspeną. Girdėjau, kaip mama kalbėjo apie neblėstančią pirmąją meilę. Bet galbūt mus skiriantis laikas padės man greičiau atsigauti.

Kambarinės neklausinėjo apie mano pabrinkusius paakius, tik stengėsi sumažinti patinimą. Jos neklausinėjo apie mano suveltus plaukus, tik juos iššukavo. Buvau už tai dėkinga. Namie visi matė, kad esu liūdna, bet nieko nedarė. Čia visi dėl manęs jaudinosi, apgaubė mane ypatingu rūpesčiu.

Rytui įpusėjus, buvau pasirengusi pradėti dieną. Buvo šeštadienis, nereikėjo laikytis jokios dienos tvarkės, bet jį privalėjome praleisti Moterų kambaryje. Šeštadieniais rūmai priimdavo svečius, ir mes buvome įspėtos, kad žmonės gali norėti susipažinti su mumis. Nelabai dėl to džiaugiausi, tačiau bent jau turėjau progą apsimauti naujuosius džinsus. Žinoma, tai buvo geriausiai tinkančios kelnės iš visų kada nors mano turėtų. Mano ir Maksono santykiai buvo puikūs, todėl tikėjausi, kad vykstant namo jis man leis juos pasiimti.

Lėtai leidausi laiptais šiek tiek pavargusi po praėjusios nakties. Dar nė nespėjusi įeiti į Moterų kambarį, išgirdau mergaičių murmesį, o kai įėjau, mane čiupo Marli ir nusitempė prie dviejų kėdžių kambario gilumoje.

– Pagaliau! Laukiau tavęs, – pasakė ji.

– Atleisk, Marli. Vėlai atsiguliau ir pramigau.

Ji pasisuko į mane, tikriausiai išgirdusi liūdnas gaideles mano balse, bet nusprendė sutelkti visą dėmesį į mano džinsus.

– Jie fantastiški.

– Žinau. Niekada nesu geriau jautusis. – Mano balsas šiek tiek pralinksmėjo.

Nusprendžiau grįžti prie senos taisyklės: neišsileisti Aspeno į savo mintis. Nustūmiau jį į šalį ir sutelkiau dėmesį į antrą mėgstamiausią žmogų rūmuose. – Atleisk, kad priverčiau laukti. Apie ką norėjai pasikalbėti?

Marli dvejojo, kandžiojo lūpą. Arti nieko nebuvo. Turbūt ji turi paslaptį.

- Tiesą sakant, gal nevertėtų tau pasakoti. Kartais pamirštu, kad mudvi varžovės.

Ak. Jos paslaptys susijusios su Maksonu. Privalėjau tai sužinoti.

- Suvokiu, kaip jautiesi, Marli. Manau, mudvi galėtume tapti artimomis draugėmis. Negaliu prisiversti galvoti apie tave kaip apie priešę.

- Taip. Mano manymu, tu labai miela. Ir žmonės tave myli. Tikriausiai laimėsi... - Atrodė, ši mintis ją gniuždo.

Išgirdusi tuos žodžius vos nekrūptelėjau ir neėmiau kvatotis.

- Marli, ar galiu tau patikėti paslaptį? - Mano balsas buvo kupinas švelnios tiesos. Vyliausi, ji manim patikės.

- Žinoma, Amerika.

- Nenučiuokiu, kas laimės šį konkursą. Tai gali būti bet kuri sėdinti šiame kambaryje mergaitė. Tikriausiai kiekviena to tikisi, bet jau žinau, kad jei nelaimėsiu aš, norėčiau, kad laimėtum tu. Tu atrodai kilni ir teisinga. Būtum nuostabi princesė. Garbės žodis. - Tai buvo beveik tiesa.

- Mano manymu, tu sumani ir graži, - sukuždėjo ji. - Tu irgi būtum nuostabi princesė.

Nulenčiau galvą. Buvo malonu, kad ji taip gerai apie mane galvoja. Tačiau kai žmonės taip apie mane kalbėdavo, pasijusdavau nejaukiai... Mama, Mei, Merė... Sunku patikėti, kiek daug žmonių manė, kad būčiau gera princesė. Nejau tik aš vienintelė matau savo ydas? Aš nemoku mandagiai elgtis, nurodinėti, man trūksta valios. Esu savanaudė ir siaubingo būdo, nemėgstu viešumos. Esu bailė. O princesė turi būti drąsi. Tai ne tik santuoka, bet ir atsakingos pareigos.

- Aš apie daugelį mergaičių taip manau, - prisipažino Marli. - Tarsi kiekviena jų turėtų tokių dorybių, kurių neturiu aš, todėl yra geresnė už mane.

- Čia ir yra esmė, Marli. Tikriausiai kiekviena mergaitė šiame kambaryje yra kuo nors ypatinga. Bet kas žino, ko ieško Maksonas?

Ji pakratė galvą.

- Taigi nesirūpinkime dėl to. Gali man pasakoti viską, ką panorėjusi. Saugosiu tavo paslaptis, jei tu saugosi manąsias. Aš palaikysiu tave, o tu, jei nori, gali palaikyti mane. Smagu čia turėti draugų.

Marli nusišypsojo, tada apsidairė po kambarį, ar niekas mūsų negirdi.

- Mudu su Maksonu buvome pasimatyme, - sušnibždėjo ji.

- Tikrai? - paklausiau. Žinau, kad tai nuskambėjo pernelyg entuziastingai, bet negalėjau susivaldyti. Norėjau žinoti, ar jam pavyko šalia jos atsipalaiduoti. Buvo smalsu, ar ji jam patiko.

- Jis atsiuntė laišką mano kambarinėms ir paklausė, ar galėtų mane pamatyti ketvirtadienį. - Kai Marli kalbėjo, aš šypsojau ir galvojau, kad išvakarėse mudu su Maksonu nusprendėme bendrauti draugiškai. - Žinoma, aš nusiunčiau laišką su žodeliu „taip“, negi galėčiau jam atsakyti! Jis atėjo manęs pasiimti ir mes pasivaikščiojome aplink rūmus. Įsikalbėjome apie filmus; pasirodo, mums patinka daugybė tų pačių filmų. Taigi nusileidome į rūšį. Jame įrengtas kino teatras. Ar esi ten buvusi?

- Ne. - Aš niekada nesu buvusi kino teatre, tad nekantriai laukiau, ką papasakos Marli.

- Jis modernus ir jaukus! Kėdės plačios, atlenkiamos. Ten stovi netgi kukurūzų spraginimo aparatas. Maksonas prispragino labai daug. Bet jis įpylė per mažai aliejaus, tad pirmoji porcija sudegė. Tada jis pakvietė patarnautoją, kad išvalytų, ir pamėgino dar kartą.

Aš užverčiau akis. Puiku, Maksonai, išties puiku. Bent jau Marli visa tai pasirodė žavu.

- Taigi žiūrėjome filmą, ir kai pabaigoje prasidėjo romantiška dalis, jis laikė mano ranką! Maniau, apalpsiu. Žinoma, kai vaikščiojome, buvau įsikibusi jam į parankę, bet juk taip įprastai elgiamasi. O čia jis paėmė mane už rankos... - Marli atsiduso ir atsilošė kėdėje.

Aš garsiai sukikenau. Ji atrodė įsimylėjusi iki ausų. Valio!

- Nekantrauju, kada jis vėl mane aplankys. Ar nemanai, kad jis labai gražus? - paklausė ji.

Sudvejojau.

- Taip, jis žavus.

- Baik, Amerika! Turėjai pastebėti jo akis ir balsą...

- Kai nesijuokia! - Prisiminiau, kaip Maksono juokas privertė mane nusišypsoti. Jis buvo malonus, bet keistas. Maksonas išstumdavo iš plaučių visą orą ir tada įkvėpdamas švokšdavo.

- Na, gerai, jis juokiasi keistai, bet tai žavu.

- Taip, jei tau patinka mielas astmos priepuolio švokštimas ausyse kaskart, kai papasakoji anekdotą.

Marli nesusitvardė ir net susirietė iš juoko.

- Gerai jau, gerai, - ji atsitiesė įkvėpti oro. - Vis tiek turėjai rasti patrauklių jo bruožų.

Buvau beprasižiojanti, bet užsičiaupiau. Man kilo pagunda smeigti Maksonui dar kartą, bet nenorėjau gadinti nuotaikos Marli. Taigi susimąščiau.

Kuo Maksonas patrauklus?

- Na, kai praranda budrumą, jis visai šaunus. Tarkim, kai kalba nerinkdamas žodžių arba kai užklumpi jį žiūrint į ką nors, tarsi... tarsi jis išties ieškotų visame tame grožio.

Marli nusišypsojo, ir aš supratau, kad ji irgi tai pastebėjo.

- Ir man patinka, kad būdamas šalia jis atrodo nuoširdžiai susirūpinęs. Nors jis turi valdyti šalį ir atlikti tūkstantį kitų darbų, tarsi viską pamiršta, kai yra su tavimi. Jis visą dėmesį skiria pašnekovui. Man tai patinka.

- Ir... niekam šito nesakyk, bet jo rankos... Man patinka jo rankos.

Aš nuraudau. Kvaiša... kodėl neapsiribojau bendrais gerais jo asmenybės bruožais? Laimė, Marli laiminga perėmė pokalbį.

- Taip! Jas jauti po tais storais kostiumais, ar ne? Jis turi būti nepaprastai stiprus, - karštai pasakė Marli.

- Klausiu savęs kodėl? Kam jam būti stipriam? Juk jis dirba prie rašomojo stalo. Keista.

- Gal jam patinka treniruotis prieš veidrodį, - tarė Marli, mankštindama savo rankutes.

- Cha cha! Lažinuosi, kad taip ir yra. Paklausk jo!

- Nieku gyvu!

Regis, Marli puikiai praleido laiką. Stebėjausi, kodėl Maksonas neužsiminė apie tai praėjusį vakarą. Sprendžiant iš jo reakcijos, galėjai pamanyti, kad jie iš viso nebuvo kartu. Gal jis drovėjosi?

Apsižvalgiau po kambarį ir pamačiau, kad didesnė pusė mergaičių įsitempusios ar nelaimingos. Žanelė, Emika ir Zoji įdėmiai klausėsi Kris. Kris šypsojosi ir buvo linksma, o Žanelės veide atsispindėjo susirūpinimas, Zoji kramtė nagus. Emika išsiblaškiusi trynėsi paausį. Šalia jų karštai ginčijosi visiškos priešybės - Selestė ir Ana. Ištikima savo įprastiniam įvaizdžiui Selestė kalbėjo pasipūtusi. Marli, pastebėjusi mano žvilgsnį, paaiškino, kas vyksta.

- Paniurusios yra tos, su kuriomis jis dar nebuvo susitikęs. Jis man sakė, kad ketvirtadienį aš buvau antroji, pakviesta į pasimatymą. Jis išties stengiasi susipažinti su kiekviena.

- Tikrai? Manai, dėl tos priežasties?

- Taip. Pažvelk į mudvi. Mes esame patenkintos, nes jis jau buvo susitikęs su mumis. Įsitikinome, kad pakankamai jam patinkame, jei pakvietė į pasimatymą ir po to neišspyrė. Jau žinoma, su kuo jis leido laiką, o su kuo dar ne. Tos mergaitės bijo, kad jis delsia su jomis susitikti, nes jos jam neįdomios, o kai galiausiai susitiks,

išsių jas namo.

Kodėl jis man nieko apie tai nepasakojo? Argi mes ne draugai? Draugas šito nenutylėtų. Sprendžiant iš šypsenu, jis jau susitiko mažiausiai su tuzinu mergaičių. Vakar kartu praleidome kone visą vakarą, o jis tik privertė mane verkti. Koks draugas saugo tokias paslaptis, priversdamas išsipasakoti?

Tjuzdei, susirūpinusiu veidu klausiusi Kamilės, pakilo ir apsidairė po kambarį. Išvydusi kampe Marli ir mane, skubiai priėjo.

- Ką judu veikėte per pirmąjį pasimatymą? - atžariai paklausė.

- Sveika, Tjuzdei, - linksmai pasisveikino Marli.

- Ša! - sušuko ji ir vėl išmeigė akis į mane. - Nagi, Amerika, klok.

- Jau pasakojau.

- Ne. Apie praėjusį vakarą! - Kambarinė pasiūlė mums arbatos, bet Tjuzdei nuvarė ją šalin.

- Kaip?..

- Tinė matė jus kartu ir papasakojo, - Marli mėgino pateisinti Tjuzdei nuotaiką.

- Su tavim vienintele jis buvo susitikęs du kartus. Daug mergaičių, kurios nė karto nebuvo su juo pasimatyme, skundėsi. Jų manymu, tai neteisinga. Betgi tu nekalta, jei jam patinki.

- Tačiau tai neteisinga, - suinkštė Tjuzdei. - Man neteko jo matyti niekur kitur, tik valgant, net praeinančio pro šalį. Ką, po šimts, judu darėte?

- Mes... mes nuėjome į sodą. Jis žino, kad man patinka būti lauke. Ir kalbėjomės, - aš susinervinau, lyg būčiau patekusi į bėdą.

Tjuzdei veidas atrodė toks susijaudinęs, kad aš nusigrėžiau. Tada pamačiau, kad keletas mergaičių prie gretimų stalų mūsų klausosi.

- Tik kalbėjotės? - paklausė ji skeptiškai.

Aš gūžtelėjau pečiais.

- Tik.

Tjuzdei kažką sumurmėjo ir nuėjo prie Kris stalo, primygtinai ragindama ją iš naujo papasakoti savo istoriją. Tačiau aš stovėjau kaip įkasta.

- Ar gerai jautiesi, Amerika? - paklausė Marli, gražindama mane į tikrovę.

- Taip. Kodėl klausi?

- Atrodai nusiminusi. - Marli susirūpinusi suraukė kaktą.

- Ne, nenusiminusi. Viskas puiku.

Netikėtai staigiu judesiu, kurio netgi nebūčiau pastebėjusi, jei jos nebūtų sėdėjusios taip arti, Ana Farmer, priklausanti ketvirtai kastai ir, kad pragyventų, dirbanti žemę, trenkė Selestei per veidą.

Keletas mergaičių, tarp jų ir aš, aiktelėjo. Nespėjusios nieko pamatyti sužiuro ir ėmė klausinėti, kas nutiko, ypač Tinė, jos aukštas balsas perskrodė kambario tylą.

- Ak, Ana, kodėl, - atsiduso Emika.

Ana palengva suvokė, ką padariusi. Ji bus išsiųsta namo; mums buvo draudžiama pulti varžoves. Emika ėmė ašaroti, o Ana sėdėjo be žado. Jos abi buvo iš fermos ir anksti susidraugavo. Negalėjau įsivaizduoti, kaip jausčiausi, jei staiga tektų išvykti Marli.

Ana, su kuria tik prasilenkdavome, man visuomet atrodė gyvybinga. Žinojau, kad tokia mergaitė negalėtų įskaudinti kito žmogaus. Puolant sukilėliams ji klūpėjo ir meldėsi.

Be abejo, Selestė ją išprovokavo, bet niekas nesėdėjo taip arti, kad galėtų tai įrodyti. Selestė turėjo visą kambarį liudytojų, galinčių patvirtinti, kad Ana jai sudavė. Maksonas galėjo netgi būti paragintas išsiųsti Aną namo, taip sudrausmindamas kitas dalyves.

Kai Selestė, kažką sušnabždėjusi Anai, ryžtingai išėjo iš kambario, Anos akyse susitvenkė ašaros.

Ji išvyko prieš vakarienę.

Septynioliktas skyrius

- Kas buvo Jungtinių Valstijų prezidentas per Trečiąjį pasaulinį karą? - klausinėjo mūsų Silvija.

Atsakymo nežinojau, tad nusukau akis, tikėdamasi, kad Silvija manęs nepaklaus. Laimė, Eimė pakėlė ranką ir atsakė:

- Prezidentas Volisas.

Mes ir vėl buvome susirinkusios Didžiajame kambaryje - pradėjome savaitę istorijos pamoką. Na, gal greičiau istorijos testu. Mama istorijos mokė mus tik žodžiu. Mokydamiesi anglų kalbos ir matematikos, turėjome spausdintus lapus ir užduotis, bet mano žinios apie mūsų praeitį buvo skurdžios.

- Teisingai. Prezidentas Volisas užėmė postą prieš užpuolant kinams ir vadovavo Jungtinėms Valstijoms per karą, - patvirtino Silvija. Kartojau sau šią pavardę. *Volisas, Volisas, Volisas*. Labai norėjau ją išsiminti ir pasakyti Mei ir Džeradui, kai grįšiu namo, bet mes čia tiek daug visko mokėmės, kad buvo sunku išlaikyti galvoje šitiek žinių. - Koks buvo jų įsiveržimo motyvas, Seleste?

Ši nusišypsojo.

- Pinigai. Amerikiečiai buvo jiems daug skolingi ir negalėjo sumokėti.

- Puiku, Seleste. - Silvija jai meiliai nusišypsojo.

Kaip Selestei pavykdavo taip apvynioti žmones aplink pirštą? Tai be galo erzino. - Kai Jungtinės Valstijos nepajėgė sumokėti didžiulės skolos, kinai įsiveržė į jų šalį. Deja, jie negavo jokių pinigų, nes Jungtinės Valstijos buvo bankrutavusios. Vis dėlto jie laimėjo amerikietišką darbo jėgą. Kaip buvo pavadintos Jungtinės Valstijos po to, kai jas perėmė Kinija?

Aš pakėliau ranką kartu su keletu kitų.

- Džena? - pakvietė Silvija.

- Kinijos Amerikos valstija.

- Taip. Iš išorės Kinijos Amerikos valstija atrodė kaip ir anksčiau, bet tai buvo apgaulė. Kinai tapė virveles užkulisiuose, darydami įtaką svarbiems politiniams sprendimams ir pakreipdami įstatymų leidybą savo naudai. - Silvija lėtai ėjo pro suolus. Jaučiausi lyg pelytė, virš kurios ratus suka vanagas.

Apsidairiau po kambarį. Keletas mergaičių atrodė sutrikusios. Maniau, kad tokie dalykai yra visiems žinomi.

- Gal kas nors norėtų ką pridurti? - paklausė Silvija.

Bariel pragydo:

- Kinijos invazija paskatino keletą šalių, ypač Europoje, susivienyti ir sudaryti sąjungas.

- Taip, - atsakė Silvija. - Tačiau tuo metu Kinijos Amerikos valstija tokių draugų neturėjo. Jai prireikė penkerių metų persitvarkyti, ji buvo taip nualinta, kad apie sąjungų sudarymą negalėjo būti nė kalbos. - Silvijos žodžius palydėjo išvargęs žvilgsnis. - KAV planavo pasipriešinti Kinijai, bet tada ji patyrė naują invaziją. Kokia šalis mėgino okupuoti KAV?

Šikart pakilo rankų miškas.

- Rusija, - atsakė kažkuri mergaitė, nelaukdama Silvijos leidimo. Ši apsidairė, ieškodama prasižengėlės, bet nerado.

- Teisingai, - nepatenkinta ištarė. - Rusija mėgino išplėsti savo teritoriją į abi puses, bet jai baisiai nepasisekė; ir ši nesėkmė suteikė KAV galimybę smogti atsakomąjį smūgį. Kaip?

Kris pakėlė ranką ir atsakė:

- Visa buvusi Šiaurės Amerika susivienijo kovai su Rusija, nes tapo aišku, kad ji kėsinosi ne tik į KAV. Kovoti su Rusija buvo lengviau, nes tuo metu ją puolė Kinija - Rusija mėgino užgrobti ir jos žemes.

Silvija išdidžiai nusišypsojo.

- Taip. Ir kas gi vadovavo puolimui prieš Rusiją?

Visas kambarys sušuko atsakymą:

- Gregoris Ilėja! - Kai kurios mergaitės net suplojo delnais.

Silvija linktelėjo.

- Taip susikūrė valstybė. KAV sąjungininkai sudarė vieningą frontą, bet Jungtinių Valstijų reputacija buvo tokia prasta, kad niekas nepanoro vėl pasivadinti tuo vardu. Taigi Gregoriui Ilėjai vadovaujant susiformavusi nauja tauta pasivadino jo vardu. Tai jis išgelbėjo šią šalį.

Emika pakėlė ranką, ir Silvija leido jai kalbėti.

- Tam tikru atžvilgiu mes esame panašios į jį. Na, mes irgi tarnaujame savo šaliai. Jis buvo eilinis pilietis, paaukojęs savo pinigus ir žinias. Jis viską pakeitė, - dėstė Emika.

- Graži mintis, - pasakė Silvija. - Kaip ir jis, viena jūsų pateksite į karališkąją luomą. Gregoris Ilėja tapo karaliumi, susigiminiavęs su karališkąja šeima; o jūs kuri nors nutekėsite į šią šeimą. - Silviją apėmė susižavėjimas, tad pakėlusiai ranką Tjuzdei ne iš karto buvo leista kalbėti.

- Kodėl apie tai neparašyta knygoje? Kad galėtume pasimokyti? - paklausė ji kiek susierzynusi.

Silvija papurtė galvą.

- Brangios mergaitės, istorijos nesimokoma. Ją tiesiog reikia žinoti.

Marli pasisuko į mane ir sušnibždėjo:

- Bet mes nežinome. - Ji nusišypsojo iš savo sąmojo ir vėl sutelkė dėmesį į Silviją.

Pagalvojau apie tai, kad mes visos žinome skirtingus dalykus ir turime atspėti tiesą. Kodėl mums neduoda istorijos knygų?

Prisimenu, kaip prieš kelerius metus nuėjau į mamos ir tėčio kambarį, nes mama leido pasirinkti, ką noriu skaityti anglų kalbos pamokai. Ieškodama knygos, tolimajame kampe pamačiau storą nučiurusią knygą ir ją išsitraukiau. Tai buvo Jungtinių Valstijų istorijos knyga. Netrukus įėjo tėtis ir, pamatęs, ką skaitau, išpėjo, kad galiu skaityti, jei tik niekam apie tai neprasitarsiu.

Saugojau paslaptį; man patiko vartyti knygos puslapius. Žinoma, tuos, kurie dar buvo įskaitomi. Daugybė puslapių buvo išplėšti, knygos viršelis atrodė tarsi apdegęs, bet ten aš pamačiau senųjų Baltųjų rūmų nuotrauką ir sužinojau, kokios šventės ten vykdavo.

Man niekada nekilo minčių suabejoti tiesos stygiumi, kol akivaizdžiai su tuo nesusidūriau. Kodėl karalius leido mums spėlioti?

Ir vėl įsijungė fotoaparato blykstės, įamžindamos linksmi besišypsančius Maksoną ir Natali.

- Natali, prašau šiek tiek nuleisti smakrą. Gerai. - Fotografas padarė dar vieną nuotrauką, nušviesdamas kambarį. - Manau, užteks. Kas kita? - sušuko jis.

Įėjo Selestė, aplink ją, prieš fotografui imantis darbo, spietėsi būrelis kambarinių. Natali, kuri tebebuvo šalia Maksono, kažką jam pasakė ir koketiškai pamaskatavo koja. Jis reagavo santūriai, ir ji kikendama nuėjo.

Vakar po istorijos pamokos buvome išpėtos, kad ši fotosesija skirta tik publikai palinksminti, bet aš negalėjau atsikratyti minties, kad ji svarbi. Vieno žurnalo vedamajame buvo aprašyta, kaip turėtų atrodyti princesė. Man neteko skaityti to straipsnio, bet Emika ir keletas kitų perskaitė. Pasak jos, ten buvo rašoma, kad Maksonui reikia susirasti karališkos išvaizdos, tinkamą šalia jo fotografuoti mergaitę, kuri gražiai atrodytų ant pašto ženkle.

Taigi dabar mes visos stovėjome išsirikiavusios su vienodomis kreminės spalvos, trumpomis rankovėlėmis, pažemintu liemeniu suknelėmis, pečius apsigaubusios sunkiu raudonu šaliku ir fotografavomės su Maksonu. Nuotraukos bus

išspausdintos tame pačiame žurnale, ir jo darbuotojai darys atranką. Aš dėl to jaučiausi nesmagiai. Iš pat pradžių nerimavau, kad Maksonas ieško ne ko kito, kaip gražaus veidelio. Dabar, kai jį pažinau, įsitikinau, jog tai netiesa, ir man nepatiko, kad žmonės kaip tik taip kartais mano apie Maksoną.

Atsidusau. Kai kurios mergaitės vaikštinėjo užkandžiaudamos ir plepėjo, bet dauguma, tarp jų ir aš, stovėjo aplink Didžiajame kambaryje įrengtą fotografavimo aikštelę. Ant sienos kabėjo ir grindimis driekėsi didžiulis aukso spalvos gobelenas, jis man priminė namuose tėčio naudojamus apsauginius patiesalus. Vienoje pusėje stovėjo maža sofutė, kitoje – kolona. Viduryje buvo Ilėjos herbas, suteikiantis šiam kvailam sumanymui patriotizmo. Žiūrėjome, kaip dalyvės žingsniuoja šia erdve, kad būtų nufotografuotos, ir daugelis šnibždėjosi, kas joms patinka ir kas ne arba ką buvo suplanavusios pačios.

Selestėėjo prie Maksono su kibirkštėle akyse, ir jis nusišypsojo. Ji priglaudė lūpas jam prie ausies ir kažką sušnibždėjo. Kad ir kas tai būtų buvę, Maksonas atsilošė juokdamasis ir linktelėjo, pritardamas jos mažytei paslapčiai. Buvo keista juos tokius matyti. Kaip žmogus, taip puikiai sutariantis su manimi, gali sutarti su tokia kaip ji?

– Gerai, panele. Prašom pasisukti į kamerą ir šypsotis, – paragino fotografas, ir Selestė tuoj pat pakluso.

Ji pasisuko į Maksoną, uždėjo jam ant krūtinės ranką, palenkė žemyn galvą ir akinamai nusišypsojo. Rodos, ji supranta, kaip reikia išnaudoti apšvietimą ir dekoracijas, ir vis prašė Maksoną per kelis colius pasislinkti arba reikalavo pakeisti pozą. Kai kurios mergaitės neskubėjo, norėdamos ilgiau pabūti su Maksonu, – ypač tos, kurios dar nebuvo pasimatyme, – o Selestė norėjo parodyti savo sugebėjimus.

Ji viską atliko žaibiškai, ir fotografas pakvietė kitą mergaitę. Aš taip įdėmiai žiūrėjau, kaip Selestė nueidama pirštais perbraukė Maksonui per ranką, kad kambarinei teko švelniai priminti, jog atėjo mano eilė.

Vos papurčiusi galvą, prisiverčiau susikaupti. Suėmiau rankomis suknelę ir nuėjau prie Maksono. Jo akys nuo Selestės nukrypo į mane, galbūt man tik pasivaideno, bet jo veidas šiek tiek nušvito.

– Sveika, mano brangioji, – tarė jis.
– Nepradėkite, – perspėjau, bet jis tik sukikeno ir ištiesė rankas.
– Palūkėkite. Jūsų šalikas kreivai guli.
– Nesistebiu. – Tas prakeiktas daiktas buvo toks sunkus, kad sulig kiekvienu žingsniu jaučiau, kaip slysta.

- Manau, bus gerai ir taip, - pašmaikštavo jis.

Aš atkirtau:

- Jus turėtų pakabinti šalia šviestuvų. - Pirštu bedžiau į medalius, spindinčius jam ant krūtinės. Jo uniformos - labai panašios į sargybinių, tik daug elegantiškesnės - pečiai irgi buvo papuošti auksu, o prie šono kabojo kardas. To jau buvo šiek tiek per daug.

- Prašau žiūrėti į kamerą, - paliepė fotografas. Pažvelgusi į viršų, pamačiau ne tik jo akis, bet ir mus stebinčius kitų mergaičių veidus, ir mane apėmė jaudulys.

Nusišluosčiau drėgnus delnus į suknelę ir iškvėpiau.

- Nesinervinkite, - sukuždėjo Maksonas.

- Man nepatinka viešas dėmesys.

Jis prisitraukė mane labai arti ir uždėjo ranką ant riešo. Norėjau žengti atgal, bet Maksono ranka mane laikė.

- Žiūrėkite į mane taip, tarsi neapkęstumėte. - Jis prisimerkė ir pašaipiai patempė lūpą, ir aš neišlaikiau.

Blykstė tvykstelėjo kaip tik tą akimirką, kai mudu juokėmės.

- Matote, - tarė Maksonas, - šauniai išėjo.

- Tikriausiai. - Keletą minučių vis dar buvau įsitempusi; fotografas nurodinėjo, ir Maksonas dabar apkabino mane, tada pasuko taip, kad mano nugara priglustų jam prie krūtinės.

- Puiku, - pasakė fotografas. - Gal galėtume padaryti keletą nuotraukų ant sofos?

Sesijai įpusėjus, pasijutau laisviau ir įsitaisiau šalia Maksono, mano manymu, pačia geriausia poza. Kartais jis man bakstelėdavo ar pakutendavo, priversdamas plačiau nusišypsoti ar net pratrūkti juokais. Tikėjausi, fotografas gauda akimirkas, kai dar nespėdavau susiraukti, antraip visas šis reikalas baigsis katastrofa.

Akies kampeliu pastebėjau mojančią ranką, Maksonas irgi atsisuko. Kambaryje stovėjo kostiumu vilkintis vyras, buvo akivaizdu, kad jis nori pasikalbėti su princu. Maksonas linktelėjo, bet vyras dvejojo, jo žvilgsnis lakstė nuo princo prie manęs - matyt, tikėjosi bendrauti su princu akis į akį.

- Ji gali likti, - tarė Maksonas, ir vyras priėjęs prieš ją atsiklaupė.

- Midstone vyksta sukilėlių išpuolis, Jūsų Didenybe, - pranešė jis. Maksonas atsiduso ir pavargęs nuleido galvą. - Jie išdegino didžiulį plotą pasėlių ir nužudė apie tuziną žmonių.

- Kurioje Midstono dalyje?

- Vakarinėje, netoli sienos, pone.

Maksonas lėtai linktelėjo, rodos, jis dedasi šią informaciją į galvą.

- Ką sako mano tėvas?

- Tiesą sakant, Jūsų Didenybe, jis klausia jūsų nuomonės.

Maksonas trumpam apstulbo, tada prakalbo:

- Sutelkite kariuomenę pietrytinėje Sotos dalyje ir prie Taminso. Nežygiuokite į pietus iki Midstono - tai būtų laiko gaišimas. Gal pavyks juos sustabdyti.

Vyras atsistojo ir nusilenkė.

- Puiku, pone. - Ir pradingo taip greitai, kaip ir pasirodė.

Žinojau, kad turime tęsti fotosesiją, bet, rodos, dabar Maksono tai visiškai nedomino.

- Gerai jaučiatės? - paklausiau.

Jis liūdnai linktelėjo.

- Tik tie žmonės.

- Gal baikime? - pasiūliau.

Jis papurtė galvą, atsitiesė ir nusišypsojo, tada paėmė mano ranką.

- Vienas dalykas, kurį privalai įsisavinti, yra gebėjimas atrodyti ramiam, kad ir ką jaustum. Prašau šypsotis, Amerika.

Aš atsistočiau ir nedrąsiai nusišypsočiau kamerai, fotografas spragtelėjo mygtuką. Darant paskutinius kadrus Maksonas stipriai suspaudė man ranką, ir aš atsakiau jam tuo pačiu. Tą akimirką jaučiau, tarsi tarp mūsų būtų užsimezgęs tikras ir nuoširdus ryšys.

- Labai jums dėkui. Prašau kitą, - pakvietė fotografas.

Maksonas vis dar laikė mano ranką.

- Būkite gera, nieko nepasakokite. Privalote būti apdairi.

- Be abejo.

Artėjantis kulniukų kaušėjimas priminė man, kad esame ne vieni, bet aš norėjau pasilikti ilgėliau. Paskutinį kartą spustelėjęs man ranką, jis ją paleido, ir aš eidama tolyn mintijau. Kaip buvo malonu, kad Maksonas pasitikėjo manimi ir leido sužinoti šią paslaptį, koks apėmė jausmas, kai akimirką atrodė, jog esame vieni. Tada pagalvojau apie sukilėlius ir apie tai, kad karalius įprastai greitai praneša apie maištą, bet aš turiu laikyti šią žinią paslapyje. Tai buvo nesuvokiama.

- Žanele, mano brangioji, - tarė Maksonas kitai mergaitei. Aš nusišypsočiau, išgirdusi šią banalią frazę. Jis pritildė balsą, bet aš vis tiek išgirdau: - Kol nepamiršau, ar esate laisva šiandien po pietų?

Sugniaužė širdį. Tikriausiai pavėluotai užplūdo jaudulys.

- Ji turėjo padaryti ką nors siaubingo, - primygtinai kartojo Eimė.

- Iš jos kalbos taip neatrodė, - paprieštaravo Kris.

Tjuzdei truktelėjo Kris ranką.

- Pakartok, ką ji pasakė.

Žanelė buvo išsiūsta namo.

Suprasti šio pašalinimo priežastį mums buvo be galo svarbu, nes tai buvo pirmas atvejis, kai dalyvė buvo nubausta ne dėl taisyklių pažeidimo. Ji kažkuo prasikalto, ir mes visos norėjome žinoti kuo.

Kris, jos kambarys yra priešais Žanelės, matė ją grįžtančią ir paskutinė su ja kalbėjo prieš šiai išvykstant. Kris atsiduso ir trečią kartą papasakojo šią istoriją.

- Ji su Maksonu išvyko medžioti, bet jūs tai žinote, - kalbėjo ji, mosikuodama ranka, tarsi stengtusi surikiuoti mintis. Apie Žanelės pasimatymą buvo žinoma plačiai. Vakar po fotosesijos ji išklojo visiems, kas tik jos klausėsi.

- Tai buvo jos antras pasimatymas su Maksonu. Ji vienintelė buvo dviejuose pasimatymuose, - pasakė Bariel.

- Netiesa, - sumurmėjau.

Išgirdusios mano pareiškimą kelios merginos pasuko galvas. Tačiau dviejuose pasimatymuose buvau ir aš.

Kris kalbėjo toliau:

- Ji grįžo verkdamas. Paklausiau, kas negerai, ir ji atsakė, kad išvyksta. Maksonas liepė jai išvykti. Ji buvo labai nusiminusi, todėl apkabinau ją ir paklausiau, kas nutiko. Ji atsakė negalinti apie tai kalbėti. Šito aš nesuprantu. Mums neleidžiama prasyti apie tai, kodėl esame pašalinamos?

- Bet juk toks draudimas nebuvo įtrauktas į taisykles? - paklausė Tjuzdei.

- Niekas nieko man apie tai nesakė, - pareiškė Eimė, ir keletas kitų mergaičių papurtė galvas tai patvirtindamos.

- Bet ką ji pasakė? - nekantravo Selestė.

Kris atsiduso dar kartą.

- Ji pasakė, kad galvočiau, ką kalbu. Tada ištrūko iš mano glėbio ir užtrenkė duris.

Kuri laiką visos tylomis mąstė.

- Ji turėjo ją ižveisti, - pasakė Eleina.

- Jei ji išvyko dėl to, tai neteisinga, nes Maksonas pats sakė, kad *kažkas* šiame kambaryje ižeidė ją per pirmąjį susitikimą, - piktinosi Selestė.

Mergaitės ėmė dairytis po kambarį, mėgindamos įspėti kaltininę, tikriausiai tam, kad pasistengtų ją - t. y. mane - išspirti. Aš neramiai žvilgtelėjau į Marli, ir ji

nedelsdama ėmėsi veikti.

- Gal ji pasakė ką nors apie šalį? Apie politiką ar panašiai?

Bariel įtraukė oro pro sukąstus dantis.

- Nesąmonė. Koks nuobodus turėjo būti pasimatymas, jei jie pradėjo aptarinėti politiką. Ar kuri nors iš čia esančių kada nors kalbėjo su Maksonu apie šalies valdymą?

Nė viena neatsakė.

- Žinoma, ne, - pasakė Bariel. - Maksonas ne bendradarbės ieško, o žmonos.

- Nemanai, kad jį nuvertini? - paprieštaravo Kris. - Nemanai, kad Maksonui reikia žmonos, turinčios savo nuomonę?

Selestė atlošė galvą ir nusijuokė.

- Maksonas sugeba valdyti šalį. Jis buvo to mokamas. Be to, specialios komandos padeda jam priimti sprendimus, tai kam jam reikia dar vieno nurodinėjančio žmogaus? Tavim dėta, išmokčiau patylėti. Bent jau, kol jis tave ves.

Bariel prisigretino prie Selestės.

- Bet to nebus.

- Žinoma, - nusišypsojo Selestė. - Kam Maksonui vargintis su itin protinga trečios kastos mergina, jei jis gali vesti merginą iš antrosios?

- Ei! - sušuko Tjuzdei. - Maksonui skaičiai nerūpi.

- Žinoma, rūpi, - Selestė atsiliepė tokiu tonu, tarsi kalbėtų su vaiku. - Kodėl, tavo manymu, visos, priklausančios žemesnei negu ketvirta kasta, jau išvykusios?

- Aš vis dar čia, - pakėliau ranką. - Taigi klysti, jei manai, kad jį perpratai.

- A, čia ta mergaitė, kuri nežino, kada patylėti, - nusišaipė Selestė.

Sugniaužiau kumštį, stengdamasi nuspręsti, ar verta jai trenkti. Gal toks jos planas? Bet nespėjus man pajudėti pro duris įsiveržė Silvija.

- Panelės, paštas! - sušuko ji, ir įtampa kambaryje išsisklaidė.

Mes visos nekantraudamos nutilome. Rūmuose gyvenome jau dvi savaites, ir, išskyrus laiškus, gautus iš šeimų antrą dieną, tai buvo mūsų pirmas sąlytis su namais.

- Pažiūrėkime, - pasakė Silvija, peržvelgdama krūvas laiškų, nė nenujausdama apie vos neįsiplieskusį prieš kelias akimirkas ginčą. - Panelė Tinė! - sušuko ji, žvalgydamasi po kambarį.

Tinė pakėlė ranką ir žengė į priekį.

- Panelė Elizabet! Panelė Amerika!

Bėgte nubėgau ir pačiupau laišką jai iš rankos. Buvau labai išalkusi naujienų iš savo šeimos. Vos tik pajutusi jį tarp pirštų, pasitraukiau į kampą, kad šiek tiek

pabūčiau viena.

Brangioji Amerika,

nekantriai laukiu penktadienio. Negaliu patikėti, kad turėsi progą pasikalbėti su Gavrilu Feidėju! Tau beprotiškai sekasi.

Tikrai nesijaučiau laimės kūdikiu. Rytoj vakare mus visas tardys Gavrilas, o aš neturėjau žalio supratimo, ko jis klausinės. Buvau įsitikinusi, kad apsikvailinsiu.

Bus smagu vėl išgirsti tavo balsą. Pasiilgau tavo dainavimo. Mama nedainuoja, taigi tau išvykus čia labai tylu. Ar pamojusi man per laidą?

Kaip einasi konkursas? Ar įsigijai daug draugių? Ar kalbėjai su kuria nors iš išvykusių mergaičių? Mama dabar nuolat kartoja, kad nieko baisaus, jei pralaimėsi. Pusė grįžusių mergaičių jau susižadėjusios su merų ir įžymybių sūnumis. Ji sako, kad ir tave kas nors paims, jei to nepadarys Maksonas. Džeradas tikisi, kad tu ištekėsi už krepšininko, o ne už nuobodaus princo. Bet man nerūpi, ką jie kalba. Maksonas yra nuostabus!

Ar jau bučiavai jį?

Bučiavau? Juk mes ką tik susipažinome. Beje, Maksonui nebuvo jokios dingsties mane pabučiuoti.

Lažinuosi, kad jis geriausias bučiuoklis visame pasaulyje. Mano manymu, jei esi princas, privalai geriausiai bučiuotis!

Tiek daug turiu tau papasakoti, bet mama nori, kad eičiau tapyti. Kuo greičiau parašyk man tikrą laišką. Ilgą! Su daug daug smulkmenų!

Myliu tave! Mes visi tave mylime.

Mei

Taigi pašalintąsias mergaites jau graibsto turtingi vyrai. Iki šiol nesupratau, kad atstumta būsimo karaliaus tampi preke. Vaikščiojau kambario pasieniais, galvodama apie Mei žodžius.

Norėjau žinoti, kas čia dedasi. Klausinėjau savęs, kas iš tiesų nutiko Žanelei, man buvo smalsu, ar Maksonas šį vakarą turi pasimatymą. Aš tikrai norėjau jį pamatyti.

Mano mintys sukuriavo, ieškodamos būdo su juo pasikalbėti. Kol mažiau,

Žvilgsnis buvo įbestas į popieriaus lapą, kurį laikiau rankose.

Antras Mei laiško lapas buvo visiškai tuščias. Vaikštinėdama atplėšiau jo skiautelę. Kai kurios mergaitės vis dar buvo apsikarusios namiškių laiškais, kitos dalijosi naujienomis. Apsukusi ratą, stabtelėjau prie Moterų kambario svečių knygos ir paėmiau rašiklį.

Greitai ant skiautelės popieriaus pakeverzojau:

*Jūsų Didenybe,
tampau ausį. Bet kada.*

Išėjau iš kambario, tarsi eičiau į tualetą, ir apsižvalgiau į abi puses. Jis buvo tuščias. Stovėjau ten, laukdama, kol iš už kampo pasirodė kambarinė, nešina arbatos padėklą.

- Atsiprašau, - tyliai ją pašaukiau.

Šie erdvūs koridoriai buvo aidūs.

Mergina padarė tūpsnį.

- Klausau, panele.

- Gal kartais nešate visa tai princui?

Ji nusišypsojo.

- Taip, panele.

- Ar galėtumėte jam perduoti? - padaviau sulankstytą laiškėlį.

- Žinoma, panele!

Ji kaipmat ją paėmė ir žvitriai nuėjo. Nė neabejojau, kad išlankstys laiškėlį, vos dingusi man iš akių, bet dėl keistos frazės jaučiausi saugi.

Šie koridoriai buvo prabangūs, kiekvienas jų puošnesnis už visą mano namą. Sienų apmušalai, paaukuoti veidrodžiai, milžiniškos vazos su gražiomis šviežiomis gėlėmis. Kilimai buvo prabangūs ir švarūs, langai švytėjo, ir ant sienų kabantys paveikslai buvo vertingi.

Čia buvo man žinomų dailininkų paveikslų - van Gogo, Pikaso - ir nežinomų. Čia buvo man matytų pastatų nuotraukų. Vienoje jų įamžinti legendiniai Baltieji rūmai. Palyginti su nuotraukomis ir tuo, ką perskaičiau senoje istorijos knygoje, šie rūmai gerokai lenkė anuos dydžiu ir prabanga, bet aš vis tiek norėjau juos pamatyti.

Žingsniuodama koridoriumi, stabtelėjau prie karališkosios šeimos portreto. Jis atrodė senas; šiame paveiksle Maksonas buvo mažesnis už motiną. Dabar jis kur kas už ją aukštesnis.

Viešėdama rūmuose mačiau juos kartu tik per vakarienes ir transliuojant *Ilėjos*

svarbiausius pranešimus. Ar jie labai uždari? Ar jiems nepatinka šios nepažįstamos mergaitės, gyvenančios jų namuose? Ar jie čia tik todėl, kad taip liepė kilmė ir pareiga? Nežinojau, ką galvoti apie nematomą šeimą.

- Amerika?

Išgirdusi savo vardą atsigrežiau. Prie manęs skubėjo Maksonas.

Pasidingojo, tarsi matyčiau jį pirmą kartą.

Jis buvo be švarko, baltais marškiniais atraitotomis rankovėmis. Mėlyno kaklaraiščio mazgas buvo atlaisvintas, o visuomet atgal suglostyti plaukai jam bėgant lengvai plaikstėsi. Dabar jis atrodė kaip berniukštis - priešingybė vakar matytam vaikinui su uniforma.

Aš sustingau. Maksonas priėjo prie manęs ir čiupo už riešų.

- Gerai jaučiatės? Kas nutiko? - klausinėjo jis.

Nutiko?

- Nieko. Viskas gerai, - atsakiau. Maksonas atsikvėpė, o aš net nesuvokiau, kad jis buvo sulaikęs kvapą.

- Dėkui Dievui. Kai gavau jūsų laiškelių, pamaniau, kad susirgote ar kas nutiko jūsų šeimai.

- Oi, ne. Atleiskite, Maksonai. Žinojau, kad tai kvailas sumanymas. Tik nebuvo tikra, ar būsite per vakarienę, ir norėjau jus pamatyti.

- Kodėl? - paklausė. Jis vis dar skvarbiai į mane žiūrėjo suraukęs antakius, tarsi norėdamas įsitikinti, kad nieko nesusilaužiau.

- Tiesiog jus pamatyti.

Maksonas klausiamai pažvelgė man į akis.

- Jūs norėjote tiesiog mane pamatyti? - paklausė džiugiai nustebęs.

- Nesistebėkite. Draugai dažnai leidžia laiką kartu. - Nepridūriau tik žodelio *žinoma*.

- A, tai jūs pykstate ant manęs, nes visą savaitę buvau užimtas, tiesa? Aš nenorėjau ignoruoti mūsų draugystės, Amerika. - Dabar jis vėl virto dalykišku Maksonu.

- Ne, aš nepykstu. Aš tik paaiškinau. Jūs užsiėmęs. Grįžkite prie darbo, pasimatysime, kai būsite laisvas. - Pastebėjau, kad jis vis dar laiko mano riešus.

- Tiesą sakant, su malonumu valandėlei pasilikčiau. Viršuje vyksta susirinkimas biudžeto klausimais, o man tokie dalykai nuobodūs. - Nelaukdamas atsakymo, Maksonas nusivedė mane prie tolėliau koridoriuje stovinčios nedidukės pliušinės sofas greta lango, ir mums sėdant aš sukikenau. - Kas jus prajuokino?

- Jūs, - atsakiau šypsodamasi. - Žavu matyti, kad darbas jus erzina. Beje, kuo

blogi tie susirinkimai?

- Amerika! - tarė jis žvelgdamas man į akis. - Jie suka ir suka ratus. Tėvas moka nuraminti patarėjus, bet yra be galo sunku išjudinti komitetus. Mama visuomet reikalauja iš tėvo skirti daugiau pinigų švietimui. Jos manymu, kuo aukštesnį išsilavinimą įgysi, tuo mažesnė tikimybė, kad tapsi nusikaltėliu, ir aš su tuo sutinku, - bet tėvui neužtenka ryžto priversti juos sumažinti finansavimą kitoms sritims, kurios puikiai tvarkytųsi ir su mažesniais fondais. Tai siutina! Aš nevadovauju, todėl mano nuomonė nesvarbi. - Maksonas atsirėmė alkūnėmis į kelius ir padėjo ant rankų galvą. Jis atrodė pavargęs.

Taigi šiek tiek susipažinau su Maksono pasauliu, bet jis liko toks pat paslaptingas kaip ir anksčiau. Kaip galima nekreipti dėmesio į būsimą monarcho balsą?

- Man labai gaila. Tačiau ateityje turėsite daugiau progų pareikšti nuomonę. - Stengdamasi padrašinti patryniau jam nugarą.

- Žinau. Kalu tai sau į galvą. Bet šis reikalas varo į neviltį, nes jei jie paklausytų, galėtume daug ką pakeisti dabar. - Jo balsą buvo sunkoka girdėti, nes kalbėjo žiūrėdamas į kilimą.

- Nepraraskite vilties. Jūsų mama eina teisingu keliu, bet vien išsilavinimas padėties nepakeis.

Maksonas pakėlė galvą.

- Kaip tai? - Jo žodžiai nuskambėjo beveik kaip kaltinimas. Jis stengėsi apginti idėją, o aš staiga ją supeikiau.

Pamėginau trauktis.

- Na, palyginti su išsičiustijusiais mokytojais, kuriuos turi tokie žmonės kaip jūs, šeštos ir septintos kastų švietimo sistema yra siaubinga. Manau, geresni mokytojai ar geresnė materialinė bazė jiems be galo padėtų. Bet ką tada daryti su aštuntąja kasta? Argi ne iš jos kilę daugiausia nusikaltėlių? Jos nariai apskritai negauna išsilavinimo. Jei jie jaustų nors menką paramą, tai juos padrašintų. Be to... - aš nutilau. Nežinojau, ar vaikinai, kuris augo gaudamas viską, mane supras. - Ar kada nors buvote alkanas, Maksonai? Ne pasirengęs vakarienai, bet išbadėjęs? Jei stokotumėte, - jūsų mama, tėvas, - ar paimtumėte truputį iš žmonių, kurie per dieną suvalgo daugiau nei jūs per visą gyvenimą... Kaip pasielgtumėte? Jei jie pasikliautų jumis, juk viską padarytumėte dėl savo mylimų žmonių?

Jis akimirka tylėjo. Andai kai per užpuolimą kalbėjome apie mano kambarines, mudu tarsime pripažinome tarp mūsų žiojintį platų plyšį. Šįkart ginčo tema buvo kur kas skaudesnė, ir aš mačiau, kad jis nori jos išvengti.

- Amerika, neneigiu, kad kai kuriems žmonėms sunku, bet vogti...

- Užsimerkite, Maksonai.

- Ką?

- Užsimerkite.

Jis susiraukė, bet pakluso. Palaukiau, kol jis užsimerks ir nurims.

- Rūmuose yra moteris, kuri taps jūsų žmona.

Mačiau, kaip suvirpėjo jo lūpos, tarsi norėdamos viltingai nusišypsoti.

- Gal kol kas dar nežinote jos vardo, bet pagalvokite apie mergaites tame kambaryje. Įsivaizduokite vieną, kuri labiausiai jus myli. Įsivaizduokite savo „brangiąją“.

Jo ranka gulėjo šalia manosios, ir jo pirštai trumpam kliudė manusius. Aš pasistengiau išvengti susilietimo.

- Atsiprašau, - jis sumurmėjo žvelgdamas į mane.

- Būkite užsimerkęs!

Jis sukikeno ir pakluso.

- Įsivaizduokite, kad ta mergaitė priklauso nuo jūsų. Jai reikia, kad ją mylėtumėte ir leistumėte pasijusti taip, tarsi *Atrankos* niekada nėra buvę. Lyg būtumėte paliktas klajoti nuo durų prie durų ir ją suradęs. Tik ją būtumėte išsirinkęs.

Viltinga šypsena sustingo, netgi ėmė blėsti.

- Jai reikia, kad ja rūpintumėtės ir ją gintumėte. Ir jei nutiktų taip, kad nebebūtų ko valgyti ir jūs negalėtumėte užmigti naktį, nes jos urzgiantis pilvas neleistų...

- Liaukitės! - Maksonas greitai atsistojo. Jis perėjo į kitą koridoriaus pusę ir kurią laiką stovėjo atsukęs man nugarą.

Pasijutau keistai. Nemaniau, kad taip jį nuliūdinsiu.

- Apgailestauju, - sušnibždėjau.

Jis linktelėjo, bet ir toliau žiūrėjo į sieną. Po akimirkos atsigrėžė. Jo liūdnos ir klausiančios akys ieškojo manų.

- Ar išties tokia padėtis? - paklausė jis.

- Ką?

- Ten... Ar taip nutinka ten? Ar žmonės tokie alkani?

- Maksonai...

- Klokite tiesą. - Jis suspaudė lūpas.

- Taip. Pažįstu šeimų, kur žmonės atiduoda savo dalį vaikams, broliams ar seserims. Pažįstu berniuką, kurį čaižė botagu miesto aikštėje už tai, kad jis vogė

maistą. Kartais, apimtas nevilties, pasielgi beprotiškai.

- Berniuką? Kiek jam metų?

- Devynerių, - iškvėpiau krūptelėdama. Vis dar prisimenu randus ant Džemio nugarėlės, ir Maksonas ištiesė nugarą, tarsi pats jaustų skausmą.

- Ar jums, - jis atsikrenkštė, - ar jums kada nors taip buvo? Badavote?

Išsiduodama panarinau galvą. Išties nenorėjau jam apie tai pasakoti.

- Ar ilgai?

- Maksonai, jūs tik dar labiau nusiminsite.

- Galbūt, - jis liūdnai sutiko. - Bet tik dabar imu suvokti, kiek mažai žinau apie savo šalį.

Aš atsidusau.

- Mes gyvename gan sunkiai. Dažniausiai, kai tenka rinktis, renkamės maistą ir netenkame elektros. Blogiausia buvo vienais metais prieš pat Kalėdas. Spigino baisus šaltis, tad visi namuose vilkėjome kalnus drabužių, iškvepiamas oras virto garais. Mei nesuprato, kodėl negalime keistis dovanomis. Įprastai mano namuose nebūna maisto likučių.

Princo veidas išbalo, supratau, kad nenoriu jo daugiau skaudinti. Man reikėjo pasukti pokalbį kita, šviesesne, linkme.

- Per pastarąsias savaites gauti čekiai labai padėjo; mano šeima moka elgtis su pinigais. Esu užtikrinta, kad dalį jie atidėjo, ir jų užteks ilgam. Jūs mums labai padėjote, Maksonai. - Mėginau jam nusišypsoti, bet jo išraiška nepasikeitė.

- Gerasis Dieve, kai sakėte, kad atvykote čia tik dėl maisto, nejuokavote, ar ne? - paklausė jis kratydamas galvą.

- Išties, Maksonai, pastaruoju metu mums visai neblogai sekasi. Aš... - bet nespėjau baigti sakinio.

Maksonas priėjo ir pabučiavo man į kaktą.

- Pasimatysime per vakarienę.

Nueidamas jis pasitaisė kaklaraištį.

Aštuonioliktas skyrius

Maksonas sakė, kad susitiksimė per vakarienę, bet joje nedalyvavo. Karalienė įėjo viena, mums visoms stovint už savo kėdžių. Jai atsisėdus, mes grakščiai nusilenkėme, tada irgi atsisėdome.

Apsidairiau po kambarį, ieškodama tuščios kėdės. Pamaniau, kad princas pasimatyme, bet visos mergaitės buvo čia.

Visą popietę stengiausi atgaivinti, ką pasakiau Maksonui. Nieko nuostabaus, kad niekada nesu turėjusi draugų. Visai nemoku bendrauti.

Kaip tik tada įėjo Maksonas ir karalius. Maksonas jau vilkėjo švarką, tačiau jo plaukai buvo gražiai susitaršę. Jie ėjo su karaliumi suglaudę galvas. Mes suskubome stotis. Jų pokalbis buvo gyvas. Maksonas mintis reiškė rankomis, karalius linkčiojo galva, pritardamas sūnaus žodžiams, tačiau atrodė šiek tiek išįžeidęs. Priėjęs prie pagrindinio stalo, karalius Klarksonas tvirtai patapšnojo sūnui per nugarą, tačiau jo išraiška liko rūsti.

Kai karalius atsigrėžė į mus, jo veidas nušvito.

– O Dieve. Brangiosios panelės, prašom sėsti. – Jis pabučiavo karalienę į galvą ir atsisėdo.

Bet Maksonas liko stovėti.

– Panelės, noriu padaryti pareiškimą. – Visų akys nukrypo į jį. Ką jis mums pasakys?

– Jums visoms už dalyvavimą *Atrankoje* buvo pažadėtas atlygis. – Jo balsas skambėjo valdingai, tokį esu girdėjusi tik vieną kartą – tą vakarą, kai išleido mane į sodą. Naudodamasis savo padėtimi, princas atrodė kur kas patrauklesnis. – Tačiau pinigai buvo perskirstyti. Jei priklausote antrai ar trečiai kastai, finansavimas jums bus nutrauktas. Ketvirtos ir penktos kastos mergaitės ir toliau gaus atlygį, tik šiek tiek mažesį nei iki šiol.

Mačiau, kaip kai kurios mergaitės apstulbo. Pinigai buvo sandorio dalis. Pavyzdžiui, Selestė tiesiog putojo. Tikriausiai, turėdamas daug pinigų, pripranti prie minties juos kaupti. Ir mintis, kad tokia kaip aš šiek tiek gaus, o ji ne, matyt, varė ją iš proto.

– Atsiprašau už nepatogumus, bet visa tai paaiškinsiu rytoj *Svarbiausių pranešimų* laidoje. Ši padėtis nesvarstyтина. Jei naujas susitarimas kuriai nors jūsų nepatinka ir nenorite toliau dalyvauti konkurse, galite išvykti po vakarienės.

Jis atsisėdo ir vėl ėmė kalbėti su karaliumi, šis, regis, labiau domėjosi vakariene

nei Maksono žodžiais. Šiek tiek nusiminiau, kad mano šeima gaus mažiau pinigų, bet ką padarysi. Stengiausi visą dėmesį sutelkti į vakarienę, bet negalėjau liautis klausinėjusi savęs, ką visa tai reiškia, ir ne aš viena. Kambaryje buvo girdėti murmesys.

- Ką apie tai galvoji? - tyliai paklausė Tinė.

- Gal tai išmėginimas, - pasiūlė atsakymą Kris. - Neabejoju, kad yra mergaičių, kurios dalyvauja tik dėl pinigų.

Klausydama jos pastebėjau, kaip Fiona kumštelėjo Olivijai ir mostelėjo galva į mane. Aš apsimečiau nieko nematanti.

Mergaitės kūrė teorijas, o aš nenuleidau akių nuo Maksono. Bandžiau atkreipti jo dėmesį, kad galėčiau timpltelėti ausį, bet jis į mane nežiūrėjo.

Mudvi su Mere buvome kambaryje vienos. Šį vakarą *Ilėjos svarbiausių pranešimų* laidoje susitiksiu su Gavrilu ir visa tauta. Ką jau kalbėti apie kitas dalyves, jos stebės viena kitą ir mintyse peiks. Velniškai nervinausi. Nenustygau vietoje, o Merė sudarė galimų klausimų, kurie, jos manymu, domintų tautą, sąrašuką.

Ar man patinka rūmuose? Koks pats romantiškiausias dalykas, kurį dėl manęs padarė Maksonas? Ar ilgiuosi savo šeimos? Ar jau bučiavau Maksoną?

Kai Merė to paklausė, pažvelgiau į ją. Aš greitai atsakinėjau į klausimus, stengdamasi pernelyg ilgai negalvoti. Bet jaučiau, kad paskutinį klausimą ji uždavė tiesiog iš smalsumo. Tai rodė šypsena veide.

- Ne! Dėl Dievo, - bandžiau kalbėti piktai, bet buvo pernelyg juokinga. Ir galiausiai kvailai nusišypsojau. Merė ėmė krizenti. - Kodėl... kodėl tau ko nors neišvalius?

Ji garsiai nusijuokė ir, man nespėjus jos nutildyti, pro duris su drabužių maišu įvirto Ana ir Lusė.

Lusė atrodė labiau susijaudinusi, nei man kada nors teko matyti, Ana tyliai paslaptinga.

- Ką visa tai reiškia? - paklausiau, kai Lusė atsistojo prieš mane ir padarė tūpsnį.

- Mes pabaigėme jūsų suknelę *Pranešimams*, panele, - atsakė ji.

Aš suraukiau antakius.

- Naują? Kodėl ne mėlyną, kuri kabo spintoje? Argi ne ją užbaigėte? Man ji patinka.

Jos susižvelgė.

- Ką padarėte? - paklausiau, rodydama į maišą, kuri Ana kabino ant kabliuko prie veidrodžio.

- Mes pasikalbame su kitomis kambarinėmis, panele. Ir daug visko išgirstame, - prabilo Ana. - Žinome, kad tik jūs ir panelė Žanelė buvote daugiau nei viename pasimatyme su Jo Didenybe, ir sprendžiant iš viso to, jus su princu sieja kažkoks ryšys.

- Kodėl? - paklausiau.

- Mes nugirdome, - toliau dėstė Ana, - kad ji buvo paprašyta išvykti, nes negražiai apie jus kalbėjo. Princui tai nepatiko ir ji tuoj pat buvo išsiųsta.

- Ką? - prisidengiau ranka burną, slėpdama nuostabą.

- Mes įsitikinusios, kad esate jo favoritė, panele. Beveik visi taip sako, - laiminga atsiduso Lusė.

- Manau, buvote neteisingai informuotos, - atsakiau joms.

Ana šypsodamasi gūžtelėjo, nekreipdama dėmesio į mano nuomonę.

Tada prisiminiau, kur visa tai prasidėjo.

- O kaip tai susiję su mano suknele?

Merė priėjo prie Anos ir atsegė ilgą maišą, atidengdama stulbinamą raudoną suknelę, ji tviskėjo vakaro prieblandoje.

- Ana, - ištariau pakerėta, - tu pranokai pati save.

Ji padėkojo už pagyrimą galvos linktelėjimu.

- Ačiū, panele. Tačiau mes visos prie jos dirbome.

- Labai graži. Bet aš vis tiek nesuprantu, kaip tai susiję su jūsų pasakojimu.

Merė ištraukė suknelę iš maišo, kad prasivėdintų, o Ana kalbėjo toliau:

- Kaip jau minėjau, daugelis žmonių rūmuose laiko jus princio favorite. Jis jus giria ir mieliau renkasi jūsų draugiją nei kitų. Rodos, kitos mergaitės tai pastebėjo.

- Ką turi galvoje?

- Didumą laiko mes siuvame jums sukneles apačioje esančiose dirbtuvėse. Ten laikomos medžiagų atsargos, yra avalynės siuvykla; ten susirenka ir kitos kambarinės. Visos panelės šiam vakarui paprašė mėlynų suknelių. Kambarinių manymu, tikriausiai todėl, kad jūs vos ne kasdien nešiojate tą spalvą, taigi kitos mėgina jus mėgdžioti.

- Tai tiesa, - įsiterpė Lusė. - Panelė Tjuzdei ir panelė Natali šiandien neužsidėjo jokių papuošalų. Kaip ir jūs.

- Dauguma dalyvių reikalauja paprastesnių suknelių, tokių, kokios patinka jums, - pareiškė Merė.

- Vis tiek nesuprantu, kodėl pasiuvote man raudoną suknelę.

- Kad išsiskirtumėte iš kitų, - atsakė Merė. - Panele Amerika, jei jūs išties jam patinkate, turite būti pastebima. Jūs taip kilniai su mumis elgiatės, ypač su Luse.

Mes visos pažvelgėme į Lusę, ši pritariamai linktelėjo ir tarė:

- Jūs esate labai gera. Būtumėte nuostabi princesė.

Ieškojau būdo, kaip išsisukti. Man nepatiko būti dėmesio centre.

- Bet jei visos kitos yra teisios? Jei Maksonui patinku todėl, kad niekuomet nepersistengiu, kaip kitos mergaitės, o jūs aprengsite mane tokia suknele, ir tai viską sugadins?

- Kiekviena mergaitė retsykiais turi sužibėti. Mes pažįstame Maksoną beveik visą jo gyvenimą. Jam tai patiks. - Ana kalbėjo su tokiu įsitikinimu, kad nebegalėjau priešintis.

Nežinojau, kaip joms paaiškinti, kad princo siunčiami laiškėliai ir su manim leidžiamas laikas yra ne kas kita kaip draugystė. Aš negalėjau joms to pasakyti. Būčiau sugriovusi jų viltis, negana to, turėjau ir toliau apsimetinėti, jei norėjau pasilikti. O aš norėjau. Man reikėjo pasilikti.

- Gerai, pasimatuokime, - sutikau atsidususi.

Lusė iš džiaugsmo ėmė šokinėti, kol Ana jai priminė, kad taip nedera. Šilkinėi suknelei nuslydus man per galvą, jos sudygsniavo keletą dar nebaigtų siūlių. Merė įgudusiomis rankomis laikė mano plaukus, ieškodama geriausiai prie suknelės tinkančios šukuosenos. Po pusvalandžio buvau pasirengusi.

Šį vakarą dekoracijos mūsų specialiai laidai buvo išdėstytos šiek tiek kitaip. Karališkosios šeimos sostai, kaip ir visuomet, stovėjo vienoje pusėje, mūsų kėdės - kitoje. Bet pakyla buvo šiek tiek toliau nuo centro, tad pagrindinė erdvė buvo skirta dviem aukštoms kėdėms. Ant vienos jų gulėjo mikrofonas mums, jį turėsime laikyti kalbėdamos su Gavrilu. Vien apie tai pagalvojus darėsi bloga.

Kambaryje dominavo įvairiausių mėlynų atspalvių suknelės. Vienos jų buvo artimesnės žaliai, kitos violetinei spalvai, bet tendencija buvo aiški. Aš iš karto pasijutau nesmagiai. Sugavusi Selestės žvilgsnį, nusprendžiau laikytis nuo jos atokiai, kol ateis laikas eiti prie kėdžių.

Pro šalį, dar kartą apsižiūrėjusios makiažą, praėjo Kris ir Natali. Abi kiek nusiminusios, nors kartais Natali buvo nenuspėjama. Kris irgi išsiskyrė iš minios. Jos suknelės mėtėsi perėjo į baltumą ir tarsi trapios ledo gijos pynė sau kelią iki grindų.

- Atrodai stulbinamai, Amerika, - ištarė ji balsu, kuris labiau panėšėjo į

kaltinimą nei į pagyrimą.

- Dėkui. Tavo suknelė nuostabi.

Ji brūkštelėjo suknelės sijoną, lygindama nesamas raukšles.

- Taip, man ji irgi patinka.

Natali perbraukė ranka suknelės rankovėlę.

- Kokia čia medžiaga? Šviesoje ji spindės.

- Tiesą sakant, neturiu supratimo. Mes, penktos kastos mergaitės, neturime daug gražių drabužių, - pasakiau gūžtelėjusi pečiais. Pažvelgiau į audinį. Turėjau mažiausiai dar vieną suknelę, pasiūtą iš tokios pat medžiagos, bet nesivarginau išiminti jos pavadinimo.

- Amerika!

Pakėliau akis ir pamačiau šalia Selestę. Ji šypsojosi.

- Seleste.

- Gal trumpam paėjėtum su manimi į šalį? Man reikia pagalbos.

Nelaukdama atsakymo, ji nusitempė mane tolyn nuo Kris ir Natali už sunkios mėlynos užuolaidos, atstojančios *Pranešimų* studijos užkulisius.

- Nusivilk suknelę, - įsakė ir ėmė traukti savo užtrauktuką.

- Ką?

- Aš noriu tavo suknelės. Nusivilk. Tfu! Prakeiktas kabliukas, - keiktelėjo vis dar stengdamasi išsinerti iš savo drabužių.

- Aš nenusivilksiu suknelės, - pareiškiau ir pasisukau ant kulno. Tačiau Selestė suleido nagus man į ranką ir trūktelėjo atgal.

- Ai! - sušukau čiupinėdamasi ranką. Žymės liks, bet, vyliausi, kraujas nepasipils.

- Nutilk. Nusivilk suknelę. Tuo pat.

Tvirtai laikiausi pasiryžusi nenusileisti. Selestei teks susitaikyti, kad ji nėra Ilėjos bamba.

- Galėčiau ją nuvilkti, - šaltai pasiūlė.

- Aš tavęs nebijau, Seleste, - pasakiau sukryžiuodama rankas. - Ši suknelė pasiūta man, ir aš ją vilkėsiu. Pasitenkink savąja. Gal verčiau pasistenk būti savimi, užuot mėgdžiojusi mane. Pala, betgi tuomet Maksonas tikriausiai pamatys, kokia tu siaubūnė, ir išsiųs tave namo.

Nedvejodama ji nuplėšė mano suknelės rankovėlę ir nuėjo. Aš iš pykčio aiktelėjau, bet buvau pernelyg apstulbusi, kad ko nors griebčiausi. Žvilgtelėjau ir pamačiau apgailėtinau kabančią audinio skiautę. Išgirdau, kaip Silvija kviečia dalyves į savo vietas, taigi kaip galėdama drąsiau praskleidžiau užuolaidą.

Marli užėmė man vietą šalia savęs, bet mane pamačiusi neteko žado.

- Kas nutiko tavo suknelei? - sušnibždėjo ji.

- Selestė, - atsakiau su pasibjaurėjimu.

Priekyje mūsų sėdinčios Emika ir Samanta atsigrėžė.

- Ji suplėšė tavo suknelę? - paklausė Emika.

- Taip.

- Nueik pas Maksoną ir įduok ją, - maldavo ji. - Selestė - tikra bjaurybė.

- Taip, - atsidusau. - Pasakysiu jam kitą kartą, kai pamatysiu.

Samanta nusiminė.

- Kas žino, kada tai bus? Maniau, mes daugiau laiko praleisime su juo.

- Amerika, pakelk ranką, - paliepė Marli. Ji gražiai įkišo nuplėštą rankovėlę į suknelę, o Emika ištraukė keletą išsipešusių siūlų. Niekas nebūtų pasakęs, kad drabužis buvo apgadintas. O nagų žymės buvo ant mano kairės rankos, ne iš kameros pusės.

Artėjo laidos pradžia. Gavrilas vartė užrašus, pagaliau įėjo karališkoji šeima. Maksonas vilkėjo tamsiai mėlyną kostiumą, į atlapą buvo įsegtas ženkliukas su valstybės herbu. Princas atrodė susikaupęs ir ramus.

- Labas vakaras, panelės, - uždainavo šypsodamasis.

Tada jį užgriuvo „Jūsų Didenybe“ ir „Jūsų Aukštybe“ balsų choras.

- Kaip žinote, padarysiu trumpą pranešimą, paskui pristatysiu Gavrila. Tai bus graži permaina - šiaip jis visuomet pristato mane! - Maksonas nusijuokė, o mes jam pritarėm. - Kai kurios jūsų šiek tiek nerimauja, tačiau be reikalo. Prašau tiesiog būti savimi. Žmonės nori jus pažinti. - Jam kalbant mūsų akys keletą kartų trumpam susitiko. Rodos, jis nepastebi mano suknelės. Kambarinės nusivils.

Eidamas prie pakylos, Maksonas per petį šūktelėjo: „Sėkmės.“

Maniau, kad šis jo pranešimas susijęs su vakarykščiu pareiškimu, bet vis dar nesupratau, ką visa tai reiškia. Maksono mažytė paslaptis atitraukė mano dėmesį, ir aš šiek tiek aprimau. Visai gerai jaučiausi, kai užgrojo himną, ir kamera buvo nukreipta tiesiai Maksonui į veidą. *Pranešimus* žiūriu nuo vaikystės. Maksonas dar niekada nebuvo kreipęsis į tautą, bent jau ne šitaip. Norėjau jam irgi palinkėti sėkmės.

- Labas vakaras, Ilėjos ponios ir ponai. Žinau, kad šis vakaras yra jaudinantis mums visiems, nes šalis pagaliau turės progą susipažinti du dvidešimt penkiomis *Atrankoje* dalyvaujančiomis merginomis. Negaliu nė apsaakyti, kaip džiaugiuosi, kad jūs su jomis susipažinsite. Neabejoju, sutiksite, jog kiekviena šių nuostabių panelių būtų puiki princesė. Bet prieš pereidamas prie šios temos, norėčiau

pristatyti jums naują projektą, prie kurio dirbu ir kuris man yra labai svarbus. Susipažinęs su šiomis merginomis, sužinojau apie platų, už rūmų sienų egzistuojantį pasaulį, kurį man retai tenka pamatyti. Man buvo papasakota apie jo nuostabų gerį ir leista sužinoti apie juodžiausią tamsą. Kalbėdamas su šiomis merginomis, supratau, kokie svarbūs yra žmonės, gyvenantys už šių rūmų sienų. Mane sukrėtė apverktina žemesniųjų kastų padėtis, todėl ketinu imtis tam tikrų veiksmų.

Ką?

- Prireiks mažiausiai trijų mėnesių projektui įgyvendinti, bet maždaug apie Naujuosius metus kiekvienoje Provincijos paslaugų tarnyboje veiks vieša labdaros valgykla. Kiekvienas, priklausantis penktai, šeštai, septintai ar aštuntai kastai galės ten kas vakarą nemokamai gauti sočią vakarienę. Prieš jus sėdinčios merginos paaukojo visą atlygį ar jo dalį, prisidėdamos prie šio svarbaus projekto finansavimo. Gal mūsų pagalba ir netruks amžinai, bet stengsimės išsilaikyti kiek įmanoma ilgiau.

Užplūdo dėkingumas, susižavėjimas, bet vis tiek pabiro kelios ašaros. Aš gerai žinojau, kas bus toliau, tad negalėjau sugadinti makiažo.

- Mano manymu, nė vienas geras vadovas negali leisti savo tautai badauti. Didumą Ilėjos gyventojų sudaro žemesnės kastos, ir aš manau, kad mes pernelyg ilgai nekreipėme dėmesio į šiuos žmones. Todėl aš imuosi priemonių ir prašau kitų mane palaikyti. Antros, trečios ir ketvirtos kastos nariai, keliai, kuriais jūs važinėjate, patys neišsigrindžia. Jūsų namai patys stebuklingai nesusitvarko. Jums suteikiama galimybė pripažinti šią tiesą aukojant vietinėse Provincijos paslaugų tarnybose. - Maksonas nutilo. - Jūs gimėte palaiminti, metas tai pripažinti. Informuosiu jus apie projekto įgyvendinimą ir dėkui už dėmesį. O dabar pereikime prie įdomiausios dalies, dėl kurios jūs šį vakarą žiūrite mūsų laidą. Ponios ir ponai, ponas Gavrilas Feidėjas!

Susirinkusieji studijoje skystai paplojo, buvo akivaizdu, kad ne visi džiaugsmingai priėmė Maksono pranešimą. Pavyzdžiui, karalius plojo atsainiai, bet karalienė spindėjo išdidumu. Patarėjai irgi neturėjo vieningos nuomonės, ar šis sumanymas geras, ar blogas.

- Dėkui už pristatymą, Jūsų Didenybe! - tarė Gavrilas, įbėgdamas į filmavimo aikštelę. - Puikiai padaryta! Jei jūsų projektas žlugs, pagalvokite apie darbą pramogų versle.

Eidamas į savo vietą, Maksonas garsiai nusijuokė. Dabar kameros buvo nukreiptos į Gavrilą, bet aš stebėjau Maksoną ir jo tėvus. Kodėl jų reakcija taip

skyrėsi?

- Ilėjos žmonės, esame paruošę jums dovaną! Šį vakarą turėsime progą sužinoti ką nors naujo apie kiekvieną šių merginų. Žinome, kad nekantraujate su jomis susipažinti ir išgirsti, kaip joms sekasi bendrauti su princu Maksonu, taigi tiesiog paklausime! Pradėkime nuo, - Gavrilas žvilgtelėjo į savo korteles, - panelės Selestės Njusom iš Klermonto!

Selestė grakščiai pakilo iš savo vietos viršutinėje eilėje ir nusileido laiptais. Ji pabučiavo Gavrila į abu skruostus ir atsisėdo. Jos interviu buvo nuspėjamas, kaip ir Bariel. Jos stengėsi atrodyti seksualiai, lankstėsi į priekį, kad kameros aiškiai nufilmuotų jų iškirptes. Stebėjau monitoriuose jų veidus, kai žvilgčiojo į Maksoną ir jam merkė. Retsykiais, tarkim, kai Bariel pamėgino vikriai apsilaižyti lūpas, mudviejų su Marli akys trumpam susitikdavo, bet tekdavo nusukti jas į šalį, kad nepradėtume prunkšti.

Kitos mergaitės buvo santūresnės. Tinės balsas atitiko jos vardą, ir pokalbiui tęsiantis, atrodė, kad jos jėgos senka. Bet aš žinojau, kad ji miela, ir tikėjausi, Maksonas jos neatsisakys tik todėl, kad ji nėra puiki kalbėtoja. Emika tvardėsi, kaip ir Marli, tik Marli balsas buvo kupinas jaudulio bei entuziazmo ir palengva darėsi vis aukštesnis.

Gavrilas pateikė įvairių klausimų, bet į du teko atsakyti kiekvienai: „Ką manote apie princą Maksoną?“ ir „Ar jūs esate ta mergaitė, kuri jį apšaukė?“ Visiškai nenorėjau prisipažinti visai šaliai, kad išbariau būsimą karalių. Dėkui Dievui, taip, kiek visiems buvo žinoma, pasielgiau tik vieną kartą.

Kiekviena didžiavosi atsakydama, kad ne ji yra princą apšaukusi mergaitė. Kiekviena manė, kad Maksonas yra malonus. Tai buvo dažniausiai vartojamas žodis - „malonus“. Selestė pasakė, kad jis gražus, Bariel - kad jis galingas, tai, mano manymu, nuskambėjo baugiai. Keleto mergaičių buvo paklausta, ar Maksonas jas jau pabučiavo. Jos visos paraudo ir atsakė, kad ne. Po trečio ar ketvirto neigiamo atsakymo Gavrilas atsigrėžė į Maksoną.

- Jūs nė vienos dar nepabučiavote? - paklausė nustebęs.

- Juk jos čia tik dvi savaitės! Koku žmogumi mane laikote? - atsakė Maksonas. Jis tai ištarė lengvabūdiškai, bet šiek tiek suglumo. Įdomu, ar jis yra kada nors ką nors bučiavęs.

Samanta pareiškė, kad ji čia nuostabiai leidžia laiką. Po jos Gavrilas pakvietė mane. Man atsistojus kitos mergaitės paplojo, taip plojom kiekvienai. Aš nervingai vyptelėjau Marli. Eidama visą dėmesį sutelkiau į kojas, bet vos tik spėjau atsisėsti, pamačiau, kad pro Gavrilo petį puikiai matau Maksoną. Kai ėmiau mikrofoną, jis

nežymiai man mirkstelėjo. Akimirksniu pasijutau ramiau. Juk aš nesiekiu laimėti.

Paspaudžiau Gavriliui ranką. Sėdėjau taip arti priešais jį, kad galėjau išžiūrėti segtuką jo atlake. Kamera neperteikė, kas ant jo pavaizduota; dabar mačiau, kad tai ne tik *forte* ženklų linijos ir kreivės, bet ir mažas x, išgraviruotas viduryje, dėl jo segtukas labai panėšėjo į žvaigždę. Jis buvo gražus.

– Amerika Singer. Turite įdomų vardą. Kodėl tėvai jus taip pavadino? – paklausė Gavrilas.

Su palengvėjimu atsidusau. Tai buvo nesunkus klausimas.

– Kai mama manęs laukėsi, aš labai spardžiausi. Ji sakė, kad pagimdys kovotoją, taigi pavadino mane šalies, kuri taip sunkiai kovojo, kad išsaugotų šią žemę, vardu. Keista, bet ji buvo teisi – nuo to laiko mes kovojam.

Gavrilas nusijuokė.

– Rodos, esate tvirto būdo?

– Taip. Didumą užsispyrimo paveldėjau iš mamos.

– Taigi jūs esate užsispyrusi? Su charakteriu?

Mačiau, kaip Maksonas juokiasi prisidengęs burną ranka.

– Kartais.

– Jei esate tokio būdo, gal jūs apšaukėte mūsų princą?

Atsidusau.

– Taip, aš. Ir šią akimirką mano mamą ištinka infarktas.

Maksonas šūktelėjo Gavriliui:

– Paprašykite jos papasakoti visą istoriją!

Gavrilas pasukiojo galvą.

– O! Tai kokia ta istorija?

Pamėginau nukreipti rūstų žvilgsnį į Maksoną, bet padėtis buvo per daug kvaila.

– Pirmą vakarą pajutau... uždarų patalpų baimę ir troškau išeiti į lauką. Sargybiniai neišleido manęs pro duris. Tiesą sakant, jau buvau benualpstanti vienam sargybiniui ant rankų, bet pro šalįėjo princas Maksonas ir liepė jiems atidaryti duris.

– Oi, – tarė Gavrilas kraipydamas galvą.

– Taip. Princas išėjo paskui įsitikinti, ar man viskas gerai... Bet aš buvau taip susijaudinusi, kad jam prakalbus apkaltinau pasipūtimu ir lėkštumu.

Gavrilas nuoširdžiai nusijuokė. Aš pažvelgiau pro jį į Maksoną, šis leipo juoku. Tačiau dar nesmagiau pasijutau, pamačiusi, kad juokiasi ir karalius su karaliene. Į mergaites neatsisukau, bet girdėjau kai kurias jų kikenant. Na ir gerai. Gal dabar liausis žiūrėjusios į mane kaip į grėsmę. Aš tesu žmogus, su kuriuo Maksonui

linksma.

- Ir jis jums atleido? - paklausė Gavrilas ramesniu tonu.

- Keista, bet taip, - gūžtelėjau pečiais.

- Judviejų santykiai vėl puikūs, tad ką esate kartu nuveikę? - Gavrilas gražino pokalbį į vėžes.

- Įprastai mes vaikščiojame sode. Jis žino, kad man patinka būti lauke. Ir kalbamės. - Tai nuskambėjo apgailėtinau po to, ką sakė kai kurios kitos mergaitės. Kelionės į teatrą, medžioklė, jodinėjimas - visa tai buvo įspūdinga, palyginti su mano pasakojimu.

Staiga man toptelėjo, kodėl jis taip skubėjo į pasimatymus praėjusią savaitę. Mergaitėms reikėjo ką nors papasakoti Gavrilui, taigi jis turėjo tuo pasirūpinti. Vis tiek keista, kad man apie tai nieko neužsiminė, tačiau bent jau supratau, kodėl jo nebuvo.

- Rodos, tai ramina. Ar rūmuose jums labiausiai patinka sodas?

Aš nusišypsojau.

- Galbūt. Bet maistas yra nuostabus, taigi...

Gavrilas vėl nusijuokė.

- Esate paskutinė šiame konkurse likusi penktos kastos atstovė, tiesa? Kaip manote, ar tai menkina jūsų galimybes tapti princese?

Nejučia man išsprūdo:

- Ne!

- O Dieve! Jūs išties temperamentinga! - Gavrilas atrodė patenkintas, sulaukęs tokio tvirto atsakymo. - Taigi jūs tikėtės įveikti visas kitas? Eiti iki pat pabaigos?

Aš buvau geresnės nuomonės apie save.

- Ne, ne. Aš nelaikau savęs geresne už kurią nors kitą dalyvę; jos visos šaunios. Tik... nemanau, kad Maksonas kurią nors žemintų dėl jos kastos.

Išgirdau sutartinai aiktelint. Mintyse pakartojau sakinį. Prireikė minutės, kol supratau savo klaidą: aš pavadinau jį Maksonu. Vadinti jį taip neoficialioje aplinkoje buvo viena, bet viešoje vietoje ištarti jo vardą be žodžio „princas“ buvo klaikiai familiaru. O aš taip padariau per tiesioginę transliaciją.

Dirstelėjau, ar Maksonas supyko. Jis ramiai šypsojosi. Taigi neišžižėidė... bet aš sutrikau. Smarkiai išraudau.

- Regis, jūs išties pažįstate mūsų princą. Sakykite, ką manote apie *Maksoną*?

Laukdama savo eilės, buvau sugalvojusi kelis atsakymus. Ketinau pasišaipyti iš jo juoko arba pakalbėti apie mažybinį vardą, kuriuo žmona turėtų jį vadinti. Atrodė, kad vienintelis būdas išgelbėti padėtį - grįžti prie pokštų. Bet prieš

pradėdama kalbėti pakėliau akis ir pamačiau Maksono veidą.

Jis išties norėjo žinoti.

Ir aš negalėjau iš jo šaipytis, tik jau ne dabar, kai turiu progą pasakyti, ką išties ėmiau galvoti jam tapus mano draugu. Aš negalėjau šaipytis iš žmogaus, kuris išgelbėjo mane nuo didžiulės širdgėlos, kuris maitino mano šeimą dėžėmis saldumynų, kuris atbėgo pas mane susirūpinęs, kad man kas nutiko.

Prieš mėnesį, žiūrėdama televizorių, mačiau šaltą, tolimą, nuobodų vyrą ir negalėjau įsivaizduoti, kad jį kas nors galėtų pamilti. Nors jis buvo visai nepanašus į mano buvusį mylimąjį, bet vertas sutikti mylimą žmogų.

– Maksonas Skrivas yra tikras dorybių įsikūnijimas. Jis bus puikus karalius. Princas leidžia mergaitėms, kurios turėtų vilkėti sukneles, mūvėti džinsus ir nesupyksta, jei kas nors, prastai jį pažįstantis, neteisingai apkaltina. – Guviai pažvelgiau į Gavrilą, ir jis nusišypsojo. O už jo sėdėjo susidomėjęs Maksonas. – Kad ir kurią dalyvių jis vestų, tai mergaitei pasiseks. Ir man būtų garbė būti jo išrinktąja.

Mačiau, kaip Maksonas nurijo seilę, ir nuleidau akis.

– Amerika Singer, labai jums dėkoju. – Gavrilas priėjo paspausti man rankos. – Kita panelė Talula Bel.

Negirdėjau nieko, ką kalbėjo mergaitės po manęs, nors buvau įbedusi žvilgsnį į dvi kėdes. Interviu pakrypo į daug asmeniškėsius dalykus, nei tikėjausi. Nedrįsau pažvelgti į Maksoną. Sėdėjau ten, mintyse kartodama savo žodžius.

Apie dešimtą kažkas pasibeldė į duris. Kai jas atidariau, Maksonas užvertė akis.

– Išties naktį čia turėtų būti kambarinė.

– Maksonai! Apgailestauju, tikrai nenorėjau taip pavadinti jūsų visų akivaizdoje. Kaip kvailai išėjo.

– Manote, aš ant jūsų pykstu? – paklausė jis įėjęs ir uždaręs duris. – Amerika, jūs taip dažnai vadinote mane vardu, kad nėra ko stebėtis. Norėčiau, kad tai būtų nutikę šiek tiek privatesnėje aplinkoje, – jis gudriai nusišypsojo, – bet aš ant jūsų visai nepykstu.

– Tikrai?

– Žinoma.

– Ak! Šį vakarą pasijutau paskutine kvaiša. Kodėl privertėte mane pasakoti tą istoriją! – Aš jam švelniai pliaukštelėjau per šoną.

– Tai buvo įdomiausia laidos dalis! Mama buvo sužavėta. Jos laikais mergaitės

buvo dar santūresnės už Tinę, o jūs staiga pavadinate mane lėkštu... Ji negalėjo atsigauti.

Nuostabu. Dabar ir karalienė laiko mane netinkama. Mes išėjome į balkoną. Šiltas vėjelis atnešė mums tūkstančių sodo gėlių kvapą. Mums švietė mėnulio pilnatis, sustiprindama aplink rūmus įrengtą apšvietimą ir suteikdama Maksono veidui paslaptingo spindesio.

- Na, džiaugiuosi, kad jums linksma, - pasakiau pirštais braukdama per turėklus.

Maksonas atsisėdo ant turėklo, jo veidas buvo nerūpestingas.

- Jūs niekuomet neleidžiate liūdėti. Pratinkitės.

Hmm. Jis sąmojingas.

- Taigi... dėl to, ką pasakėte... - prabilo jis atsargiai.

- Apie ką? Apie tai, kaip jus išplūdau ar kaip kovoju su mama, ar kai pasakiau, kad aš čia dėl maisto? - užverčiau akis.

Jis nusijuokė.

- Apie tai, kad esu geras...

- O ką? - Tie keli sakiniai staiga pasirodė labiau trikdantys nei visi kiti ištarti žodžiai. Panarinau galvą ir gniaužiau suknelės lopinėlių.

- Esu dėkingas už pastangas suteikti viskam tikrumo, bet nereikėjo eiti taip toli.

Staigiai pakėliau galvą. Kaip jis galėjo taip pamanyti?

- Maksonai, tai buvo pasakyta ne laidai. Jei būtumėte prieš mėnesį paklausęs mano nuomonės apie save, ji būtų buvusi kitokia. Bet dabar jus pažįstu ir žinau tiesą, jūs toks, kaip pasakiau. Dar ne viską išvardijau.

Jis buvo tylus, tačiau veide žaidė šypsenėlė.

- Dėkui, - galiausiai ištarė.

- Nėra už ką.

Maksonas atsikrenkštė.

- Jam irgi labai pasisektų. - Jis nulipo nuo turėklo ir atėjo į mano balkono pusę.

- Ką?

- Jūsų vaikinui. Kai jis atsitokės ir maldaus, kad priimtumėte jį atgal, - pareiškė Maksonas.

Aš nusijuokiau. To niekada nebus.

- Jis nebėra mano vaikinas. Pats nutraukė mūsų santykius. - Net ir aš savo balse išgirdau lašelį vilties.

- Tai neįmanoma. Pamatęs jus per televiziją, jis vėl jus išimylėjo. Nors, mano manymu, jūs pernelyg gera tam šunsnukiui. - Maksonas kalbėjo taip, tarsi jam

būtų nuobodu, tarsi jis būtų tai girdėjęs daugybę kartų.

- Beje, - ištarė jis garsėliau, - jei nenorite, kad jus išimylėčiau, liaukitės taip puoštis. Rytoj iš pat ryto liepsiu jūsų kambarinėms susiūti keletą bulvių maišų.

Sušėriau jam per ranką.

- Nutilkite, Maksonai.

- Aš nejuokauju. Esate pernelyg graži. Kai išvyksite, turėsime su jumis pasiūsti keletą sargybinių. Jūs pati viena neišgyvensite, vargšele, - pasakė jis su pašaipiu gailėsčiu.

- Nieko negaliu padaryti, - atsidusau. - Žmogaus niekas negali pakeisti, jei gimė tobulas. - Aš pasivėdavau veidą, tarsi grožis vargintų.

- Tikrai, vargu ar galėtumėte pakeisti.

Aš sukikenau. Tada pastebėjau, kad Maksonas nelinksmas.

Žiūrėjau į sodą, bet akies krašteliu mačiau, kad Maksonas stebeilija į mane. Jo veidas buvo labai arti manojo. Kai pasisukau paklausti, į ką jis žiūri, supratau, kad jis beveik ruošiasi mane pabučiuoti.

Dar labiau nustebau, kai pabučiavo.

Aš staigiai pasitraukiau žingsnį atgal. Maksonas irgi.

- Atleisk, - sumurmėjo nurausdamas.

- Ką darote? - sušnibždėjau apstulbusi.

- Atleisk. - Jis buvo visai sumišęs.

- Kodėl taip padarėte? - užsidėjau ranką ant burnos.

- Tiesiog... anksčiau tu taip kalbėjai ir vakar manęs ieškojai... tavo elgesys... Aš pamaniau, galbūt pasikeitė tavo jausmai. Tu man patinki. Maniau, supratai. - Jis atsigrėžė į mane. - Ir... Ar tai buvo baisu? Tu neatrodai laiminga.

Pasistengiau nutaisyti abejingą veidą. Maksonas jautėsi pažemintas.

- Apgailestauju, nesu nieko bučiavęs. Aš nežinau, ką darau. Aš tik... Atsiprašau, Amerika. - Jis sunkiai atsiduso ir keletą kartų perbraukė ranka plaukus atsirėmęs į turėklą.

Aš to nesitikėjau, bet mane užplūdo šiluma.

Jis norėjo, kad jo pirmasis bučinys būtų skirtas man.

Galvojau apie Maksoną, kurį pažinojau dabar, - vyrą, mokantį žarstyti komplimentus, vyrą, pasiruošusį atiduoti man savo laimėtų lažybų prizą, vyrą, atleidusį man po to, kai iškaudinau jį fiziškai ir emociškai, - ir supratau, kad visai ant jo nepykstu.

Taip, mano jausmai Aspeniui dar buvo neišblėšę. Nieko nepadarysi. Bet jei negaliu būti su juo, kas man trukdo būti su Maksonu? Tik mano išankstinis

nusistatymas jo atžvilgiu, o jis visai neatspindėjo tikrovės.

Priėjau prie jo ir patrynčiau ranka jam kaktą.

- Ką darai?

- Ištrinu tą prisiminimą. Manau, mes galime padaryti geriau. - Aš nuleidau ranką ir atsistočiau šalia jo veidu į kambarį. Maksonas nejudėjo... bet šypsojosi.

- Amerika, kažin ar galima pakeisti istoriją. - Vis dėlto jo išraiška buvo viltinga.

- Žinoma, galima. Be to, kas kitas apie tai žinos, juk tik mudu?

Maksonas kurį laiką žiūrėjo į mane, aiškiai klausdamas savęs, ar išties tai įmanoma. Jis žiūrėjo man į akis, palengva jo veide ryškėjo pasitikėjimas. Kurį laiką taip stovėjome, tada prisiminiau savo ankstesnius žodžius.

- Žmogaus niekas negali pakeisti, jei gimė tobulas, - sušnibždėjau.

Jis priartėjo ir apkabino per liemenį, mudu stovėjome vienas priešais kitą. Jo nosis kuteno manąją. Jis taip švelniai perbraukė pirštais man skruostą, lyg bijodamas, kad sudušiu.

- Tikrai, vargu ar galėtum pakeisti, - atsiduso jis.

Suėmęs delnais mano veidą, Maksonas lūpomis palietė mano lūpas ir padovanojo patį švelniausią bučinį.

Ir tas bučinio drovumas privertė mane pasijusti gražia. Be žodžių supratau, kaip jis džiaugiasi šia akimirka, bet drauge ir bijo. Aš pajutau, kad jis mane dievina.

Štai koks jausmas būti poniam.

Po akimirkos jis atsitraukė ir paklausė:

- Dabar buvo geriau?

Aš tegalėjau linktelėti. Maksonas, rodos, rengėsi daryti salto. Panašus jausmas kunkuliavo ir mano krūtinėje. Tai buvo taip netikėta. Pernelyg greita, pernelyg keista. Mano veidas tikriausiai buvo sutrikęs, nes Maksoanas surimtėjo.

- Ar galiu kai ką pasakyti?

Linktelėjau.

- Aš nesu toks kvailas, kad patikėčiau, jog visiškai pamiršai savo buvusį vaikina. Žinau, ką tau teko iškęsti ir kad patekai čia ne visai įprastomis aplinkybėmis. Žinau, kad, tavo manymu, yra kitų man ir rūmų gyvenimui tinkamesnių merginų, ir aš nenoriu tavęs skubinti. Aš tik... aš tik noriu žinoti, ar įmanoma...

Buvo sunku atsakyti į šį klausimą. Ar aš sutikčiau gyventi gyvenimą, kurio niekada netroškau? Ar norėčiau stebėti, kaip jis susitikinėja su kitomis, kad įsitikintų nedarą klaidos? Ar norėčiau dalytis su juo atsakomybe? Ar norėčiau jį mylėti?

- Taip, Maksonai, - sukuždėjau. - Tai įmanoma.

Devynioliktas skyrius

Niekam nepasakojau, kas nutiko tarp Maksono ir manęs, net Marli ir savo kambarinėms. Tai buvo nuostabi paslaptis, kurią prisimindavau per nuobodžią Silvijos pamoką ar ilgą dieną Moterų kambaryje. Tiesą sakant, galvoju apie mūsų bučinius – keistąjį ir saldujį – dažniau, negu pati to tikėjausi.

Žinojau, kad per naktį Maksono neįsimylėsiu. Širdis neleistų. Bet netikėtai supratau, kad čia, ko gero, man patiktų gyventi. Taigi tyliai mažčiau apie šią galimybę, nors ne kartą kildavo pagunda išplepėti savo paslaptį.

Ypač praėjus trims dienoms, kai Natali paskelbė beveik pilnam Moterų kambariui, kad Maksonas ją pabučiavo.

Pasijutau labai sukręsta. Žiūrėjau į Natali ir spėlioju, kuo ji ypatinga.

– Papasakok mums viską! – primygtinai prašė Marli.

Daugumai mergaičių taip pat buvo smalsu, bet Marli rodė didžiausią entuziazmą. Atrodė, kad nuo jos ir Maksono pirmojo pasimatymo susidomėjimas kitų laimėjimais augo. Nežinojau, ką reiškia šis pasikeitimas, ir man trūko drąsos paklausti.

Natali padrąsinimo nereikėjo. Ji atsisėdo ant sofos ir išskleidė suknelę. Jos nugara atrodė labai tiesi, nors įprastai Natali būdavo atsipalaidavusi. Ji susidėjo rankas ant kelių. Atrodė, tarsi pratintusi būti princese. Vos susilaikiau nepasakiusi, kad vienas bučinys dar nereiškia pergalės.

– Nenoriu gilintis į smulkmenas, bet buvo gana romantiška, – prapliupo pasakoti ji palenkusi galvą. – Princas nusivedė mane ant stogo. Ten yra balkonas, bet, atrodo, jis skirtas sargybiniam. Na, tiksliai nežinau. Mes gėrėjomės atsivėrusiu vaizdu, žvelgėme į tolumoje žėrintį miestą. Jis nieko nepasakė. Tik prisitraukė mane ir pabučiavo. – Ji visa net suvirpėjo iš džiaugsmo.

Marli atsiduso. Selestė atrodė pasirengusi ką nors sudaužyti. Aš sėdėjau apstulbusi.

Kartojau sau, kad man tai neturėtų rūpėti, nes čia vyksta *Atranka*. Beje, ar iš tiesų norėčiau likti su Maksonu? Juk man vis tiek pasisekė, kad čia pakliuvau. Selestė sutelkė pyktį į naują taikinį, ir po įvykio su suknele, – apie kurią visai pamiršau užsiminti Maksonui, – aš džiaugiausi, kad ji nebekreipia į mane dėmesio.

– Kaip manai, ar ji vienintelė, kurią pabučiavo princas? – sušnibždėjo Tjuzdei man į ausį. Šalia stovinti Kris išgirdo jos klausimą ir įsiterpė:

– Jis nebučiuotų bet kurios. Natali elgiasi teisingai, – išlemeno Kris.

- O jei princas pabučiavo pusę šiame kambaryje esančių mergaičių, tik jos niekam nepasakoja? Gal tokia jų strategija, - nenusileido Tjuzdei.

- Nemanau, kad paslaptį saugančios mergaitės laikytų tai strategija, - paprieštaravau. - Gal jos tiesiog uždaro būdo.

Kris įkvėpė pro sukąstus dantis.

- O jei Natali su mumis žaidžia? Visos šiame kambaryje dabar sunerimusios ir nė viena neišdrįsime paklausti Maksono, ar jis ją pabučiavo. Taigi nėra kaip sužinoti - meluoja ji ar ne.

- Manai, Natali galėtų meluoti? - paklausiau.

- Jei pamelavo, gailiuosi pati anksčiau to nesugalvojusi, - ilgesingai pasakė Tjuzdei.

Kris atsiduso.

- Tai kur kas sudėtingiau, negu maniau.

- Ką ir kalbėti, - sumurmėjau.

- Man patinka beveik visos mergaitės, bet kai išgirstu, kaip Maksonas kurią nors išskyrė, man norisi sugalvoti, kaip galėčiau padaryti tai geriau, - prisipažino Kris. - Nenoriu jaustis jūsų varžove.

- Ir aš panašiai sakiau Tinei anądien, - ištarė Tjuzdei. - Ji baikšti, bet labai gerai išauklėta, manau, kad ji būtų nuostabi princesė. Negaliu pykti, jei ji turi daugiau pasimatymų už mane, nors ir aš norėčiau karūnos.

Mudviejų su Kris akys trumpam susitiko - abi pagalvojome tą patį. Ji pasakė *karūnos, ne jo*. Bet pasistengiau į tai nesigilinti, nes Tjuzdei išsakė tą patį, ką galvojau ir aš.

- Mudvi su Marli nuolat apie tai pasikalbame. Randame viena kitos puikių savybių.

Visos susižvelgėme ir pajutome, kad atmosfera kambaryje pasikeitė. Staiga aš lioviausi pavydėti Natali ir netgi mano pyktis Selestei atlėjo. Mes visos stengėmės išgyventi, netgi dėl skirtingų priežasčių, bet stengėmės kartu.

- Galbūt karalienė Amberli buvo teisi, - pasakiau. - Svarbiausia būti savimi. Nudžiugčiau, jei Maksonas išsiųstų mane namo už tai, kad esu savimi, o ne pasiliktu, nes apsimetinėju esanti kitokia.

- Tai tiesa, - pritarė Kris. - Galiausiai turės išvykti trisdešimt keturios merginos. Jei likčiau paskutinė, norėčiau žinoti, kad visos mane palaiko, taigi mes turėtume stengtis paremti viena kitą.

Linktelėjau, Kris buvo teisi. Buvau įsitikinusi, kad galėčiau tai padaryti.

Tada į kambarį įsiveržė Elisa, paskui ją Zoji ir Emika. Įprastai ji būdavo be galo

lėta ir rami, niekada nekeldavo balso. Tačiau šiandien ji suklykė:

- Pažiūrėkite į šukas! - ji rodė gražų plaukų papuošalą, inkrustuotą brangakmeniais, kurie iš pažiūros buvo verti kelių tūkstančių dolerių. - Maksonas jas man padovanojo. Argi jos ne gražios?

Kilo bruzdesys, nuvilnijo jaudulio ir nusivylimo banga, ką tik atsiradęs mano pasitikėjimas savimi dingo.

Stengiausi nusišluoti nusivylimą. Argi nesu gavusi dovanų? Argi princas manęs nepabučiavo? Bet kai visos viena per kitą ėmė pasakoti savo istorijas, man norėjosi slėptis. Gal šiandien būtų geriau praleisti dieną su kambarinėmis.

Man svarstant, ar nereikėtų išeiti iš kambario, pasirodė išsekusi ir susijaudinusi Silvija.

- Panelės! - sušuko ji, mėgindama mus nuraminti. - Panelės, ar jūs visos čia?

Choru atsakėme:

- Taip.

- Dėkui Dievui, - pasakė ji nusiraminsi. - Pranešu vėlai, bet ką tik sužinojome, kad po trijų dienų į svečius atvyksta Svendvėjaus karalius ir karalienė; kaip žinote, su jų karališkąja šeima mes turime giminingų ryšių. Atvyks karalienės šeima ir artimieji - jie norės su jumis susipažinti, taigi rūmai bus pilni žmonių. Turime labai mažai laiko pasiruošti. Pamokos vyks Didžiajame kambaryje iš karto po pietų.

Silvija apsisukusi išėjo.

Galėjai pamanyti, kad vizitui buvo ruošiasi ištisus mėnesius. Sode buvo pastatytos milžiniškos palapinės, pievelėje - vežimėliai su maistu ir vynu. Lauke budėjo daugiau sargybinių nei įprastai, prie jų prisidėjo keletas Svendvėjaus karių, kuriuos atsivežė karalius ir karalienė. Tikriausiai net jie žinojo, koks pavojus gresia rūmams.

Vienoje palapinėje buvo pastatyti sostai karaliui, karalienei ir Maksonui, taip pat Svendvėjaus karaliui ir karalienei. Svendvėjaus karalienė, kurios vardo niekaip negalėjau išstarti, buvo beveik tokia pat graži kaip karalienė Amberli ir atrodė esanti gera jos draugė. Karališkieji asmenys patogiai įsitaisė palapinėje, išskyrus Maksoną, kuris bendravo su mergaitėmis ir su savo artimaisiais.

Pamatęs pusbrolius ir pusseseres Maksonas labai džiaugėsi. Mažyliai pribėgę tampė jį už švarko, paskui kuo greičiau sprukdavo tolyn. Pasiėmęs fotoaparata jį lakstė paskui vaikus ir darė vieną nuotrauką po kitos. Beveik visos *Atrankos* mergaitės žiūrėjo į jį susižavėjusios.

- Amerika, - išgirdau kviečiant. Atsigręžusi pamačiau Eleiną ir Liją, besikalbančias su labai panašia į karalienę moterimi. - Ateik susipažinti su karalienės seserimi. - Eleinos balse buvo girdėti keista gaidelė, todėl sunerimau.

Priėjau artyn ir nusilenkiau poniai, o ši sukikeno ir tarė:

- Liaukis, brangioji. Aš nesu karalienė. Aš Adelė, vyresnioji Amberli sesuo. - Ji ištiesė man ranką. Sveikindamasi ji žagtelėjo. Moteris kalbėjo su neryškiu akcentu, ji buvo maloni, iškart sukėlė man namų ilgesį. Adelė buvo grakšti ir laikė beveik tuščią taurę vyno, kuri, sprendžiant iš jos padūmavusio žvilgsnio, jau buvo ne pirma.

- Iš kur jūs kilusi? Man patinka jūsų akcentas, - pagyriau. Panašiai kalbėjo kai kurios mergaitės iš pietų, jų balsai man atrodė labai romantiški.

- Iš Hondoragvos pakrantės. Mes augome mažame namelyje, - tarė ji, praskėsdama smilių ir nykštį. - O dabar pažvelk į ją. Pažvelk į mane, - ji parodė į savo suknelę. - Koks pasikeitimas.

- Aš gyvenu Karolinoje; tėvai kartą buvo nusivežę mane į pakrantę. Man ten patiko, - atsakiau.

- Ką tu, vaike, - Adelė numojo ranka. Atrodė, kad Eleina ir Lija vos neplyšta juokais. Jos manė, kad karalienės sesuo neturėtų taip laisvai elgtis. - Paplūdimiai centrinėje Ilėjoje nieko verti, palyginti su paplūdimiais pietuose. Vieną dieną turėtum nuvažiuoti ir pati pamatyti.

Aš nusišypsojau ir linktelėjau galvodama, kad norėčiau pakeliauti po šalį, bet nežinia, ar kada nors pavyks. Netrukus pribėgo vienas Adelės vaikų ir nusitempė ją šalin, o Eleina ir Lija pratrūko kvatotis.

- Argi ji ne keistuolė? - paklausė Lija.

- Nežinau. Atrodo draugiška, - gūžtelėjau pečiais.

- Ji elgiasi vulgariai, - pareiškė Eleina. - Negirdėjai, ko prikambėjo anksčiau.

- Ir ko?

- Keista, per tiek metų turėjo šiek tiek pasimokyti deramo elgesio. Kur žiūrėjo Silvija? - šaipėsi Lija.

- Gal priminti, kad vaikystėje ji priklausė ketvirtai kastai, kaip ir tu? - atšoviau.

Lija liovėsi pūstis, karalienės sesuo tikrai anksčiau priklausė ketvirtai kastai. Tačiau Eleina nuo gimimo priklausė trečiai kastai, taigi neužsičiaupė:

- Jei laimėsiu *Atranką*, mano šeima bus išmokyta deramo elgesio arba išsiųsta. Neleisiu, kad jie darytų man gėdą.

- Ką blogo padarė Adelė?

Eleina įtraukė oro pro sukąstus dantis.

- Ji girta. Čia vieši Svendvėjaus karalienė ir karalius. Ją reikėtų uždaryti.

Nusprendžiau, kad man jau gana tų plepalų, ir nuėjau pasiimti vyno. Laikydama taureę apsidairiau ir, tiesą sakant, neradau nė vienos vietelės, kur norėčiau įsitaisyti. Pobūvis buvo gražus, įdomus, bet kėlė irzulį.

Mąščiau apie Eleinos žodžius. Jei apsigyvenčiau rūmuose, ar norėčiau pakeisti ir savo šeimą? Žiūrėjau į bėgiojančius vaikus ir besišnekučiuojančius žmones. Argi nenorėčiau, kad Kena liktų, kokia buvusi, o jos vaikai linksmintųsi čia, nors ir išdykautų?

Kaip pakeistų mane gyvenimas rūmuose?

Ar Maksonas norėtų, kad pasikeisčiau? Gal todėl bučiavo kitas mergaites? Galbūt nepatinku jam tokia, kokia esu?

Negi ir kita *Atrankos* dalis bus tokia erzinti?

- Šypsokis.

Staigiai atsigrėžiau, ir Maksonas mane nufotografavo. Net atšokau iš nuostabos. Ta nuotrauka perpildė kantrybės taureę, ir aš nusisukau.

- Kas yra? - paklausė Maksonas, nuleisdamas fotoaparata.

Aš gūžtelėjau pečiais.

- Nutiko kas blogo?

- Tiesiog šiandien nesijaučiu dalyvaujanti *Atrankoje*, - atžariai atkirtau.

Maksonas ramiai priėjo artyn ir ištarė tylėniu balsu:

- Nori pasikalbėti? Galėčiau tįptelėti ausį nors ir dabar, - pasiūlė jis.

Atsidusau ir pamėginau mandagiai nusišypsoti.

- Ne, man tik reikia pagalvoti, - žengiau tolyn.

- Amerika, - ištarė jis tyliai. Sustojau ir atsigrėžiau. - Ar aš padariau ką ne taip?

Sudvejojau. Gal reikėtų paklausti, ar jis bučiavo Natali? Gal turėčiau papasakoti, kokią įtampą jaučiu dabar, kai mūsų santykiai pasikeitė? Pasakyti, kad dėl karūnos nenoriu keistis pati ar keisti savo šeimos? Jau buvau beketinanti viską iškloti, bet už mūsų pasigirdo spigus balsas:

- Prince Maksonai!

Atsigrėžę pamatėme Selestę, besikalbančią su Svendvėjaus karaliene. Žinoma, ji norėjo pratęsti pokalbį, įsikibusi Maksonui į parankę. Ji pamojo, kviesdama prinčą priėti.

- Kodėl nebėgi? - apmaudžiai paklausiau.

Maksonas pažvelgė į mane. Jo veido išraiška priminė, kad toks buvo susitarimas. Buvo tikimasi, kad dalysiuosi princu su kitomis merginomis.

- Būk su ja atsargus, - skubiai tųptelėjau prieš Maksoną ir nuėjau.

Traukdama į rūmus pakeliui pamačiau Marli. Šią akimirką nenorėjau kalbėtis netgi su ja, bet išvydau, kad ji įsitaisiusi ant suoloelio svilinančios saulės atokaitoje, o už kelių žingsnių tyliai stovi sargybinis.

– Marli, ką tu darai? Lįsk į palapinę, kol nenusvilai.

Ji mandagiai nusišypsojo.

– Aš jaučiuosi laiminga čia.

– Nekvailiok, – pasakiau, imdama ją už dilbio. – Tavo oda bus tokios spalvos kaip mano plaukai. Turėtum...

Marli ištraukė ranką iš mano gniaužtų, bet prakalbo švelniai:

– Aš noriu likti čia, Amerika. Čia man patinka.

Jos veide buvo matyti įtampa, kurią Marli nesėkmingai stengėsi nuslėpti. Buvau įsitikinusi, kad liūdi ne dėl manęs, kažkas nutiko.

– Gerai jau. Tačiau netrukus eik į šešėlį. Kai nudegi saulėje, skauda, – pasakiau, mėgindama paslėpti nusivylimą, ir nuėjau į rūmus.

Nužingsniavau į Moterų kambarį. Negalėjau pradingti pernelyg ilgam, o tas kambarys bent jau bus tuščias. Bet įėjusi pamačiau Adelę, sėdinčią prie lango ir žiūrinčią, kas vyksta lauke. Išvydusi mane ji šyptelėjo.

Prisiartinau ir atsisėdau šalia.

– Slepiatės?

Ji nusišypsojo.

– Galima ir taip sakyti. Norėjau susipažinti su jumis ir vėl pamatyti seserį, bet nemėgstu oficialių renginių. Jie kelia man įtampą.

– Ir aš nesu jų mėgėja. Neįsivaizduoju, kad galėčiau nuolatos juose dalyvauti.

– Neabejoju, – tingiai ištarė Adelė. – Tu iš penktos kastos, tiesa?

Bet iš jos lūpų tai nuskambėjo ne kaip įžeidimas. Ji greičiau klausė, ar esu tokios pat padėties.

– Taip, tiesa.

– Prisiminiau tavo veidą. Oro uoste buvai labai miela. Ir ji būtų taip elgusis, – pasakė Adelė, linktelėdama karalienės pusėn. Moteris atsiduso. – Nežinau, kaip ji išsveria. Amberli stipresnė, negu daugelis mano. – Adelė pakėlė taureę ir gurkstelėjo vyno.

– Ji ne tik stipri, bet ir puikių manierų.

Adelė nušvito.

– Taip, bet čia dar ne viskas. Pažvelk į ją dabar.

Dirstelėjau į karalienę. Jos akys buvo nukreiptos į kitą pievelės pusę. Pasekiau jos žvilgsnį ir pamačiau, kad ji stebi Maksoną. Jis stovėjo šalia Selestės ir kalbėjo

su Svendvėjaus karaliene, o vienas pusbrolių buvo įsikibęs jam į koją.

- Princas būtų buvęs puikus brolis, - tarė ji. - Amberli patyrė tris persileidimus. Du iki jo, vieną paskui. Ji ir dabar negali šito pamiršti. O aš turiu šešis vaikus. Kai čia atvykstu, kaskart jaučiuosi kalta.

- Esu įsitikinusi, jog Amberli jūsų nekaltina. Neabejoju, kad kaskart jums apsilankius ji džiaugiasi, - patikinau Adelę.

Moteris atsisuko į mane.

- Žinai, kas ją džiugina? Jūs. Ar žinai, ką ji mato tarp mergaičių? Dukrą. Kai *Atranka* baigsis, ji turės du vaikus.

Nusigrėžiau nuo Adelės ir vėl pažvelgiau į karalienę.

- Jūs taip manote? Ji laikosi atstu. Aš su ja dar net nekalbėjau.

Adelė linktelėjo.

- Palauk. Ji bijo prisirišti prie jūsų, o tada matyti išvykstančias. Kai liks mažesnė grupelė, įsitikinsi, kad esu teisi.

Vėl dirstelėjau į karalienę. Tada į Maksoną. Ir vėl į karalienę. O galiausiai į Adelę.

Mano galvoje kunkuliavo mintys. Svargsčiau, kad šeimos yra panašios, kad ir kokiai kastai priklausytų. Ir kad motinos turi tų pačių rūpesčių. Nejačiau neapykantos nė vienai čia esančių mergaičių, nors ir kokių ketinimų jos turi. Galvojau, kaip visi dėl vienos ar kitos priežasties trokšta pasirodyti drąsūs. Galiausiai prisiminiau Maksonui duotą pažadą.

- Atsiprašysiu. Turiu su kai kuo pasikalbėti.

Adelė siurbtelėjo vyno ir mostu leido man eiti. Išbėgau atgal į akinančią saulę. Apsidairiusi pamačiau, kaip mažasis pusbrolis vaikosi Maksoną aplink krūmą. Nusišypsojau ir lėtai priėjau.

Pagaliau Maksonas sustojo, į viršų pakėlęs rankas, pripažindamas pralaimėjęs. Juokdamasis ir plačiai šypsodamasis jis atsigrėžė ir pamatė mane. Mudviejų akims susitikus, jo šypsena pranyko. Jis tyrinėjo mano veidą, norėdamas perprasti nuotaiką.

Prikandau lūpą ir nudūriau akis. Dalyvaujant *Atrankoje* mane užplūdo daugybė įvairiausių jausmų, buvo sunku suvaikyti sūkuriuojančias mintis. Tačiau užgniaužiau mane kankinančius jausmus; nenorėjau atskleisti jų kitiems žmonėms, ypač Maksonui.

Galvojau apie karalienę, priimančią vizito atvykusius kitos šalies valdovus, besirūpinančią šeimos nariais ir stebinčią pulką čiauškančių mergaičių. Ji vadovavo renginiams ir rėmė projektus. Ji padėjo savo vyrui, sūnui ir šaliai. O

širdies gilumoje vis dar priklausė ketvirtai kastai ir kentė savo sielvartą, bet neleido, kad jos kilmė ar skausmas dėl patirtų persileidimų sutrukdytų atlikti pareigas.

Nuleidusi blakstienas droviai žvelgiau į Maksoną ir šypsojasi. Jis irgi lėtai nusišypsojo ir kažką sušnibždėjo mažam berniukui, kuris tuoj pat nubėgo sau. Princas pakėlė ranką ir timptelėjo ausies spenelį. Aš padariau tą patį.

Dvidešimtas skyrius

Karalienės šeima viešėjo kelias dienas, o svečiai iš Svendvėjaus – visą savaitę. Valdovai dalyvavo *Pranešimų* laidoje, aptarė tarptautinius santykius ir veiksmus, kaip užtikrinti taiką tarp abiejų valstybių.

Jiems išvykus, rūmus apgaubė ramybė. Jau mėnesį čia gyvenau ir jaučiausi kaip namie. Prisitaikiau prie naujo klimato. Rūmuose nuolatos buvo maloniai šilta. Rugsėjis ėjo į pabaigą, ir vakarai labai atvėso, bet čia buvo daug šilčiau negu namuose. Jau nebijojau pasiklysti kambarių labirinte. Aukštakulnių kaukšėjimas į marmurą, krištolinių taurių skambesys, žygiuojanti sargyba – visa tai tapo įprasta, kaip namuose buvo įprasta girdėti išjungiant šaldytuvą ar Džeradą spardant į sieną kamuolį.

Valgymas su karališkąja šeima ir bendravimas Moterų kambaryje buvo svarbiausi mano dienos tvarkės įvykiai, bet kasdien užsiimdavau ir kokia nauja veikla. Daug laiko skyriau muzikai; instrumentai rūmuose buvo kur kas geresni negu tie, kuriuos turėjau namuose. Teko pripažinti, kad išlepau. Garso kokybė buvo tūkstantį kartų geresnė. O ir Moterų kambaryje pasidarė įdomiau, nes ten bent du kartus jau buvo pasirodžiusi karalienė. Kol kas ji dar nekalbėjo nė su viena mergina, tik sėdėjo patogioje kėdėje apsupta kambarinių, stebėjo mus skaitančias ar bendraujančias.

Priešiškumas taip pat atslūgo. Ėmėme priprasti viena prie kitos. Pagaliau sužinojome, kurios nuotraukos laimėjo žurnale skelbtoje atrankoje. Įsivaizduokite, kaip apstulbau pamačiusi, kad esu viena pirmaujančių. Sąrašo viršuje buvo Marli, nuo jos nedaug atsiliko Kris, Talula ir Bariel. Tai išgirdusi Selestė kelias dienas nesikalbėjo su Bariel, bet vėliau užmiršo savo apmaudą.

Didžiausią įtampą vis dar kėlė pačių dalyvių šnekos. Į pasimatymą su Maksonu pakviestos mergaitės vaizdingai nupasakodavo tą įvykį. Visos kalbėjo taip, kad galėjai pamanyti, jog Maksonas išsirinks šešias ar septynias žmonas. Tačiau pasimatymais džiaugėsi ne visos.

Pavyzdžiui, Marli turėjo daugiausia pasimatymų su Maksonu, pranoko visas kitas. Tačiau ji niekada negriždavo taip susijaudinusi kaip po pirmojo pasimatymo.

– Amerika, šį tą tau atskleisiu, bet prisiek niekam neprasitarti, – pasakė ji vaikščiojant sode.

Supratau, kad tai rimta. Ji palaukė, kol pasprukome nuo klusių ausų Moterų kambaryje ir nutolome nuo sargybinių akių.

- Žinoma, Marli. Ar tau viskas gerai?

- Taip, man viskas gerai. Tik... noriu išgirsti tavo nuomonę vienu klausimu. - Jos veidas buvo liūdnas ir susikrimtęs.

- Kas nutiko?

Ji prikando lūpą ir pažvelgė į mane.

- Tai dėl Maksono. Nesu tikra, ar kas nors iš to išeis. - Ji nuleido akis.

- Kodėl taip manai? - paklausiau susirūpinusi. Dabar, kai ji atvėrė širdį, stengiausi ją paguosti.

- Na, aš... aš nieko *nejaučiu*. Jokios kibirkštėlės, jokio ryšio.

- Maksonas šiek tiek drovus. Duok jam laiko. - Tai buvo tiesa. Stebėjausi, kad ji to nežino.

- Ne, aš turiu galvoje, kad *jis* man nepatinka.

- Oi! - Tai bent naujiena. - Ar stengeisi jį pamėgti? - Koks kvailas klausimas.

- Taip! Labai! Vis laukiu akimirkos, kai suvoksiu, kaip jis man patinka, bet ji niekaip neateina. Princas gražus, tačiau šito nepakanka santykiams sukurti. Juk aš net nežinau, ar jam patinku. Ar numanai, kokie dalykai jį vilioja?

Šiek tiek pasvarsčiau.

- Tiesą sakant, ne. Niekada nekalbėjome, ko jis tikisi iš santykių.

- Dar vienas dalykas! Mes niekada nesikalbame. Jis nuolatos šnekasi su tavimi, o mudu neturime ką vienas kitam pasakyti. Tyliai leidžiame laiką ką nors žiūrėdami ar lošdami kortomis.

Sulig kiekviena akimirka Marli nerimas vis didėjo.

- Kartais mes taip pat nesikalbame. Tiesiog sėdime ir tylime. Be to, meilė ne visada atsiranda iš pirmo žvilgsnio. Gal judu tiesiog neskubate, - stengiausi nuraminti draugę. Atrodė, Marli tuoj pravirks.

- Amerika, mano manymu, vis dar esu čia tik todėl, kad patinku žmonėms. Manau, princui svarbi šalies gyventojų nuomonė.

Tokia mintis niekada nebuvo atėjusi man į galvą, bet dabar atrodė visai tikėtina. Man jau seniai nerūpėjo žmonių nuomonė, bet Maksonas mylėjo savo valdinius. Žmonės turėjo didelę įtaką renkant būsimą princesę, tik patys to nežinojo.

- Be to, - sušnibždėjo Marli, - mūsų bendravimas toks beprasmiškas.

Ir prapliupo verkti.

Atsidusau ir apkabinau ją. Tiesą sakant, norėjau, kad ji pasiliktų, kad būtų čia su manimi, bet jei ji nemyli Maksono...

- Marli, jei nenori būti su Maksonu, turi jam pasakyti.

- O ne. Nemanau, kad galėčiau.

- Privalai. Jis nenori vesti mergaitės, kuri jo nemyli. Jei nieko nejauti princui, jis turi tai žinoti.

Ji papurtė galvą.

- Aš negaliu pasiprašyti išvykti! Turiu pasilikti. Negaliu važiuoti namo... tik ne dabar.

- Kodėl, Marli? Kas tave čia laiko?

Akimirką svarsčiau, ar mudvi su Marli turime tą pačią tamsią paslaptį. Gal ir jai reikėjo pabūti toliau nuo kokio nors žmogaus. Mūsų situacija skyrėsi tik tuo, kad Maksonas žinojo apie mano buvusį mylimąjį. Troškau, kad ji man pasakytų! Norėjau žinoti, kad nesu vienintelė, patekusi čia dėl keistai susiklosčiusių aplinkybių.

Bet Marli liovėsi verkti taip pat greitai, kaip ir pradėjo. Porą kartų šnirpštelėjusi, ji susitvardė. Išlygino suknelę, atlošė pečius ir pasisuko į mane. Tada nutaisė ryžtingą, šiltą šypseną ir prakalbo:

- Esu tikra, kad tu teisi. - Ji pradėjo trauktis atatupsta. - Neabejoju, kad jei duosiu jam šiek tiek laiko, viskas susitvarkys. Turiu eiti. Manęs laukia Tinė.

Marli nuskubėjo į rūmus. Po galais, kas ją apsėdo?

Kitą dieną Marli manęs vengė. Dar kitą taip pat. Moterų kambaryje stengiausi atsisėsti toliau nuo jos ir visada, kai susikirsdavu mūsų keliai, linktelėdavau. Norėjau, kad ji žinotų galinti manimi pasitikėti; aš jos nekamantinėsiu.

Prireikė keturių dienų, kad ji man nusišypsotų liūdna, supratinga šypseną. Aš tik linktelėjau. Atrodė, kad daugiau nėra ką pasakyti. Nutuokiau, kas dedasi Marli širdyje.

Tą pačią dieną, kai sėdėjau Moterų kambaryje, mane pakvietė Maksonas. Apsvaigusi iš laimės išbėgau pro duris.

- Maksonai! - aiktelėjau, puldama jam į glėbį. Man žingtelėjus atgal, jis atrodė sutrikęs. Supratau kodėl. Tądien, kai išėjome iš Svendvėjaus svečių priėmimo ir pasukome į vidų pasikalbėti, prisipažinau, kaip man sunku suvokti savo jausmus. Paprašiau manęs nebučiuoti, kol nebūsiu apsisprendusi. Mačiau, kad jis pasijuto įskaudintas, bet sutiko ir kol kas savo pažado nesulaužė. Buvo pernelyg sunku susivokti - jis elgėsi tarsi mano vaikinai, bet tikrai juo nebuvo.

Išsiuntus namo Kamilę, Mikaelą ir Lailą, rūmuose vis dar gyveno dvidešimt dvi mergaitės. Kamilė ir Laila paprasčiausiai neatitiko princo reikalavimų ir išvyko beveik be jokio triukšmo. Praėjus dviem dienoms, Mikaelą apėmė toks namų ilgesys, kad per pusryčius ji ėmė raudoti. Maksonas palydėjo ją iš kambario, tapšnodamas per nugarą. Atrodė, kad jis jaučiasi patenkintas, leisdamas joms

išvykti, ir buvo laimingas, kad gali sutelkti dėmesį į kitas kandidates, tarp jų ir į mane. Bet abu supratome, kad jis negali dovanoti man savo širdies, jeigu aš dar dvejoju.

- Kaip šiandien jautiesi? - paklausė jis atsitraukdamas.

- Aišku, puikiai. Ką čia veiki? Argi neturėtum dirbti?

- Infrastruktūros komiteto prezidentas susirgo, taigi susitikimas atšauktas. Visą popietę esu laisvas kaip paukštis. - Maksono akys spindėjo. - Ką veiksime? - jis siekė mane apkabinti.

- Ką tik nori! Juk rūmuose yra tiek daug vietų, kurių dar nemačiau. Čia yra arklidės, tiesa? Ir kino teatras. Dar nesu ten buvusi.

- Tada eime. Mielai pailsėsiu. Kokie filmai tau labiausiai patinka? - paklausė jis, kai patraukėme link sraigtinių laiptų į rūšį.

- Tiesą sakant, nežinau. Nedaug filmų teko matyti. Bet man patinka romantiškos knygos. Ir komedijos!

- Sakai, romantiškos? - jis kilstelėjo antakius, tarsi būtų sumanęs kažką negero. Aš pradėjau juoktis.

Pasukome už kampo ir kalbėjomės toliau. Mums artėjant, rūmų sargybiniai pasitraukė į šoną ir atidavė pagarbą. Koridoriuje stovėjo koks tuzinas vyrų. Jau spėjau prie jų priprasti. Net tiek daug sargybinių negalėjo atitraukti mano dėmesio nuo trokštamos pramogos.

Tačiau mane sustabdė šūksnis, išsprūdęs iš kažkieno lūpų, mums einant pro šalį. Mudu su Maksonu atsisukome.

Ten stovėjo Aspenas.

Nesusilaikiusi aiktelėjau.

Prieš keletą savaičių girdėjau, kaip rūmų administratorius kalbėjo apie šauktinius. Mano mintyse šmėstelėjo Aspenas, aš kartais apie jį pagalvodavau. Bet vėlavau į Silvijos pamoką, tad per daug į tai nesigilinau.

Vis dėlto jį pašaukė į kariuomenę. Ir atsiuntė kaip tik čia...

Maksonas viską suprato.

- Amerika, ar tu pažįsti šį jaunuolį?

Jau daugiau kaip mėnesį nemačiau Aspeno, bet šis žmogus per kelerius metus įsitvirtino mano mintyse; šis žmogus vis dar lankėsi mano sapnuose. Pažinčiau jį bet kur. Atrodė šiek tiek stambesnis, nes jį gerai maitino, be to, jis daug mankštinosi. Plaukai buvo nukirpti labai trumpai, nebelikę susivėlusiu garbanų. Anksčiau matydavau jį padėvėtais drabužiais, o dabar vilkėjo nuostabią, gražiai prigludusią rūmų sargybos uniformą.

Jis buvo svetimas ir kartu pažįstamas. Jo išvaizda buvo labai pasikeitusi. Bet tos akys... tos akys buvo Aspeno.

Žvilgtelėjau į kortelę ant uniformos: pareigūnas Legeris.

Praėjo ne daugiau kaip sekundė.

Aš neblogai tvardžiausi, taigi niekas nematė širdyje siaučiančios audros. Norėjau jį liesti, bučiuoti, šaukti ant jo, reikalauti palikti mano prieglobstį. Norėjau ištirpti ir pranykti, bet visa savo esybe jaučiausi *čia*.

Tai buvo visiškai nesuvokiama.

Atsikrenkščiau.

- Taip. Tai pareigūnas Legeris iš Karolinos. Tiesą sakant, jis iš mano gimtojo miesto. - Nusišypsojau Maksonui.

Be jokių abejonių, Aspenas girdėjo mus juokiantis, kai pasukome už kampo, ir pastebėjo, kad aš vis dar buvau įsikibusi princui į parankę. Tegu mano, ką nori.

Maksonas apsidžiaugė dėl manęs.

- Tai bent! Sveiki atvykę, pareigūne Legeri. Tikriausiai malonu vėl pamatyti savo provincijos nugalėtoją. - Maksonas ištiesė ranką, ir Aspenas ją paspaudė.

Aspeno veidas buvo suakmenėjęs.

- Taip, Jūsų Didenybe. Labai malonu.

Ką tai reiškia?

- Neabejoju, kad palaikote ją, - padrąsino Maksonas, mirktelėdamas man.

- Žinoma, Jūsų Didenybe, - Aspenas šiek tiek palenkė galvą.

O ką *tai* reiškia?

- Puiku. Amerika yra iš jūsų gimtosios provincijos, todėl nežinau geresnio žmogaus rūmuose, su kuriuo galėčiau ją palikti. Pasirūpinsiu, kad būtumėte paskirtas ją saugoti rotacijos tvarka. Ši mergaitė naktį atsisako kambarinės paslaugų. Mėginau jai paaiškinti.... - žiūrėdamas į mane, Maksonas papurtė galvą.

Galiausiai Aspenas šiek tiek nusiramino.

- Nesistebiu, Jūsų Didenybe.

Maksonas nusišypsojo.

- Neabejoju, jūs esate labai užsiėmę. Mes eisime. Geros dienos, pareigūnai. - Maksonas skubiai linktelėjo ir nusivedė mane tolyn.

Sutelkiau visas jėgas, kad neatsigrėžčiau.

Sėdėdama tamsiame kino teatre stengiausi sugalvoti, ką daryti toliau. Tą vakarą, kai papasakojau Maksonui apie Aspeną, jis aiškiai pasakė, kad nesitaikstyti nė su vienu, kuris taip negražiai su manim elgėsi. Jei iškločiau Maksonui, kad žmogus, kurį jis ką tik paskyrė mane saugoti, kaip tik ir yra tas

asmuo, ar princas jį nubaustų? Visko gali būti. Juk išklausęs mano pasakojimų apie badą jis sukūrė pagalbos sistemą stokojantiems maisto.

Taigi negalėjau jam pasakyti. Ir nesakysiu. Kad ir kaip pykau, vis tiek mylėjau Aspeną. Neištvėrčiau, jei jam nutiktų kas blogo.

O gal turėčiau išvykti? Mano širdį draskė prieštaringi jausmai. Galėčiau pabėgti nuo Aspeno. Kasdien jį matyti ir žinoti, kad jis nebe mano, labai skaudu. Bet turėčiau palikti ir Maksoną. O Maksonas buvo mano geriausias draugas, gal net daugiau. Negalėjau taip paprastai išvykti, antraip tektų prisipažinti apie Aspeną. Negaliu pamiršti ir savo šeimos. Dabar ji gauna mažesnius čekius, bet tikrai gauna. Mei parašė, kad tėtis šiemet žada pačias geriausias Kalėdas, bet kitų tokių Kalėdų gali ir nebūti. Jei išvažiuosiu, mano šeima neteks tų pajamų. Dabar reikia susitaupyti pinigų juodai dienai.

- Tau nepatiko, tiesa? - paklausė Maksonas beveik po dviejų valandų.

- Ką?

- Filmas. Tu visai nesijuokei.

- Ak, - stengiausi prisiminti nors vieną patikusį epizodą. Nesugebėjau, galva buvo tuščia. - Atleisk, šiandien aš kaip nesava. Sugadinau tau popietę.

- Nesąmonė, - Maksonas nepasidavė mano liūdnei nuotaikai. - Man tiesiog patinka tavo draugija. Tikriausiai prieš vakarienę turėtum nusnūsti. Esi išbalusi.

Linktelėjau. Galvojau eiti į savo kambarį ir niekada iš ten neišeiti.

Dvidešimt pirmas skyrius

Galiausiai nusprendžiau savo kambaryje nesislapstyti. Pasirinkau Moterų kambarį. Įprastai aš visą dieną lakstydavau pirmyn atgal: eidavau į biblioteką, pasivaikščioti su Marli ar net užlipdavau į savo kambarį aplankyti kambarinių. Bet dabar beveik nekėliau kojos iš Moterų kambario. Be specialaus karalienės leidimo vyrai, netgi sargybiniai, į vidų nebuvo įleidžiami. Tai buvo puiku.

Sumanymas pasiteisino tris dienas. Mergaičių buvo tiek daug, kad neišvengiamai turėjo ateiti kurios nors gimimo diena. Kris gimtadienis buvo ketvirtadienį. Tikriausiai ji užsiminė Maksonui – jis nepraleisdavo progos įteikti mergaitėms dovanų. Galiausiai buvo suorganizuotas privalomas vakarėlis visoms atrinktosioms. Taigi ketvirtadienį užvirė tikra sumaištis – mergaitės bėgiojo viena pas kitą, klausinėjo, ką kuri vilkės, ir spėliojo, ar vakarėlis bus šaunus.

Dovanų teikti nereikėjo, bet aš nusprendžiau padaryti Kris staigmeną.

Vakarėlio dieną apsivilkau viena savo mėgstamų dieninių suknelių ir paėmiau smuiką. Aš sėlinau į Didįjį kambarį kas žingsnį dairydamosi aplink. Įėjusi dar kartą peržvelgiau pasienyje išsirikiavusius sargybinius. Laimė, Aspeno niekur nebuvo matyti, ir aš tyliai sukikenau, išvydusi tiek daug uniformuotų vyrų. Nejau tikimasi maišto?

Didysis kambarys buvo gražiai išpuoštas. Ant sienų kabėjo vazos su įstabiomis geltonų ir baltų gėlių kompozicijomis; panašių puokščių buvo primerkta visame kambaryje. Langai ir sienos buvo nukabinėti girliandomis. Ten buvo sustatyti keli ryškiomis staltiesėmis uždengti staleliai. Ant jų spindėjo mažičiai įvairiaspalviai popieriaus skridinėliai. Kėdžių atramas puošė įmantrūs kaspiniai.

Viename kampe laukė supjaustomas didžiulis tortas, derantis prie kambario spalvų. Ant staliuko šalimais buvo sudėtos kelios dovanos sukaktuvininkei.

Prie sienos buvo įsikūrus styginių kvartetas, prieš kurį mano mėginimas ką pagroti visiškai nublanko; po kambarį vaikščiojo fotografas, fiksuodamas akimirkas, kad jas galėtų pamatyti visuomenė.

Kambaryje tvyrojo žaisminga nuotaika. Tinė – jai iki šiol pavyko susibičiulianti tik su Marli – kalbėjo su Emika ir Džena ir atrodė kur kas gyvybingesnė nei kada nors anksčiau. Marli lūkuriavo prie lango tarsi vienas iš daugelio pasieniui išsirikiavusių sargybinių. Ji nesitraukė iš pasirinktos vietos, tačiau kiekvieną, praeinančią pro šalį, sustabdydavo ir kalbėdavosi. Būrelis trečios kastos mergaičių – Keili, Elizabet ir Emilė – pasisuko, pamojavo ir nusišypsojo. Aš atsakiau tuo

pačiu. Šiandien visos atrodė draugiškos ir laimingos.

Tik ne Selestė ir Bariel. Įprastai jos būdavo neperskiriamos, bet šiandien abi laikėsi priešingose kambario pusėse – Bariel šnekučiavosi su Samanta, o Selestė viena sėdėjo prie stalelio, laikydama raudono gėrimo taure. Turbūt nuo vakarienės iki šios popietės šis tas nutiko.

Čiupau smuiko dėklą ir nužingsniavau pas Marli.

– Sveika, Marli. Tikriausiai nutiks kas nepaprasto, ar ne? – paklausiau padėdama smuiką.

– Taip, – ji mane apkabino. – Girdėjau, vėliau užsuks Maksonas ir pats pasveikins Kris su gimtadieniu. Kaip miela. Lažinuosi, jis ir dovaną turi.

Marli kalbėjo entuziastingai, kaip buvo pratusi. Aš vis dar klausiau savęs, kokią paslaptį ji saugo, bet pakankamai ja pasitikėjau, tad žinojau, kad pati išsipasakos, jei reikės. Keletą minučių šnektelejome apie nereikšmingus dalykus, kol galiausiai kambario gale išgirdome klegesį.

Mudvi su Marli atsigręžėme, ji išliko rami, aš pasijutau tarsi vandeniui perlieta.

Kris neįtikėtinai apgalvotai pasirinko suknelę. Mes visos vilkėjome dienines sukneles – trumpas, mergaitiškas, o jos apdaras siekė grindis. Tačiau ilgis nedaug ką reiškė. Suknelė buvo kreminės, beveik baltos spalvos. Kris plaukai buvo sukelti į viršų ir papuošti geltonais brangakmeniais, susmaigstytais viena eile priekyje ir labai subtiliai primenančiais karūną. Ji atrodė brandi, karališka nuotaka.

Net ir dvejojama, kam priklauso mano širdis, pajutau pavydą. Nė vienai mūsų nenusišypsos tokia akimirka. Kad ir kiek vakarėlių ateitų ir praeitų, būtų apgailėtina stengtis pamėgdžioti Kris. Selestė sugniaužė kumštį.

– Ji išties labai gražiai atrodo, – ilgesingai pakomentavo Marli.

– Gražiau nei gražiai, – pritariau.

Vakarėlis tęsėsi, ir mudvi su Marli daugiausia stebėjome susirinkusius. Netikėtai ir įtartinais Kris einant ratu aplink kambarį ir dėkojant kiekvienai už apsilankymą – nors mes neturėjome kitos išeities – prie jos prisiklijavo Selestė ir ėmė žerti pagyras.

Galiausiai Kris pasiekė atokiausią kampą, kur stovėjome mudvi su Marli, gerdamos pro langus sklindančią saulės šviesą. Marli apkabino Kris.

– Laimingo gimtadienio! – sušuko ji.

– Dėkui! – atsakė Kris su tokia pat meile ir užsidegimu kaip Marli.

– Taigi šiandien tau sueina devyniolika, tiesa? – paklausė Marli.

– Taip. Geresnio būdo atšvęsti nesugalvočiau. Labai džiaugiuosi, kad fotografuoja. Mano mamai tai patiks! Nors mes gyvename pasiturimai, niekada

neturėjome pinigų surengti panašiai šventei. Čia taip gražu! – karštai kalbėjo ji.

Kris priklausė ketvirtai kastei kaip ir Marli. Jų gyvenime toli gražu nebuvo tiek nepriteklių kiek maniškiamė, bet įsivaizduoju, kad tokios šventės jos nebūtų išgalėjusios surengti.

– Ji išpūdinga, – pareiškė Selestė. – Per mano gimtadienį pernai dominavo juoda ir balta spalvos. Bent menkiausia užuomina į kitą spalvą, ir nebuvai įleistas pro duris.

– Tai bent, – pavydžiai sušnibždėjo Marli.

– Vakarėlis buvo fantastiškas. Gurmaniškas maistas, atitinkamas apšvietimas ir muzika! Na, mes šokome pagal Tesą Tembl. Girdėjote tokią?

Kas nėra girdėjęs Tesos Tembl. Bent tuzinas jos dainų buvo hitai. Nors mama šnairuodavo, kartais žiūrėdavome jos reklaminius filmukus per televizorių. Mamos manymu, mes buvome kur kas talentingesnės už panašias į Tesą, ir ją erzino tai, kad Tesa turi šlovę ir pinigų, o mes ne, nors darėme iš esmės tą patį.

– Ji mano mėgstamiausia! – sušuko Kris.

– Tesa yra artima šeimos draugė, taigi ji atvyko ir surengė koncertą per mano vakarėlį. Juk negalėjome kviesti nuobodžių penktos kastos atlikėjų, sugeriančių kambaryje visą energiją.

Marli šnairomis žvilgtelėjo į mane. Mačiau, kad ji jautėsi sutrikusi.

– Oi, – pridūrė Selestė žiūrėdama į mane. – Pamiršau. Nenorėjau įžeisti.

Lipnus jos balso saldumas siutino. Dar kartelį man kilo pagunda jai suduoti... Bet reikia tvardyti.

– Neįsižeidžiau, – atsakiau kuo ramiausiai. – Beje, ką tu veiki kaip antros kastos atstovė, Selestė? Niekada per radiją negirdėjau tavo muzikos.

– Dirbu modeliu, – atsakė ji tokiu tonu, kuris reiškė, kad turėčiau tai žinoti. – Ar nematei mano reklamų?

– Nemačiau.

– Na, tu priklausai penktai kaistai. Tikriausiai neišgali nusipirkti žurnalų.

Tai buvo skaudi tiesa. Mei patikdavo vogčiomis žvilgčioti į žurnalus einant pro parduotuvę, bet mes neturėjome iš ko jų pirkti.

Kris, vėl perėmusi šeimininkės vaidmenį, pakeitė temą.

– Amerika, o kuo užsiimi tu kaip penktos kastos atstovė?

– Muzikuoju.

– Turėtum mums kada nors pagroti!

Aš atsidusau.

– Tiesą sakant, atsinešiau smuiką, ketinau pagroti tau šiandien. Pamaniau, tai

būtų puiki dovana, bet tu jau turi kvartetą, taigi...

- Pagrok mums! - maldavo Marli.

- Prašau, Amerika, juk mano gimtadienis! - pritarė Kris.

- Bet tau jau padovanojo... - Mano protestas nieko nereiškė. Kris ir Marli jau nutildė kvartetą ir pakvietė visas ateiti į kambario vidurį. Kai kurios mergaitės, išskleidusios sukneles, susėdo ant grindų, kitos pasitraukė į kampą kėdes. Kris stovėjo būrio viduryje, iš susijaudinimo grąžydama rankas, o Selestė įsitaisė šalia, laikydama krištolinę taure, iš kurios ketino siurbčioti.

Mergaitėms įsitaisius, paėmiau smuiką. Anksčiau grojęs jaunų vyrų kvartetą priėjo arčiau man pritarti, ir keletas po kambarį zujančių padavėjų sustingo vietoje.

Giliai įkvėpiau ir pasikišau smuiką po smakru.

- Tau, - pasakiau žiūrėdama į Kris.

Akimirką leidau stryku pajusti stygas, užsimerkiau ir užgriežiau.

Kuri laiką nebuvo nei piktosios Selestės, nei Aspeno, besislapstančio rūmuose, nei įsiveržti mėginančių sukilėlių. Nebuvo nieko, išskyrus tobulą natą, ieškančią sąskambio su kita taip, tarsi bijotų viena be kitos pasiklysti laike. Bet jos išsilaikė kartu ir, muzikai plevenant, dovana, kuri turėjo būti skirta Kris, tapo ypatinga man pačiai.

Nors ir priklausau penktai kastai, esu šio to verta.

Keletą trumpų, gražių akimirku aš griežiau dainą - pažįstamą kaip mano tėvo balsas ar mano kambario kvapas - ir tada leidau jai priartėti prie neišvengiamos pabaigos. Paskutinį kartą stryku perbraukiau stygas.

Atsigrėžiau į Kris, tikėdamasi, kad jai patiko dovana, bet nepamačiau net jos veido. Už būrio mergaičių stovėjo Maksonas. Jis vilkėjo pilką kostiumą ir po pažastimi laikė dėžę, skirtą Kris. Mergaitės švelniai plojo, bet aš negirdėjau to garso. Aš temačiau gražią, susižavėjimo kupiną Maksono išraišką, lėtai virstančia šypsena - šypsena, skirta ne kuriai nors kitai, o man.

- Jūsų Didenybe, - pasakiau pritūpdama.

Kitos mergaitės atsistojo pasveikinti Maksono. Ir tuo metu išgirdau siaubingą klyksmą.

- O ne! Kris, aš labai atsiprašau.

Kelios mergaitės aiktelėjo, ir kai Kris pasisuko į mane, supratau kodėl. Visas jos gražiosios suknelės priekis buvo sulietas Selestės punšu. Atrodė, tarsi Kris būtų sužeista.

- Atleisk, aš per staigiai pasigrėžiau. Aš nenorėjau, Kris. Leisk tau padėti. -

Kitam žmogui Selestės tonas gal būtų pasirodęs nuoširdus, bet aš ją permačiau kiaurai.

Kris pravirko, prisidengė burną ir išbėgo iš kambario; vakarėlis baigėsi. Pateisindamas savo reputaciją, Maksonas išskubėjo paskui ją, nors aš tikrai norėjau, kad pasiliktų.

Selestė teisinosi kiekvienai, kuri tik jos klausėsi, tvirtino, kad tai tebuvo nelaimingas atsitikimas. Tjuzdei linksėjo galva, tikindama, kad ji viską matė, bet aplink buvo tiek daug vartomų akių ir gūžčiojančių pečių, kad jos parama buvo bereikšmė. Aš tyliai padėjau smuiką ir pasisukau išeiti.

Marli čiupo mane už rankos.

- Kas nors turi ją sutramdyti.

Jei Selestė galėjo sukelti tokios švelnios mergaitės kaip Ana įtūžį ar nesivaržydama mėginti nutraukti nuo manęs suknelę, ar supykdyti tokią gerą mergaitę kaip Marli, jai išties ne vieta *Atrankoje*.

Turėjau pasirūpinti, kad ta nenaudėlė būtų išsiūsta iš rūmų.

Dvidešimt antras skyrius

- Sakau tau, Maksonai, tai nebuvo nelaimingas atsitikimas. - Mes vėl vaikštinėjome sode, leidome laiką iki *Pranešimų* laidos. Man prireikė visos dienos, kol radau laiko su juo pasikalbėti.

- Bet ji atrodė tokia nusizėminusi ir susikrįmtusi, - paprieštaravo jis. - Tai tikrai buvo nelaimingas atsitikimas.

Aš atsidusau.

- Sakau tau. Aš matau Selestę kasdien, ir tai tebuvo jos klatingas būdas sugadinti Kris šventę. Ji baisiai pavydi.

- Na, jei ji stengėsi atitraukti mano dėmesį nuo Kris, jai nepavyko. Su ta mergaite praleidau beveik visą valandą. Be to, gana maloniai.

Nenorėjau apie tai girdėti. Tarp mūsų užsimezgęs ryšys dar trapus ir silpnas, tad nenorėjau gilintis į nieką, kas galėtų tai pakeisti. Bent jau kol nežinosiu, ką pati jaučiu.

- Tada ką pasakysi apie Aną?

- Apie ką?

- Aną Farmer. Atmeni, ji sudavė Selestei, ir tu ją išmetei? Žinau, kad Ana buvo išprovokuota.

- Ar girdėjai Selestę ką sakant? - Princo balsas skambėjo skeptiškai.

- Na... ne. Bet aš pažinojau Aną, ir aš pažįstu Selestę. Sakau tau, Ana ne toks žmogus, kuris griebtųsi smurto. Selestė turėjo ją labai įžeisti, jei Ana taip sureagavo.

- Amerika, žinau, tu praleidi su mergaitėmis daugiau laiko nei aš, bet ar išties jas gerai pažįsti? Juk tu mėgsti slėptis savo kambaryje arba bibliotekoje. Drįstu teigti, kad tu geriau pažįsti savo kambarinių nei atrinktųjų būdą.

Tikriausiai jis buvo teišus, bet aš nepasidaviau.

- Taip nesąžininga. Aš buvau teiši dėl Marli, tiesa? Ar ji ne miela?

Jis nusivaipė.

- Taip... tikriausiai miela.

- Tai kodėl netiki manimi, kai sakau, kad šis Selestės žingsnis buvo apskaičiuotas?

- Amerika, aš nemanau, kad tu meluoji. Esu tikras, kad tau taip atrodė. Bet Selestė apgailestavo. Be to, ji man visuomet maloni.

- Neabejoju, - sumurmėjau.

- Pakaks, - atsiduso Maksonas. - Nenoriu dabar kalbėti apie kitas.

- Ji bandė atimti iš manęs suknelę, Maksonai, - pasiskundžiau.

- Pasakiau, kad nenoriu apie ją kalbėti, - tvirtai pareiškė jis.

Daugiau šito kęsti negalėjau. Supykau ir pakėliau į viršų rankas, trokšdama jam trinktelėti. Buvau taip nusivylusi, kad norėjau šaukti.

- Jei taip elgsiesi, susirasiu tą, kuri nori mano draugijos.

Jis nuėjo.

- Palauk! - sušukau.

- Ne! - Jis atsisuko ir prabilo įsakmiau, nei galėjau kada nors įsivaizduoti. - Tu užsimiršti, panele Amerika. Būtų gerai, jei prisimintum, kad aš esu Ilėjos sosto įpėdinis. Faktiškai esu šios šalies valdovas bei šeimininkas ir labai nustebčiau, jei tu galvoji, kad gali taip su manimi elgtis mano namuose. Neprivalai pritarti mano sprendimams, bet *privalai* su jais susitaikyti.

Jis apsigrėžė ir nuėjo, nematydamas mano akyse susitvenkusių ašarų arba nekreipdamas dėmesio į jas.

Per vakarienę nežiūrėjau jo pusėn, tačiau per *Pranešimų* laidą buvo sunku to išvengti. Du kartus pastebėjau, kad jis žiūri į mane, abu kartus tampydamas ausį. Aš į tai neatsakiau. Nenorėjau dabar su juo kalbėti. Maniau, būsiu dar labiau išbarta, o to man nereikėjo.

Po visam pakilau į savo kambarį taip nusiminusi dėl Maksono, kad negalėjau blaiviai mąstyti. Kodėl jis manęs neišklausė? Nejuo laikė melage? Nejaugi manė, kad Selestė niekada nemeluoja?

Tikriausiai Maksonas yra tipiškas vaikinąs, o Selestė graži mergaitė, ir galiausiai laimės grožis. Kalbėdamas apie sielos draugę, galbūt jis turėjo galvoje lovos draugę.

Jei jis toks žmogus, kam aš dar vargstu? Kvailė, kvailė, kvailė! Aš jį bučiavau! Pasakiau jam, kad būsiu kantri! Dėl ko? Aš tik...

Pasukau už kampo į savo kambarį. Ten prie durų laukė Aspenas. Visas mano įniršis ištirpo, apniko keistos abejonės. Dažniausiai sargybiniai žiūrėdavo tiesiai priešais save, stovėdavo ramiai, bet jis spoksojo tiesiai į mane su neįskaitoma išraiška veide.

- Panele Amerika, - sukuždėjo Aspenas.

- Pareigūne Legeri.

Nors tai neįėjo į jo pareigas, jis atidarė man duris. Praėjau pro jį lėtai, beveik bijodama atsukti nugarą, beveik bijodama, kad jis netikras. Nors ir labai stengiausi išmesti jį iš galvos ir širdies, tą akimirką norėjau, kad jis būtų su

manimi. Praeidama girdėjau jį kvėpuojant. Mane nukrėtė šaltis.

Jis dar kartą įsmeigė į mane žvilgsnį ir uždarė duris.

Miegoti buvo beprasmiška. Varčiausi išstisęs valandas, nes mano galvoje kovėsi Maksono kvailumas ir Aspeno artumas. Aš nežinojau, ką daryti. Mano apmąstymai buvo tokie nevaldomi, kad net nesuvokiau, jog bemintijant atėjo antra ryto.

Atsidusau. Mano kambarinės turės labai pasistengti, kad rytoj gerai atrodyčiau.

Staiga pamačiau iš koridoriaus sklindant šviesą. Pajutau tokią ramybę, tarsi sapnuočiau; Aspenas pravėrė duris, įėjo į kambarį ir jas uždarė.

- Aspenai, ką darai? - sušnibždėjau jam einant per kambarį. - Jei tave čia užklups, pateksi į didelę bėdą!

Jis tylėdamas artinosi.

- Aspenai?

Jis sustojo prie mano lovos ir tyliai padėjo ant grindų lazda.

- Ar tu jį myli?

Aš pažvelgiau Aspenui į akis, tamsoje vos jas mačiau. Akimirksnį nežinojau, ką atsakyti.

- Ne.

Grakščiu ir šiurkščiu judesiu jis nuplėšė antklodes. Galėjau priešintis, bet nesipriešinau. Pakišo ranką man po galva, glausdamas prie savęs mano veidą. Bučiavo mane ugningai, ir visi geri dalykai pasaulyje stojo į savo vietas. Jis jau nekvepėjo naminiu miulu ir buvo stipresnis nei anksčiau, bet kiekvienas judesys, kiekvienas prisilietimas buvo gerai pažįstami.

- Tave už tai nužudys, - išpėjau, kai po akimirkos jo lūpos keliavo man prie kaklo.

- Jei to nepadarysiu, vis tiek mirsiu.

Bandžiau atrasti valios pasakyti jam, kad liautųsi, bet žinojau, jog visi mėginimai bus bergždi. Kiek daug neteisybės - mudu laužėme taisykles; kiek man buvo žinoma, Aspenas turėjo kitą merginą; mudu su Maksonu siejo keisti jausmai, bet man nerūpėjo niekas. Aš taip pykau ant Maksono, o Aspenas taip mokėjo guosti, kad leidau jo rankoms keliauti mano kojomis aukštyn žemyn.

Aš stebėjausi, nes tai buvo visai kitas pojūtis. Mudu niekada neturėjome tiek daug erdvės.

Nors dabar mano dėmesys buvo sutelktas į Aspeną, galvoje vis tiek nepaliovė suktis mintys. Aš pykau ant Maksono, pykau ant Selestės, pykau netgi ant Aspeno. Po šimts, aš pykau ant Ilėjos. Bučiniams nesiliaujant pradėjau verkti.

Aspenas nesustojo bučiavęs, ir netrukus mano ašaros sudrėkino jam veidą.

- Ar žinai, kad tavęs nekenčiu? - paklausiau.

- Žinau, Mer. Žinau.

Mer. Kai jis mane taip lietė ir vadino tuo vardu, atsidūriau be galo toli. Nors ir buvau nusiminusi, su Aspenu jaučiausi kaip namie.

Mudu glamonėjomės kokį penkiolika minučių, paskui jis atsitokėjo.

- Turiu grįžti, nes tikrinantis sargybinis pasiges.

- Ką?

- Sargybiniai atlieka patikrinimą ne pagal eilę. Kartais galiu turėti dvidešimt minučių, kartais valandą. Jei jie pasirenka trumpesnę maršrutą, turiu mažiau nei penkias minutes.

- Paskubėk! - raginau, pašokdama kartu ir padėdama suglostyti plaukus.

Jis pasičiuopo lazda, ir mudu kartu nubėgom prie durų. Prieš jas atidarydamas, mane prisitraukė ir dar kartą pabučiavo. Pajutau, tarsi mano gyslomis tekėtų saulės šviesa.

- Negaliu patikėti, kad tu čia, - pasakiau.

Aspenas papurtė galvą.

- Patikėk, labiausiai nustebau aš.

- Abejoju. - Mudu nusišypsojome. - Kaip patekai į rūmų sargybą?

Jis gūžtelėjo pečiais.

- Pasirodo, tokia mano prigimtis. Mus visus nuskraidino į treniruočių stovyklą Vaitse. Amerika, ten viskas padengta sniegu! Ne taip kaip tie keli šuorai, kurių sulaukiame namuose. Visus naujus sargybinius maitina, treniruoja ir tikrina. Švirksčia vaistus. Nežinau, kokius, bet mano svoris labai greitai augo. Aš esu tvirtas ir sumanus kovotojas. Klasėje buvau pirmas.

Aš nusišypsojau didžiuodamasi.

- Nė kiek nesistebiu. - Aš vėl jį pabučiavau. Aspenas visuomet buvo per geras gyventi šeštos kastos gyvenimą.

Jis atidarė duris ir apsižvalgė koridoriuje. Tuščia.

- Turiu tau tiek daug papasakoti. Mums reikia pasikalbėti, - sukuždėjau.

- Žinau. Ir pasikalbėsime. Po kiek laiko aš sugrįšiu. Ne šianakt. Nežinau, kada, bet greitai. - Jis vėl mane pabučiavo, taip stipriai, kad beveik suskaudo. - Pasiilgau tavęs, - sušnibždėjo ir grįžo į postą.

Apsvaigusi įsirangiau į lovą. Negalėjau patikėti tuo, ką padariau. Viena vertus, nusiminusi jaučiau, kad Maksonas šito nusipelnė. Jei jis norėjo apsaugoti Selestę ir pažeminti mane, tai aš nebeilgai išliksiu *Atrankoje*. Jei ji gali apeiti taisykles, manęs niekas čia ilgiau nesulaikys. Problema išspręsta.

Staiga, priveikta nuovargio, akimirksniu užmigau.

Dvidešimt trečias skyrius

Kitą rytą pabudau graužiama kaltės. Netgi išsigandusi. Tai, kad neatsakiau į Maksono ausies patempimą, dar nereiškė, kad jis negalėjo užsukti į mano kambarį kada panorėjęs. Mus galėjo lengvai sučiupti. Jei kas nors numanytu, ką padariau...

Tai buvo išdavystė. Rūmai išdavysčių klausimą spręsdavo tik vienu būdu.

Kita vertus, per daug neėmiau į galvą. Busdama iš miego lyg per miglą aš dar kartą mėgavausi kiekvienu Aspeno žvilgsniu, kiekvienu prisilietimu, kiekvienu bučiniu. Aš jo taip ilgėjausi.

Gaila, kad neturėjome daugiau laiko pasikalbėti. Aš išties norėjau žinoti, ką Aspenas mano, nors praėjusi naktis šį tą man atskleidė. Buvo neįtikėtina: po to, kai taip stipriai stengiausi jo nenorėti – *jis* vis dar nori *manęs*.

Buvo šeštadienis, tad turėjau eiti į Moterų kambarį, bet negalėjau prisiversti. Man reikėjo pagalvoti, o apačioje, kur visi be galo ir tuščiai šneka, neturėsiu tokios galimybės. Kai atėjo kambarinės, pasakiau, kad man skauda galvą, tad liksiu lovoje.

Jos taip stengėsi man padėti – atnešė valgyti ir kuo tyliau tvarkė kambarį, kad aš pasijutau nesmagiai joms sumelavusi. Tačiau turėjau tai padaryti. Negalėjau susitikti karalienės, mergaičių ir, galimas daiktas, Maksono, kai visos mano mintys sukosi apie Aspeną.

Užsimerkiau, bet nemiegojau. Stengiausi suvokti savo jausmus. Tačiau nespėjus pernelyg įsigilinti pasigirdo beldimas į duris. Aš apsiverčiau ir pagavau Anos žvilgsnį – ji tyliai paklausė, ar atidaryti. Greitai atsisėdau, susiglosčiau plaukus ir linktelėjau.

Meldžiausi, kad tai būtų ne Maksonas, – bijojau, kad jis iš veido supras mane prasikaltus, – bet nebuvau pasirengusi pamatyti įeinantį pro duris Aspeną. Nejučia išsitiesiau, vildamasi, kad mano kambarinės to nepastebėjo.

– Atleiskite, panele, – pasakė jis Anai. – Aš esu pareigūnas Legeris. Atėjau pasikalbėti su panele Amerika dėl saugumo priemonių.

– Žinoma, – tarė ji, šypsodamasi linksmiau nei įprastai ir rankos mostu kviesdama Aspeną įeiti. Kampe Merė kumštelėjo Lusei, ir ta tyliai sukikeno.

Išgirdęs kikenant, Aspenas atsigrėžė į jas ir palietė ranka kepurę.

– Panelės.

Lusė panarino galvą, Merės skruostai pasidarė raudonesni už mano plaukus, bet jos neatsakė. Ana, nors atrodė pakerėta Aspeno grožio, bent jau neprarado

žado.

- Ar mums išeiti, panele?

Pasvarsčiau. Nenorėjau sukelti įtarimų, bet troškau privatumo.

- Tik trumpam. Aš įsitikinusi, kad pareigūnui Legeriui neilgai manęs reikės, - nusprendžiau, ir kambarinės greitai šmurkštelėjo iš kambario.

Joms pranykus už durų, Aspenas prakalbo:

- Deja, tu klysti. Man tavęs reikės labai ilgai, - jis man mirktelejo.

Aš papurčiau galvą.

- Vis dar negaliu patikėti, kad tu čia.

Negaišdamas laiko, Aspenas nusiėmė kepurę ir atsisėdo ant lovos krašto, padėdamas rankas taip, kad mūsų pirštai vos liestųsi.

- Niekada nemaniau, kad tarnavimas kariuomenėje man bus palaima, bet jei tai suteiks galimybę tavęs atsiprašyti, jausiuosi amžinai dėkingas.

Tylėjau apstulbusi.

Aspenas skvarbiai pažvelgė man į akis.

- Prašau atleisti man, Mer. Aš buvau toks kvailas, toks kvailas ir jau gailėjausi savo poelgio tą naktį medžio namelyje, vos tik spėjau nusileisti kopėčiomis. Buvau pernelyg užsispyręs, kad ką nors pasakyčiau, o tada buvo paskelbtas tavo vardas... Nežinojau, ką daryti. - Jis patylėjo nutilo. Rodos, jo akys sudrėko. Nejaugi Aspenas verkia manęs taip, kaip aš verkiau jo? - Aš vis dar tave myliu.

Prikandau lūpą, tramdydama ašaras. Man reikėjo užduoti vieną klausimą, kad galėčiau apie tai pagalvoti.

- O kaip Brena?

Jo veidas ištįso.

- Ką?

Aš suirzusi atsidusau.

- Išvykdama mačiau judu aikštėje. Ar tai baigta?

Aspenas įtemptai pagalvojo, paskui pratrūko juoktis. Jis užsidengė rankomis burną ir pargriuvo aukštiekninkas ant lovos, tada atsisėdo ir paklausė:

- Ką tu pamanei? Ak, Mer, ji krito. Ji parklupo, ir aš ją sugavau.

- Parklupo?

- Taip, aikštė buvo sausakimša, žmonės lipo vieni kitiems per galvas. Ji įkrito man į glėbį ir pajuokavo esanti gvėra; juk žinai, Brenai šis apibūdinimas tinka. - Prisiminiau, kaip kartą ji vos nenukrito nuo šaligatvio. Kodėl anksčiau apie tai nepagalvojau? - Kai tik išsilaisvinau, skubėjau prie pakylos.

Prisiminiau, kaip Aspenas beviltiškai mėgino priartėti prie manęs. Jis nemelavo.

Aš nusišypsojau.

- Ir ką ketinai daryti priartėjęs?

Jis gūžtelėjo pečiais.

- Tiesą sakant, apie tai negalvoju. Svairsčiau maldauti tavęs, kad pasiliktum. Buvau pasirengęs apsikvailinti, jei tik būtum nelipusi į tą automobilį. Bet tu atrodei tokia įpykusi... ir suprantu kodėl. - Jis atsiduso. - Aš negalėjau taip pasielgti. Be to, gal būsi laiminga čia. - Jis apžvelgė gražų kambarį ir daiktus, kurie laikinai priklausė man. Supratau, kad jis taip mano. - Tada, - kalbėjo toliau, - pagalvoju, kad galėčiau laimėti tave, kai grįši namo. - Staiga jo balse suskambo rūpesčio gaidelė. - Buvau įsitikinęs, kad norėsi ištrūkti iš rūmų ir grįžti namo, kai tik galėsi. Bet... tu negrįžai.

Jis nutilo ir pažvelgė į mane; laimė, nepaklausė, ar mudu su Maksonu esame artimi. Šį tą jis jau matė, bet nežinojo, kad mes bučiavomės ir turėjome slaptus ženklus, o aš nenorėjau jam to atskleisti.

- Tada buvau pašauktas į kariuomenę, ir pamaniau, kad būtų neteisinga net galvoti apie susirašinėjimą. Juk galėjau žūti. Nenorėjau stengtis, kad vėl mane pamiltum ir tada...

- Vėl tave pamilčiau? - paklausiau nepatikliai. - Aspenai, aš niekada nesilioviau tavęs mylėjusi.

Staigiu, bet švelniu judesiu Aspenas pasilenkė ir pabučiavo mane. Jis uždėjo ranką man ant skruosto, laikydamas prie savęs, ir man mintyse perbėgo kiekviena pastarųjų dvejų metų minutė. Jaučiausi dėkinga, kad jos nepranyko.

- Labai apgailestauju, - jis murmėjo tarp bučinių. - Labai atsiprašau, Mer.

Jis atsitraukė, kad galėtų į mane pažvelgti su šypsenele. Akys klausė to, apie ką aš galvoju: ką dabar daryti?

Kaip tik tada atsivėrė durys, ir aš siaubingai išsigandau, nes kambarinės pamatė Aspeną ant mano lovos.

- Dėkui Dievui, grįžote! - pasakė jis, tvirčiau spausdamas ranką man prie skruosto, paskui uždėdamas ant kaktos. - Nemanau, kad turėtumėte temperatūros, panele.

- Kas nutiko? - paklausė Ana, susirūpinusiu veidu skubėdama prie mano lovos.

Aspenas atsistojo.

- Ji pasiskundė, kad prastai jaučiasi, skauda galvą.

- Ar labai skauda, panele? - paklausė Merė. - Atrodote išbalusi!

Galėjau lažintis, kad atrodžiau. Neabejoju, kad mano veide neliko nė lašelio kraujo tą akimirką, kai jos pamatė mudu kartu. Bet Aspenas, sugebantis tvardyti

net ir iškilus pavojui, kaipmat pataisė padėtį.

- Atnešiu vaistų, - Lusė nuskubėjo į vonios kambarį.

- Atleiskite, panele, - ištarė Aspenas, kai kambarinės nuėjo prie darbo. -

Daugiau nenoriu jūsų trukdyti. Sugrįšiu, kai pasijusite geriau.

Vėl mačiau tą patį veidą, kurį daugybę kartų bučiavau medžio namelyje. Mus supantis pasaulis buvo visiškai naujas, bet siejantis ryšys toks pat kaip andai.

- Dėkui, pareigūne, - išitariau silpnu balsu.

Išeidamas jis grakščiai nusilenkė.

Netrukus aplink mane tupinėjo kambarinės, stengdamosi išgydyti tariamą ligą.

Galvos man neskaudėjo, tačiau sopėjo širdį. Aspeno rankų ilgesys buvo toks pažįstamas, tarsi niekur nebūtų pradingęs.

Vidurnaktį pabudau, Ana purtė mane už pečių.

- Kas nutiko?

- Panele prašom keltis! - Jos balsas buvo paklaikęs, apimtas siaubo.

- Kas nutiko? Susižeidei?

- Ne, ne. Mes turime nuvesti jus į rūsi; prasidėjo išpuolis.

Buvau apdujusi; abejojau, ar gerai ją išgirdau. Bet pastebėjau už jos jau verkiančią Lusę.

- Jie viduje? - paklausiau.

Spėjimą patvirtino Lusės aimanos.

- Ką darysime? - paklausiau. Staiga adrenalino banga mane pažadino, ir aš šokau iš lovos. Vos tik spėjau atsistoti ant kojų, Merė jau avė batus, o Ana gaubė chalatu. Galvoje kirbėjo viena mintis: *Šiaurė ar Pietūs? Šiaurė ar Pietūs?*

- Kampe yra slaptas koridorius. Jis nuves jus tiesiai į slėptuvę rūsyje. Sargybiniai ten jau laukia. Karališkoji šeima irgi turėtų ten būti, kaip ir dauguma mergaičių. Paskubėkite, panele.

Ana ištempė mane į koridorių ir stumtelėjo vieną sienos dalį. Ši pasisuko, atsivėrė slaptas įėjimas tarsi iš detektyvinio romano. Savaime aišku, už sienos manęs laukė laiptai. Man bestovint kaip kulka iš kambario išlėkė Tinė ir nubėgo į slaptavietę.

- Gerai, eime, - pasakiau. Ana ir Merė spoksojo į mane. Lusė taip smarkiai drebėjo, kad vos laikėsi ant kojų. - Eime, - pakartojau.

- Ne, panele. Mes eisime kitur. Paskubėkite, kol jie dar neatėjo. Prašau!

Žinojau, kad jei jas suras, geriausiu atveju sužeis; blogiausiu - nužudys. Net

pašiurpau. Gal pernelyg savimi pasitikėjau, bet jei Maksonas nėrėsi iš kailio, darydamas tai, ką jau padarė, gal, būdamas svarbios man, jos bus svarbios ir jam. Net jei mudu ir pykomės. Gal tikėjausi pernelyg didelio jo kilnumo, bet neketinau jų čia palikti. Baimė privertė mane imtis veiksmų. Pačiupau Aną už rankos ir ištūmiau į vidų. Ji suklupo ir negalėjo manęs sulaikyti, kai griebiau Merę ir Lusę.

– Judinkitės! – paliepiu joms.

Jos ėmė eiti, bet Ana visą kelią bambėjo:

– Mūsų ten neįeis, panele! Ta vieta skirta tik šeimai... Mums lieps išeiti! – Bet man nerūpėjo jos kalbos. Kad ir kur yra jų slėptuvė, ji tikrai nėra tokia saugi kaip karališkosios šeimos.

Laiptai buvo apšviesti kas kelias pakopas, bet ir tai ne kartą vos nepargriuvau skubėdama. Mano protą temdė rūpestis. Kaip toli pavyko sukilėliams įsiveržti praėjusį kartą? Ar jie žino apie slėptuvę? Lusė buvo pusiau paralyžiuota, ir aš tempiau ją žemyn.

Nežinau, kiek laiko truko mūsų kelionė, bet galiausiai siauras koridorius atsivėrė į žmogaus rankų sukurtą urvą. Mačiau kitus laiptus ir kitas mergaites; visi bėgo už kokių dviejų pėdų storumo durų. Prilėkėme prie slėptuvės.

– Dėkui, kad palydėjote šią mergaitę. Galite eiti, – pasakė sargybinis mano kambarinėms.

– Ne! Jos su manimi. Jos pasiliks, – pasakiau valdingai.

– Panele, jos turi savo slėptuves, – paprieštaravo jis.

– Gerai. Jei jos neis į vidų, neisiu ir aš. Neabejoju, kad princas Maksonas bus dėkingas, sužinojęs, kad manęs nėra tik dėl jūsų. Eime, merginos, – patraukiau Merę ir Lusę už rankų. Ana sustingo netekusi žado.

– Palaukit! Palaukit! Gerai, eikite į vidų. Bet jei kam nors tai nepatiks, aiškinsitės jūs.

– Be abejo, – pasakiau. Apgręžiau kambarines ir įėjau į slėptuvę aukštai pakelta galva.

Viduje tvyrojo šurmuly. Kai kurios mergaitės susispietusios verkė, kitos meldėsi. Mačiau karalių ir karalienę, apsuptus sargybinių. Šalia jų Maksonas laikė už rankos Eleiną. Ji atrodė kiek sukrėsta, bet akivaizdžiai jautėsi ramiau, kai jis ją lietė. Aš pažvelgiau į karališkosios šeimos vietą... taip arti durų. Klausiau savęs, ar tai tas pat, kas su savo laivu skęstantis kapitonas. Jie padarytų viską, kad ši slėptuvė išsilaikytų vandens paviršiuje, bei jei pradėtų skęsti, numarmėtų pirmieji.

Tas mažas būrelis matė, kaip aš įėjau, ir žvilgsniu aprėpė mano draugiją. Nužvelgiau jų sutrikusius veidus, linktelėjau ir ryžtingai žengiau tolyn. Maniau, jei

pati savimi pasitikėsiu, niekas manęs neklausinės.

Klydau.

Nespėjus žengti nė trijų žingsnių, priėjo Silvija. Ji atrodė neįtikėtinai rami. Visai nesistebėjo.

– Gerai. Atėjo patarnautojos. Mergaitės, tuoj pat eikite prie vandens atsargų slėptuvės gale ir pradėkite nešioti gaiviuosius gėrimus karališkajai šeimai ir panelėms. Tuoj pat, – įsakė ji.

– Ne. – Aš atsigrežiau į Aną ir daviau jai pirmą tikrą įsakymą. – Ana, nunešk gaiviųjų gėrimų karaliui, karalienei ir princui, tada grįžk pas mane. – Aš stojau prieš Silviją. – Kitos gali pačios savimi pasirūpinti. Jei paliko savo kambarines, tegu pačios atsineša vandens. Mano kambarinės sėdės su manimi. Eime, merginos.

Žinojau, kad esame pakankamai arti karališkosios šeimos, taigi jie mane girdėjo. Norėdama įgyti autoritetą, kalbėjau šiek tiek per garsiai. Bet man nerūpėjo, ar jie laikė mane išsišokėle. Lusė buvo labiau išsigandusi nei dauguma kitų slėptuvėje. Ji virpėjo nuo galvos iki kojų, ir tokios būklės aš nieku gyvu neketinau leisti jai aptarnauti žmonių, kurie neprilygo jai savo gerumu.

Gal prabilo vyresniosios sesers patirtis, bet aš privalėjau apsaugoti šias merginas.

Mes radome tuščią vietelę slėptuvės gale. Kad ir kas buvo atsakingas už šio kambario paruošimą, matyt, nesitikėjo *Atrankos* dalyvių antplūdžio, nes kėdžių užteko toli gražu ne visiems. Bet pamačiusi maisto ir vandens atsargas supratau, kad iškilus būtinybei galėtume čia išsilaikyti kelis mėnesius.

Slėptuvėje buvo susirinkę įvairių žmonių. Akivaizdu, kad keletas pareigūnų dirbo naktį, tad jie dar vilkėjo kostiumus. Ir pats Maksonas dar buvo apsirengęs. Bet beveik visos mergaitės vilkėjo plonus naktinius marškinius, su kuriais buvo patogiu miegoti šiltuose kambariuose viršuje. Skubėdamos išeiti, ne visos netgi chalatus spėjo apsivilkti. Man ir su chalatu buvo vėsoka.

Keletas mergaičių susispietė arčiau durų. Jei sukilėliai įsiverš, jos žus pirmos. Bet jei ne, tik pamanykit, kiek laiko jos praleis Maksono panosėje! Kelios mergaitės stovėjo arčiau mūsų, beveik visų jų būklė buvo panaši į Lusės – jos drebėjo, ašarojo ir stingo iš siaubo.

Ana patarnavo, aš apglėbiau Lusę, o Merė prisiglaudė prie jos iš kitos pusės. Baugus buvo ir pats kambarys, nerimą kėlė ir susidariusi padėtis, tad kuri laiką sėdėjome tyliai, klausydamosi kitų klegesio. Balsų disonansas priminė man atvykimo dieną, kai mums buvo daromas makiažas. Užsimerkiau ir pasistengiau įsivaizduoti tą bruzdesį, stengdamasi išlikti rami, kokia ir atrodžiau.

- Gerai jautiesi?

Pakėliau akis ir pamaėiau Aspeną, jam labai tiko uniforma. Jo tonas buvo labai oficialus, rodos, jis nejautė jokios baimės. Atsidusau.

- Taip, dėkui.

Kuri laiką tylėjome, stebėdami kambaryje besikuiėianėius žmones. Merė buvo išvargusi - ji jau miegojo, visu kūnu pasvirusi ant Lusės. Atsižvelgiant į esamą padėtį Lusė buvo gan rami. Ji liovėsi verkti ir sėdėjo, klausiamai žvelgdama į Aspeną.

- Gerai, kad atsivedei kambarines. Ne kiekviena taip kilniaširdiškai elgtusi su žemesnio luomo žmonėmis, - pasakė jis.

- Kastos man niekada nebuvo svarbios, - tyliai pasakiau.

Jis vos pastebimai šyptelėjo.

Lusė įkvėpė, tarsi ruošdamasi kažko klausti Aspeno, bet per kambari nuskambėjo garsus šauksmas. Sargybinis, stovintis tolimajame kambario gale, davė nurodymą visiems nutilti.

Aspenas nuėjo, ir tai buvo gerai. Bijojau, kad kas nors ko nors neįtartų.

- Čia tas pats sargybinis, kur buvo atėjęs pirmiau, ar ne? - paklausė Lusė.

- Taip, tas pats.

- Maėiau, kad pastaruoju metu jis saugo jūsų duris. Jis baisiai draugiškas, - tarė ji.

Aš buvau įsitikinusi, kad Aspenas kalba su mano kambarinėmis taip pat maloniai kaip ir su manimi, jei tik jos pasimaišo jo kelyje. Pagaliau juk jos iš šeštos kastos.

- Jis labai gražus, - pridūrė Lusė.

Aš nusišypsojau, svarstydamą, ką atsakyti, bet tas pats sargybinis nurodė mums laikytis ramiai. Galiausiai pokalbiai nurimo, ir kambaryje stoji nyki tyla.

Tada išgirdome. Virš mūsų kovojo žmonės. Laukiau, kol išgirsiu kulų švilpesį ar ką nors, kas padėtų suprasti, iš kur kilusi ši grupuotė. Spaudėiu kambarines arėiau savęs, tarsi būtume galėjusios apsaugoti viena kitą nuo nelaimės.

Grumtynių garsai buvo girdėti kelias valandas. Tik Maksonas vaikėčiojo po kambari, pareigingai apeidamas visas mergaites. Jam užsukus į mūsų kampą, nemiegojo tik Lusė, ir retsykais mudvi persimesdavome keliais tyliais žodžiais, skaitydamos juos iš lūpų. Eidamas artyn Maksonas šypsojosi iš krūvos į mane atsirėmusių žmonių. Tą akimirką nemaėiau nė lašelio pykėio, likusio po mūsų ginėo. Išvydau jo dėkingą, tiesiog laimingą šypseną, kad man nieko nenutiko. Per kūną nuvilnijo kaltės banga... Į ką aš įsipainiojau?

- Ar gerai jautiesi? - paklausė jis.

Aš linktelėjau. Jis pažvelgė į Luseį ir per mane pasilenkė jos pakalbinti. Aš įkvėpiau ir mėgavausi Maksono kvapu. Jis nekvepėjo niekuo, kas galėjo būti supilstyta į buteliukus. Nei cinamonu, nei vanile ir net – aš prisiminiau greitai – ne namų darbo muilu. Maksonas turėjo savitą kvapą – tarsi koks chemikalų mišinys.

– O tu? – paklausė jis Lusės.

Ji irgi linktelėjo.

– Ar stebiesi, kad esi čia? – Jis nusišypsojo Lusei, palengvindamas šią keistą padėtį.

– Ne, Jūsų Didenybe. Tik jau ne su ja. – Lusė linktelėjo į mano pusę.

Maksonas atsigrėžė į mane, jo veidas buvo labai arti. Pasijutau nesmagiai. Pernelyg daug žmonių mane tyrinėjo; negalėjau pajudėti. Ir pernelyg daug žmonių galėjo mus pamatyti; įskaitant Aspeną. Bet ta akimirka greitai prabėgo, ir princas vėl pasisuko į Luseį.

– Žinau, ką turi galvoje, – Maksonas nusišypsojo. Regis dar norėjo šį tą pridurti, bet apsigalvojo ir atsitiesė.

Greitai pačiupau jį už rankos ir sušnibždėjau:

– Šiaurė ar Pietūs?

– Prisimeni fotosesiją? – tyliai paklausė jis.

Sukrėsta linktelėjau galva. Šie sukilėliai brovėsi į šiaurės vakarus, pakeliui degindami pasėlius ir pjaudami žmones. Jis pasakė: *sulaikykite juos*. Šie sukilėliai, šie žudikai visą tą laiką lėtai artėjo, ir mes nepajėgėme jų sulaikyti. Jie buvo žudikai. Jie buvo pietiečiai.

– Niekam nesakyk. – Jis nuėjo prie Fionos, kuri apglėbusi save rankomis aimanavo.

Lėtai kvėpavau, mėgindama įsivaizduoti, kaip galėčiau pasprukti, jei jie čia ateitų, bet tik apgaudinėjau save. Jei sukilėliams pavyktų čia nusileisti, mums būtų galas. Nieko kito neliko, tik laukti.

Lėtai slinko valandos. Nė nenumaniau, kiek dabar laiko, bet užsnūdę žmonės jau ėmė busti, o mes, taip ilgai atsilaikę, ėmėme glebti.

Garsai virš mūsų galvų pamažu silpo, kol galiausiai įsiviešpatavo tyla.

Atsidarė durys, ir keletas sargybinių išėjo apsidairyti. Praėjo kažkiek laiko, kol jie iššukavo visus rūmus ir sugrįžo.

– Ponios ir ponai, – sušuko vienas sargybinių, – sukilėliai numalšinti. Prašom visų grįžti į kambarius užpakaliniais laiptais. Tvyro didelė netvarka, yra daugybė sužeistų sargybinių. Bus geriau, jei aplenksite pagrindinius kambarius ir koridorius, kol jie bus sutvarkyti. *Atrankos* dalyves prašom eiti į savo kambarius ir

laukti atskiro pranešimo. Kalbėjau su virėjais, maistą jums atneš po valandos. Visą medicinos personalą prašau prisistatyti man ir eiti į ligoninės sparną.

Tai išgirdę žmonės atsistojo ir ėmė eiti, tarsi nieko nebūtų nutikę. Kai kurie netgi nuobodžiavo. Rodos, nemažai žmonių puolimą pasitiko ramiai, tarsi jo būtų tikėjęsi.

Mano kambarys buvo apieškotas. Čiužinys gulėjo ant grindų, suknelės buvo ištrauktos iš spintos, o suplėšytos šeimos nuotraukos mėtėsi ant žemės. Apsidairiau stiklainėlio – jį radau nepalietą, su pensu viduje, paslėptą po lova. Stengiausi neverkti, bet akyse tvenkėsi ašaros. Ir ne iš baimės, nors aš bijojau. Man nepatiko, kad priešai lietė mano daiktus ir juos sugadino.

Šiek tiek užtrukome, kol viską sutvarkėme, nors ir buvome pavargusios. Tačiau mums pavyko. Ana netgi surado lipnios juostos suklijuoti nuotraukoms. Vos tik gavusi juostą, nusiunčiau kambarines į lovas. Ana prieštaravo, bet aš nenusileidau. Dabar, kai sužinojau turinti gebėjimą įsakinėti, nebijojau juo pasinaudoti.

Likusi viena, leidau sau išsiverkti. Vis dar jutau baimę.

Išsitraukiau Maksono dovanotus džinsus ir iš namų atsivežtus marškinėlius ir jais apsirengiau. Taip jaučiausi šiek tiek geriau. Po nakties ir didžiosios ryto dalies įvykių mano plaukai buvo susivėlę, taigi susukau juos į paprastą kuodelį viršugalvyje, kelios palaidos sruogos krito aplink veidą.

Išdėsčiau nuotraukų gabalėlius ant lovos, stengdamasi suprasti, kas prie ko dera. Tai buvo tarsi keturios dėlionės, kurių sudedamosios dalys buvo vienoje dėžėje. Vos spėjus sudėti vieną, pasigirdo beldimas į duris.

Maksonas, pagalvojau. *Tegu ateina Maksonas*. Viltinai atplėšiau duris.

– Sveika, brangioji. – Už durų išvydau Silviją. Ji buvo nutaisiusi rūgštoką miną, tikriausiai turinčią reikšti paguodą. Ji nuskubėjo pro mane į kambarį, tada atsigręžė ir nužvelgė mano aprangą.

– Tik jau nesakyk, kad ir tu išvyksti, – suaimanavo ji. – Garbės žodis, juk nieko baisaus nenutiko. – Ji rankos mostu nubraukė šalin visą puolimą.

Nepasakyčiau, kad *nieko*. Nejau ji nematė, kad verkiu?

– Aš neišvykstu, – pasakiau, užsikišdama už ausies plaukų sruogą. – Ar kitos vyksta namo?

Ji atsiduso.

– Taip, kol kas trys. Ir Maksonas, vargšelis, liepė man išleisti visas, kurios tik panorės išvykti. Jos jau ruošiasi. Kaip keista. Tarsi jis būtų žinojęs, kad mergaitės išvažiuos. Jumis dėta, gerai pagalvočiau prieš išvykdama dėl tokių menkniekių.

Silvija žvalgydamasi ėmė vaikščioti po kambarį. Menkniekių? Kas apsėdo šią

moterį?

- Ar jie ką nors paėmė? - paklausė nerūpestingai.

- Ne, ponija. Jie viską sujaukė, bet kol kas nieko nepasigedau.

- Puiku. - Ji priėjo prie manęs ir padavė mažyti nešiojamąjį telefoną. - Tai saugiausia linija rūmuose. Paskambink savo šeimai ir pasakyk, kad esi sveika. Tik ilgai nedelsk, dabar. Aš dar turiu aplankyti kelias mergaites.

Gėrėjausi mažu daikčiuuku. Niekada nebuvo laikiusi rankose nešiojamojo telefono. Teko juos matyti turint antros ir trečios kastos atstovus, bet niekada nemaniau galėsianti juo pasinaudoti. Man iš susijaudinimo drebėjo rankos. Aš išgirsiu saviškių balsus!

Skubiai surinkau numerį. Po viso to, kas įvyko, tai privertė mane nusišypsoti. Mama atsiliepė po dviejų skambučių.

- Alio.

- Mama.

- Amerika! Čia tu? Ar tu sveika? Mes beprotiškai jaudinomės. Mums paskambino kažkoks sargybinis ir pasakė, kad keletą dienų gali nepavykti su tavimi susisiekti; žinojome, kad įsiveržė tie prakeikti sukilėliai. Mes taip bijojome. - Ji pradėjo verkti.

- Neverk, mama. Aš saugi. - Pažvelgiau į Silviją. Ši nuobodžiavo.

- Palauk. - Pasigirdo kažkoks bruzdesys.

- Amerika? - Mei balsas buvo ašaringas. Jai teko iškęsti siaubingą dieną.

- Mei! Mei, aš labai tavęs pasiilgau! - Pajutau, kaip akyse vėl telkiasi ašaros.

- Maniau, tu negyva! Amerika, myliu tave. Pažadėk man, kad nemirsi, - suaimanavo ji.

- Pažadu, - teko nusišypsoti davus tokį pažadą.

- Ar grįši namo? Ar gali grįžti? Jau nenoriu, kad ten būtum, - Mei kone maldavo.

- Namu? - paklausiau.

Mane apėmė prieštaringi jausmai. Aš ilgėjausi savo šeimos ir pavargau slapstytis nuo sukilėlių. Visai susipainiojau dėl jausmų Aspenui ir Maksonui ir nežinojau, kaip turėčiau pasielgti. Lengviausia būtų išvykti. Bet vis dėlto.

- Ne, Mei, aš negaliu grįžti namo. Turiu likti čia.

- Kodėl? - suaimanavo Mei.

- Todėl, - atsakiau paprastai.

- Bet kodėl?

- Tiesiog... todėl.

Akimirką Mei patylėjo galvodama.

- Tu įsimylėjai Maksoną? - Tą akimirką išgirdau dėl berniukų galvą pametusia Mei, prie kurios buvau įpratusi. Ji nepražus.

- Na, šito nežinau, bet...

- Amerika! Tu įsimylėjai Maksoną! O jergutėliau! - Aš išgirdau, kaip šiek tiek toliau tėtis šūktelėjo: - Ką? - Tada ir mama. - Taip, taip, taip!

- Mei, aš nesakiau...

- Taip ir žinojau! - Mei raitėsi iš juoko. Išgaravo visos jos baimės mane prarasti.

- Mei, turiu eiti. Kitiems reikia telefono. Tenorėjau jums visiems pranešti, kad man nieko nenutiko. Pažadų greitu laiku parašyti.

- Gerai, gerai. Papasakok man apie Maksoną! Ir atsiųsk daugiau skanėstų! Myliu tave! - sušuko ji.

- Aš irgi tave myliu. Iki.

Baigiau pokalbį nespėjus jai paklausti dar ko nors. Tačiau nutilus Mei balsui ilgėjausi jos dar labiau nei anksčiau.

Silvija nelaukė. Per kelias sekundes ištraukė telefoną man iš rankų ir žengė pro duris.

- Šaunuolė, - pasakė ir dingo koridoriuje.

Aš jaučiausi prastai. Bet žinojau, kad vos tik nuspręsiu, kaip teisingai pasielgti su Aspenu ir Maksonu, atsigausiu.

Dvidešimt ketvirtas skyrius

Per kelias valandas išvyko Eimė, Fiona ir Talula. Nežinau, ar tokią spartą reikėtų paaiškinti Silvijos gebėjimais, ar pašlijusiais mergaičių nervais. Mūsų sumažėjo iki devyniolikos. Atrodė, kad konkursas įgijo pagreitį. Tada dar negalėjau numatyti, kad tas pagreitis taps beveik nevaldomas.

Pirmadienį po išpuolių grįžome prie įprastos dienvartės. Pusryčiai buvo skanūs kaip visada, ir aš klausiau savęs, ar ateis laikas, kai nustosiu branginti šį nuostabų maistą.

- Kris, jo skonis dieviškas, tiesa? - paklausiau atsikandusi žvaigždės formos vaisiaus. Tokį vaisių pirmą kartą pamačiau tik rūmuose. Kris buvo prisikimšusi pilną burną, bet pritariamai linktelėjo. Širyt mergaitės man rodėsi artimos kaip seserys. Kartu išgyvenome didžiulį sukilėlių puolimą, todėl silpni mūsų ryšiai sutvirtėjo. Šalia Kris sėdinti Emilė padavė man medų. Greta sėdinti Tinė susižavėjusi klausė, iš kur gavau pakabutį su paukščiu giesmininku. Tokia jauki, linksma atmosfera vyraudavo per mano šeimos vakarienes, kol Kota dar nebuvo tapęs mulkiu, o Kena neištekėjusi.

Staiga supratau, kad aš, - kaip ir Maksono motina, - ir toliau palaikyčiau ryšius su šiomis mergaitėmis. Norėčiau žinoti, už ko ištekėjo, ir siųsčiau joms kalėdinius atvirukus. Ir po dvidešimties metų, jei Maksonas turėtų sūnų, aš paskambinčiau joms paklausti, kas yra jų favoritės naujoje *Atrankoje*. Tada mes prisimintume viską, ką teko patirti, ir šypsotumės, tarsi tai būtų buvęs nuotykis, o ne varžytuvės.

Keista, bet vienintelis nusiminęs žmogus kambaryje buvo Maksonas. Jis nė nepalietė skanėstų; užuot valgęs, jis susikaupęs apžiūrinėjo mergaičių eiles. Retsykliais susimąstydavo, lyg užklupus kokiai minčiai, - atrodė, kad ginčijasi pats su savimi.

Nukreipęs žvilgsnį į mano eilę, jis pastebėjo, kad žiūriu į jį, ir vos pastebimai nusišypsojo. Išskyrus trumpą susitikimą praėjusią naktį, po ginčo mudu nesikalbėjome. Derėjo šį tą pasakyti. Šį kartą iniciatorė turėjau būti aš. Nutaisiusi prašomą veido išraišką, timptelėjau ausies lezgelį. Maksono veide buvo matyti įtampa, bet jis irgi timptelėjo.

Su palengvėjimu atsidusau ir žvilgtelėjau į šio didžiulio kambario duris. Kaip ir įtariau, į mane žvelgė kita pora akių. Pamačiau Aspeną vos įėjusi, bet stengiausi nekreipti į jį dėmesio. Tikriausiai neįmanoma ignoruoti žmogaus, kurį taip stipriai myli.

Maksonas atsistojo. Nuo staigaus judesio jo kėdė sucypė ir atkreipė visų dėmesį. Kai sužiurime į jį, atrodė, tarsi vėl norėtų atsisėsti nepastebėtas. Supratęs, kad nieko neišeis, prakalbo:

– Panelės, – ištarė princas, palenkdamas galvą. Jis atrodė įskaudintas. – Deja, po vakarykščio puolimo buvau priverstas rimtai apmąstyti *Atrankos* taisykles. Kaip žinote, trys panelės vakar pasiprašė išvykti, ir aš sutikau. Nenorėčiau laikyti jūsų čia per prievartą. Jaučiuosi nepatogiai, kad turite gyventi rūmuose gresiant pavojui, be to, esu įsitikinęs, jog mes neturime jokios bendros ateities.

Sutrikusios mergaitės pamažu įsisąmonino princo žodžius.

– Juk jis ne... – sušnibždėjo Tinė.

– Taip, jis tą daro, – atsakiau.

– Nors man labai liūdna, pasitaręs su savo šeima ir keliais patarėjais, nusprendžiau susiaurinti *Atranką* iki *Elito*. Tačiau išsiųsiu ne dešimt mergaičių, o visas. Liks tik šešios, – pareiškė Maksonas dalykišku tonu.

– Šešios? – aiktelėjo Kris.

– Taip nesąžininga, – tyliai ištarė Tinė, jos akyse sužibo ašaros.

Nepasitenkinimo murmesiams tai stiprėjant, tai silpstant, apsižvalgiau po kambarį. Selestė įsitempė, pasiruošusi kovoti dėl vietos. Bariel užsimerkė ir suspaudė kumščius, tikriausiai tikėdamasi, kad įvaizdis padės laimėti užuojautą. Marli, kuri prisipažino nemylinti Maksono, atrodė siaubingai įsitempusi. Kodėl ji taip nori čia pasilikti?

– Nenoriu šio proceso vilkinti, taigi liks tik šios panelės. Panelė Marli ir panelė Kris.

Marli su palengvėjimu atsiduso ir uždėjo ranką ant krūtinės. Kris laiminga pasimuistė kėdėje ir pažvelgė į kitas mergaites tikėdamasi, kad džiaugiamės. Aš džiaugiausi, kol suvokiau, kad dvi iš šešių vietų jau užimtos. Nejau Maksonas išsiųs mane namo, taip ir neišsprendus ginčo? Ar jis nemato su manimi jokios ateities? O aš pati ar noriu, kad matytų? Ką darysiu, jei teks vykti namo?

Iki šiol galėjau išvykti kada nusprendusi. Ir staiga supratau, kaip trokštu pasilikti.

– Panelė Natali ir panelė Selestė, – toliau kalbėjo princas ir nužvelgė abi mergaites.

Susigūžiau išgirdusi Selestės vardą. Kodėl jis pasiliko ją, o ne mane? Kodėl jis apskritai ją pasiliko? Ar tai ženklas, kad teks išvažiuoti? Juk mudu susibarėme dėl jos.

– Panelė Elisa, – ištarė Maksonas, ir visos merginos sulaukė kvapą, laukdamos

paskutinio vardo.

Mudvi su Tine stipriai laikėmės už rankų.

- Ir panelė Amerika. - Maksonas pažvelgė į mane, ir aš pajutau, kaip atsipalaidavo visi raumenys.

Tinė iš karto ėmė raudoti, kitos mergaitės irgi liejo ašaras. Maksonas giliai atsiduso.

- Man labai gaila kitų mergaičių, bet patikėkite, kad linkiu jums tik gero. Nenoriu puoselėti niekieno vilčių ir be reikalo rizikuoti jūsų gyvybėmis. Jei kuri nors išvykstančiųjų nori su manimi pasikalbėti, lauksiu bibliotekoje; galite užėiti, kai tik pavalgysite.

Maksonas išėjo iš kambario kaip galėdamas greičiau, vos ne bėgte. Tada mano dėmesys nukrypo į Aspeną. Vaikinas atrodė sutrikęs, ir aš žinojau kodėl. Sakiau jam, kad nemyliu Maksono, taigi jis pamanė, kad Maksonui nepatinku. Tai kodėl taip įsitempusi laukiau - liksiu ar išvyksiu? Ir kodėl Maksonas mane pasiliko?

Po akimirkos paskui Maksoną išbėgo Emika ir Tjuzdei, matyt, norėdamos paaiškinimo. Kai kurios mergaitės ašarojo ir sielvartavo, o mums, pasilikusioms, teko jas guosti.

Tai buvo labai keista. Tinė nutėškė mano ranką ir išbėgo iš kambario. Tikėjausi, kad ji ant manęs nepyks.

Mergaitės išsiskirstė per kelias minutes, niekas nebenorėjo valgyti. Aš taip pat neužtrukau, nepajėgiau sutvardyti užplūdusių emocijų. Kaiėjau pro Aspeną, jis sušnibždėjo: „Šiąnakt.“ Vos vos linktelėjau ir patraukiau tolyn.

Kita ryto dalis buvo keista. Niekada neturėjau draugių, kurių ilgėčiausi. Visų kambarių antrajame aukšte durys buvo atidarytos, mergaitės vaikštinėjo, perduodamos raštelius ir keisdamosi adresais. Mes kartu verkėme ir juokėmės, o po pietų rūmai nutyko, mergaitės išvažiavo.

Mano koridoriaus gale neliko nė vienos, taigi nesigirdėjo pirmyn ir atgal zujančių kambarinių ar varstomų durų. Aš sėdėjau prie stalo ir skaičiau knygą, o mano kambarinės šluostė dulkes. Klausiau savęs, ar rūmuose visada jautiesi toks vienišas. Ši tuštuma vertė mane ilgėtis šeimos.

Staiga kažkas pasibeldė į duris. Ana nuskubėjo atidaryti, paskui klausiamai pažvelgė į mane, ar esu pasiruošusi priimti lankytoją. Aš linktelėjau.

Maksonui įėjus į kambarį, pašokau ant kojų.

- Panelės, - tarė jis, žiūrėdamas į mano kambarines, - mes ir vėl susitinkame.

Jos tūptelėjo ir sukikeno. Maksonas linktelėjo ir atsigrėžė į mane. Net nesuvokiau, kaip troškau jį pamatyti. Stovėjau prie stalo tarsi apsvaigusi.

- Atleiskite, turiu pasikalbėti su panele Amerika. Ar suteiksite mums tokią galimybę?

Vėl sekė tūpsniai ir kikenimas, o Ana garbinančiu prinčą tonu paklausė, ar galėtų jam ko nors atnešti. Maksonui atsisakius, kambarinės mus paliko. Jis laikė rankas kišenėse. Kurį laiką tylėjome.

- Maniau, manęs nepasiliksi, - galiausiai prisipažinau.

- Kodėl? - nuoširdžiai sutrikęs pasiteiravo jis.

- Todėl, kad pykomės. Todėl, kad mūsų santykiai keisti. Todėl, kad... *Nors tu susitikinėji su penkiomis kitomis moterimis, manau, kad aš tave apgaudinėju, pagalvoju.*

Maksonas iš lėto ėjo artyn, rinkdamas žodžius. Galiausiai paėmė mane už rankų ir viską paaiškino.

- Visų pirma, leisk atsiprašyti. Man nederėjo ant tavęs rėkti. - Jo balsas buvo nuoširdus. - Kai kurie pareigūnai ir tėvas daro man spaudimą, o aš tikrai noriu sprendimą priimti pats. Nusivyliau, vėl patekęs į situaciją, kur į mano nuomonę neatsižvelgiama.

- Kokią situaciją? - paklausiau.

- Matei, kokias merginas išsirinkau. Marli labai patinka žmonėms, į tai būtina atsižvelgti. Selestė labai valinga mergina, kilusi iš puikios šeimos. Natali ir Kris yra žavios mergaitės, abi simpatiškos ir mylimos kai kurių mano šeimos narių. Elisa, pasirodo, turi ryšių Naujojoje Azijoje. Norime užbaigti šį prakeiktą karą, todėl tai irgi svarbu. Aš buvau nugincytas ir įstumtas į kampą priimti šį sprendimą.

Apie mane paaiškinimo nebuvo, ir aš nelabai norėjau klausti. Žinojau, kad mudu draugai, o politiškai aš visiškai nenaudinga. Bet man reikėjo išgirsti žodžius, kad pati galėčiau priimti sprendimą. Neįstengiau pažvelgti jam į akis.

- O kodėl aš vis dar čia? - vos girdimai sušnibždėjau. Buvau įsitikinusi, kad liksiu įskaudinta. Jis čia tik todėl, kad yra pernelyg geras ir nelaužo duotų pažadų.

- Amerika, maniau, aiškiai pasakiau, - ramiai atsakė Maksonas. Jis atsiduso ir kilstelėjo aukštyn man smakrą. - Jei reikalas būtų paprastesnis, jau visas būčiau pašalinęs. Žinau, ką tau jaučiu. Gal pernelyg skubu, bet neabejoju, kad su tavimi būčiau laimingas.

Nuraudau. Pajutau tvenkiantis ašaras, bet sumirksėjau ir tuoj pat susitvardžiau. Maksono veido išraiška buvo nuostabi, nenorėjau jos pražiopsoti.

- Kartais atrodo, kad mudu tikrai vienas kitam skirti, o kartais galvoju, kad nori čia likti tik dėl patogumo. Jei tikrai žinočiau, kad dėl manęs, tik dėl manęs, tu nori pasilikti rūmuose...

Jis nutilo ir papurtė galvą, tarsi negalėtų pabaigti sakinio.

- Juk tu vis dar abejoji savo jausmais man, tiesa?

Nenorėjau jo skaudinti, bet turėjau būti sąžininga.

- Taip.

- Turiu padidinti savo galimybę. Gali nuspręsti išvykti, ir jei taip nuspręsi, išleisiu tave. O aš privalau susirasti žmoną. Stengiuosi priimti geriausią sprendimą, bet nė akimirkos neabejok, kad tu man labai rūpi.

Nebegalėjau sulaikyti ašarų. Pagalvojusi apie Aspeną ir savo poelgį labai susigėdau.

- Maksonai? - šnirpštelėjau. - Ar tu... ar tu gali atleisti?.. - Man nepavyko užbaigti sakinio. Jis priėjo dar arčiau ir stipriais pirštais ėmė šluostyti ašaras.

- Ką atleisti? Mūsų kvailą barnį? Jis jau pamirštas. Ar tai, kad tavo jausmai gimsta lėčiau negu manieji? Aš pasirengęs laukti, - Maksonas gūžtelėjo pečiais. - Viską tau atleisiu. Nejau turėčiau priminti smūgį keliu man į tarpkojį?

Pro ašaras nusikvatojau. Maksonas taip pat nusijuokė, bet staiga surimtėjo.

- Kas nutiko? - paklausiau.

Jis papurtė galvą.

- Šį kartą jie buvo labai greitai. - Maksonas buvo suirzęs ir drauge stebėjosi sukilėlių veiksmis.

Staiga dingtelėjo, kad mėgindama išgelbėti kambarines galėjau žūti pati.

- Mano nerimas vis didėja. Šiaurė ar Pietūs - ir vieni, ir kiti tampa labai ryžtingi. Atrodo, jie nesiliaus, kol negaus to, ko nori, o mes net nenumanome, kas tai. - Maksonas atrodė sutrikęs ir liūdnas. - Kada nors jie nužudys man brangų žmogų.

Jis pažvelgė man į akis.

- Dar gali rinktis. Jei bijai pasilikti, pasakyk. - Jis nutilo ir susimąstė. - Arba jei apskritai neįstengsi manęs pamilti, pasakyk dabar. Leisiu tau keliauti savo keliu, ir mudu išsiskirsime kaip draugai.

Apkabinau jį, padėjau galvą jam ant krūtinės. Toks mano elgesys Maksoną ir paguodė, ir nustebino. Po akimirkos jis irgi mane apkabino.

- Maksonai, mudu tikrai esame daugiau nei draugai.

Jis atsiduso. Padėjusi galvą jam ant krūtinės, per švarką vos vos girdėjau širdies plakimą. Širdis tuksėjo greitai. Maksonas švelniai paglostė man skruostą. Pažvelgusi jam į akis, pajutau tarp mūsų stiprėjantį ryšį.

Žvilgsniu Maksonas paklausė, ar galėtų mane pabučiuoti. Džiaugiausi, kad jis nenori laukti ilgiau. Linktelėjau, ir jis apibėrė mano veidą švelniais bučiniais.

Jutau, kad jis šypsosi.

Dvidešimt penktas skyrius

Pajutau bakstelėjimą į ranką. Buvo tamsu – labai vėlu arba labai anksti. Dingtelėjo, kad mus vėl užpuolė. Paskui iš vienintelio išgirsto žodžio supratau, kad klystu.

– Mer?

Aš buvau nusisukusi nuo Aspeno, ir man prireikė šie tiek laiko nusiraminti prieš pažvelgiant į jį. Žinojau, kad yra dalykų, kuriuos mudviem reikia išsiaiškinti. Tikėjausi, širdis leis man tai padaryti.

Atsisukau ir, pamačiusi ryškiai žalių Aspeno akių žvilgsnį, supratau, kad tai padaryti bus sunku. Tada pastebėjau, kad jis paliko praviras mano kambario duris.

– Aspenai, ar išprotėjai? – sušnibždėjau. – Uždaryk duris.

– Ne, aš viską apgalvojau. Kai durys atdaros, kiekvienam praeinančiam galėsiu pasakyti, kad išgirdau triukšmą ir atėjau patikrinti, ar tau viskas gerai. Niekas nieko neįtars.

Paprasta ir aišku. Tikriausiai geriausias būdas saugoti paslaptį yra jos neslėpti.

Supratusi jo sumanymą linktelėjau.

– Gerai.

Įjungiau lempuotę, stovinčią ant stalelio šalia lovos, kad visi praeinantieji žinotų, jog mes nieko neslepame. Buvo jau pusė ketvirtos ryto.

Buvo matyti, Aspenas jautėsi patenkintas savimi. Jo šypsena – ta pati, kuria sveikindavo mane medžio namelyje – buvo plati.

– Tu jį išsaugojai, – tarė jis.

– Ką?

Aspenas parodė į stalelį, ant kurio stovėjo stiklainėlis su pensu.

– Taip, – pasakiau. – Neprisiverčiau jo išmesti.

Aspeno veidas buvo kupinas vilties. Jis pasisuko į duris, tarsit tikrindamas, ar ten nieko nėra. Tada pasilenkė manęs pabučiuoti.

– Ne, – ištariau tyliai ir atsitraukiau. – Nedaryk šito.

Jo akyse atsispindėjo sutrikimas ir liūdesys. Baiminausi, kad mano žodžiai tik dar labiau pablogins padėtį.

– Ar padariau ką nors blogo?

– Ne, – pasakiau tvirtu balsu. – Tu buvai nuostabus. Aš buvau labai laiminga tave pamačiusi ir sužinojusi, kad vis dar mane myli. Bet viskas pasikeitė.

Jis nusišypsojo.

– Gerai. Išties tave myliu ir planuoju pasirūpinti, kad niekada neturėtum

priežasties tuo suabejoti.

Susigūžiau.

- Aspenai, kad ir kas tarp mūsų buvo, viskas baigta.

- Ką turi galvoje? - paklausė jis atsitiesdamas.

- Dabar aš dalyvauju *Atrankoje*. Esu čia dėl Maksono ir negaliu susitikinėti su tavimi, kol vyksta konkursas. - Ėmiau sukioti antklodės kraštą.

Aspenas patylėjo.

- Taigi man melavai? Kai sakei, kad niekada nesiliovei manęs mylėti?

- Ne, - patikinau jį. - Tu visą laiką buvai mano širdyje. Dėl to mano reikalai čia juda labai lėtai. Aš patinku Maksonui, bet negaliu jo mylėti dėl tavęs.

- Nuostabu, - ištarė jis sarkastiškai. - Smagu girdėti, kad norėtum su juo susitikinėti, jei manęs nebūtų šalia.

Jo pyktis slėpė sielvartą, bet tai nebuvo mano kaltė.

- Aspenai? - tyliai kreipiausi, priversdama pažvelgti į mane. - Palikęs medžio namelyje, tu mane sugniuždei.

- Mer, juk sakiau, kad aš...

- Leisk man baigti. - Jis sumurmėjo ir nutilo. - Tu atėmei iš manęs svajones, ir aš esu čia tik dėl vienos priežasties, - pats primygtinai prašei, kad užsirašyčiau.

Jis papurtė galvą, suerzintas tiesos.

- Aš stengiausi atsigauti, ir Maksonas išties labai mane myli. Tu man labai daug reiški, pats tą žinai. Bet dabar aš dalyvauju konkurse ir būčiau kvaila, jei nepažiūrėčiau, kas iš viso to išeis.

- Taigi tu renkiesi jį, o ne mane? - nusiminęs paklausė Aspenas.

- Ne, aš nesirenku nei jo, nei tavęs. Renkuosi save.

Sakiau tiesą. Aš dar nežinojau, ko noriu, ir negalėjau sau leisti pasukti vienu ar kitu keliu. Turėjau ramiai apsvarstyti ir nuspręsti, kas yra geriausia man.

Aspenas kurį laiką mąstė, vis dar nusiminęs dėl mano žodžių. Galiausiai nusišypsojo.

- Juk žinai, kad aš nepasiduosiu, tiesa? - Jo balse skambėjo iššūkis, ir aš nenoromis nusišypsojau. Taip, Aspenas nepripažįsta pralaimėjimo.

- Čia tikrai netinkama vieta dėl manęs kovoti. Tavo ryžtas gali sukelti pavojų.

- Aš nebijau to *kostiumuočio*, - nusišaipė jis.

Užverčiau akis, buvau patenkinta, kad mūsų santykiai taip susiklostė. Anksčiau bijodavau, kad kita mergina nuvilios Aspeną. Jaučiausi kalta, bet vis tiek buvo smagu matyti, kaip jis jaudinasi, kad kitas vaikinys pavogs mane.

- Gerai. Sakei, kad jo nemyli... bet, matyt, jis tau patinka, jei nori pasilikti, tiesa?

Nusukau akis.

- Taip, - vos vos linktelėjau. - Maksonas man reiškia daugiau, negu įsivaizdavau. Kurį laiką Aspenas svarstė mano žodžius.

- Tikriausiai tai reiškia, kad turėsiu kovoti smarkiau, negu maniau, - tarė jis, eidamas prie durų.

Prieš jas uždarydamas Aspenas dar kartą man mirktelejo.

- Labos nakties, panele Amerika.

- Labos nakties, pareigūne Legeri.

Girgžtelėjusios durys užsivėrė, ir mane apėmė ramybė. Nuo pat *Atrankos* pradžios jaudinausi, kad ji sugriaus man gyvenimą. Bet dabar neįsivaizdavau, kad galėčiau kitaip leisti laiką.

Pernelyg greitai atskubėjo kambarinės ir pažadino mane. Išaušo. Ana atitraukė užuolaidas, pro langą įspindo saulė. Pasijutau kaip pirmą dieną rūmuose.

Atranka ne man primestas įvykis, joje aš aktyviai dalyvauju. Dabar priklausau *Elitui*. Numetusi į šalį anklodes, šokau pasitikti naujo ryto.

PIRMOSIOS KNYGOS PABAIGA

Jei kartais esate pavargę, nes vėlai atsigulėte, baigdami skaityti mano knygą, pirmiausia noriu padėkoti, kad ją įveikėte. Aš jus myliu. Dėkui.

Dabar kreipiuosi į žmones, kurie prie viso to prisidėjo. Tiesą sakant, grįžkime šiek tiek į praeitį.

Kaip visada dėkoju Dievui už žodžius. Labai džiaugiuosi, kad man nereikia perduoti šios istorijos jums čiuptuvėliais. Žodžiai yra nuostabūs, ir aš visuomet būsiu laiminga, kad jie egzistuoja.

Kalavėjau, linkėjimai! Ačiū, kad mane palaikė ir apskritai buvai nepakartojamas.

Gaidenai, dėkui, kad dalijaisi mamyte su jos įsivaizduojamais draugais.

Jaučiu didžiulę meilę savo mamai, tėčiui ir broliukui, drąsinusiems mane būti keistuole. Taip pat apkabinu ir myliu savo anytą, tėtį ir broliuką, kad buvo neįtikėtini aistruoliai. Jūsų šešeto pastangomis mane apėmė entuziazmas, už kurį esu be galo dėkinga.

Ačiū visiems iš NLCF tinklalapio ir FTW komandai, šventusiems kartu su manimi. Apkabinu jus!

Dėkui Merei – ji pirmoji perskaitė *Atranką* ir pasakė, kad knyga šauni; taip pat Lizai ir Mišelei už tai, kad buvo dėmesingos, protingos, akylas skaitytojos, kokia aš nesu. Ši knyga yra geresnė jūsų, bičiulės, rūpesčiu. Mano manymu, jūs esate nuostabios.

Dėkui Ešlei Brujet už puikią reklaminę siužetjuostę, kuri padėjo jos vardui užsitarnauti vietą knygoje. Bravo, panele! Taip pat turiu padėkoti Elizabet O'Brajen, Emilei Arnold ir Keilei Poulin, kurios pakentė mane, baisią nuobodą. Ačiū, kad leidote panaudoti jūsų vardus.

Kiti mano pasiskolinti vardai: Džena, Elisa, Merė, Lusė, Džeradas, Eimė ir kt. Dėkui, kad atėjote man į galvą, kai neturėjau supratimo, ką rašyti.

Elana Rot, tu esi agentė – roko deivė, nè nežinau, kaip atsidėkoti tau, kad nepabijojai manim patikėti, nors iš tiesų nemoku kalbėti telefonu. Vis dar negaliu suprasti, kas tave apsėdo. Taip pat ačiū, kad leidai tave apkabinti. Myliu!

Karen ir Kolinai iš JLA, dėkui, kad buvote kartu ir rodėte man kelią.

Erika Susman, tu esi nepakartojama. Velnioniškai. Tiesiog nuostabu, kaip puikiai supranti Ameriką ir kaip smagu su tavimi dirbti. Dievinu tave ir tavo violetinį parkerį. Dėkui, kad niekada neleidai pasijusti kaip darbe.

Tailer, tu akiplėša, jaučiu tavo energiją visur. Ačiū už pastangas.

Brangūs *HarperTeen* leidyklos darbuotojai! DĖKUI! Jūs buvote svajonė, apie kurią nedrįsau garsiai kalbėti, ir man didelė garbė būti viena iš jūsų autorių;

dėkoju už visą jūsų įdėtą triūsą. Nuo viršelio apipavidalinimo ir prekybos iki bendravimo su manimi - viskas ėjosi kur kas geriau, nei galėjau tikėtis. Ačiū. Žaneta, Katerina, Keiti, Kira, Kristina, moterys iš Gaideno darželio ir visi, kurių nepaminėjau, dėkui, kad daug kartų prižiūrėjote Gaideną, suteikdami man galimybę dirbti. Man buvo labai svarbu žinoti, kad šį darbą darau ne viena. Ir jei nukeliavote visą šį kelią, dar kartą jums lenkiuosi! Kai kurie jūsų buvote su manimi nuo pat pradžios, kai atsisėdusi prieš kamerą pasakiau: „Sveikas, internete.“ Kai kurie jūsų perskaitė „Sireną“ ar susirado mane tviteryje. Kai kurie jūsų tiesiog pamatė gražią mergaitę ant viršelio ir nusprendė paimti knygą į rankas. Kad ir koku būdu, kad ir kada būtumėte mane suradę, dėkui, kad perskaitėte šią knygą. Tikiuosi, ji padarė jus visus laimingus.